Iată-mă! TRIMITE-MĂ!

DOUG BATCHELOR

IATĂ-MĂ! TRIMITE-MĂ!

de

DOUG BATCHELOR

© 2013 – Editura Viață și Sănătate
București, România
Toate drepturile rezervate.

Titlul în original: *The Caveman Theology*

Traducere: Andreea Nicolici
Redactare: Florin Bică
Corectură: Lavinia Goran
Tehnoredactare ebook: Christian Sălcianu
Copertă: Dragoș Gârea

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi
achiziționate
prin rețeaua sa națională de librării
www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:
Editura Viață și Sănătate
Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34
E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro
Site: www.viatasisanatate.ro

Cartea este disponibilă şi în format PDF sau EPUB
pe www.viatasisanatate.ro

ISBN format pdf – 978-973-101-737-2
ISBN format mobi – 978-973-101-739-6
ISBN format epub – 978-973-101-738-9

Despre autor:

Doug Batchelor este evanghelist, președinte al trustului media **Amazing Facts** și pastorul unei biserici din California. A scris mai multe cărți cu tematică spiritual-creștină (*Cel mai bogat om din peșteră*, *La picioarele lui Isus, Lanțuri sfărâmate*). Ca speaker, Doug călătorește în țări din întreaga lumea și le vorbește oamenilor despre Isus. Simțul umorului, spontaneitatea și ancorarea subiectelor prezentate în realitatea cotidiană fac din el un vorbitor apreciat.

Rugăciunea mea sinceră este ca
această carte să vă ajute să
descoperiți pașii mântuirii și,
urmându-i, să-L cunoașteți pe
Domnul și să umblați cu El.

Cuprins

Introducere
Pasul 1 – Să-L vezi pe Dumnezeu
- O viziune despre Dumnezeu
- Ești ceea ce privești
- Pas cu pas
- Dovezi ale existenței lui Dumnezeu

Pasul 2 – Să te vezi pe tine însuți
- Curcubeul negru
- În umbră
- Știi că ești gol?

Pasul 3 – Să te pocăiești
- Doar un șoricel
- Părerea de rău și pocăința
- Dă-i drumul!

Pasul 4 – Să mărturisești
- Doamne, iartă-mă!
- Probleme insuportabile
- Mai bine acum decât mai târziu

Pasul 5 – Să-L primești pe Dumnezeu
- Alb ca zăpada
- Cui îi este sete?
- Falcon

Pasul 6 – Să Îl auzi pe Dumnezeu
- Nu zbura ghidat de sentimente
- Traversarea râului
- Lecția umilinței

Pasul 7 – Să mergi în numele lui Dumnezeu
- Marea Moartă sau Marea Galileei
- Scoși din foc
- Pierdută printre lumini
- Miracolul bunătății

Concluzie (1)
- Trage dopul!

Concluzie (2)
Învață să mergi!

INTRODUCERE

Nu există instrument mai bun pentru predarea unei lecţii decât să spui o poveste. Cartea aceasta are la bază povestea convertirii, a curăţirii şi a chemării lui Isaia, pe care o găsim în primele nouă versete ale capitolului 6 din cartea acestui profet. Materialul pe care îl ţineţi în mână nu se vrea a fi un studiu exhaustiv al pasajului biblic respectiv, ci mai degrabă o rampă de lansare pentru a vă vorbi despre procesul mântuirii, făcând referire la experienţele mele personale, la diverse povestiri şi la propriile observaţii. Biblia în sine este o carte plină cu povestiri, fiecare povestire şi parabolă învăţându-ne ceva despre planul lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii din suferinţă şi moarte.

Activitatea lui Isaia ca profet regal a fost una lungă şi rodnică, întinzându-se pe o perioadă de mai bine de 60 de ani, în timpul vieţii a cinci regi evrei. Isaia s-a căsătorit cu o profetesă și au avut doi fii. Potrivit tradiţiei iudaice, profetul Isaia ar fi murit ca martir. Se pare că fiul cel rău al lui Ezechia, regele Manase, l-ar fi găsit pe profet ascuns într-o scorbură şi ar fi poruncit să fie tăiat în două cu fierăstrăul (Evrei 11:37[1]).

Numele „Isaia” s-ar putea traduce prin „Iehova salvează” sau „Dumnezeu salvează”. Dintre toţi profeţii Vechiului Testament, el descrie cel mai frumos şi cel mai clar slujirea şi misiunea lui Mesia, Salvatorul care va veni.

Fundamentul biblic al cărții de față este singura viziune înregistrată în scrierile lui Isaia. Profetul ne oferă, în doar nouă versete, o imagine cuprinzătoare și inspiratoare a convertirii sale. Un bebeluş trebuie ca mai întâi să se rostogolească pentru a se putea târî, trebuie să se târască înainte de a putea să umble şi trebuie să umble înainte de a putea să alerge. În mod similar, există o

progresie care duce la mântuire – o înșiruire de pași, o ordine a desfășurării evenimentelor –, iar această evoluție este foarte simplă.

Am împărţit povestirea din Isaia 6:1-9 în şapte paşi, fiecare pas fiind ilustrat cu povestiri și experiențe proprii. Avem nevoie să înţelegem această progresie elementară în umblarea noastră cu Dumnezeu, s-o înţelegem atât pentru noi, cât şi pentru a le-o împărtăşi altora. Redau mai jos pasajul biblic din traducerea lui Dumitru Cornilescu:

ISAIA 6:1-9

(1) În anul morţii împăratului Ozia,
am văzut pe Domnul
şezând pe un scaun de domnie foarte înalt,
şi poalele mantiei Lui umpleau Templul.
Serafimii stăteau deasupra Lui şi fiecare avea şase aripi:
cu două îşi acopereau faţa,
cu două îşi acopereau picioarele şi cu două zburau.
Strigau unul la altul şi ziceau:
„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oştirilor!
Tot pământul este plin de mărirea Lui!”
Şi se zguduiau uşorii uşii de glasul care răsuna
şi casa s-a umplut de fum.
Atunci am zis: **(2) „Vai de mine! Sunt pierdut,**
(3) căci sunt un om cu buze necurate,
(4) locuiesc în mijlocul unui popor
tot cu buze necurate,
şi am văzut cu ochii mei
pe Împăratul, Domnul oştirilor!”
Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un
cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu

cleştele de pe altar. Mi-a atins gura cu el şi a zis:

„Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale,

(5) nelegiuirea ta este îndepărtată şi
păcatul tău este ispăşit!”

(6) Am auzit glasul Domnului întrebând:

„Pe cine să trimit şi cine va merge pentru Noi?”

Eu am răspuns: **(7) „Iată-mă, trimite-mă!”**

El a zis atunci: „Du-te şi spune poporului acestuia...”

O VIZIUNE DESPRE DUMNEZEU

În vremea adolescenței mele, în oraşul New York era „meseriaș” să-ţi baţi joc de poliţie. Noi le spuneam polițiștilor „porci”. Obișnuiam să ne dăm mari povestindu-ne unii altora cum am insultat un poliţist și am scăpat basma curată. Odată, în timp ce conduceam o maşină furată, am tras pe dreapta lângă un poliţist şi i-am cerut câteva indicații cu privire la drum, doar pentru ca, mai târziu, împreună cu un prieten, să facem băşcălie pe seama lui.

Poliţiştii erau „duşmanul”.

Mi-am schimbat însă atitudinea faţă de poliţie într-o singură noapte când, butonând telecomanda televizorului, am dat din întâmplare peste o ştire foarte grăitoare. O clădire fusese cuprinsă de flăcări. Camerele de filmat surprindeau toată tragedia: pompierii intrând şi ieşind în grabă, cu furtunurile de apă îndreptate spre clădire. Locatarii încercau să coboare de pe acoperiş, folosindu-se de o scară. Apoi, una dintre camerele de filmat s-a oprit asupra intrării principale a clădirii, cuprinsă deja de flăcări. Fumul negru și gros ieșea prin uși și ferestre.

Deodată, un poliţist a țâșnit pe uşă în fugă, cu o pătură în braţe. Din hainele lui cuprinse de foc începuse să iasă fum. Pompierii au îndreptat furtunurile de apă spre el, în timp ce polițistul își croia drum prin mulţime în căutarea unui loc unde să așeze pe iarbă ceea ce căra în braţe. Apoi, a desfăcut pătura. În interiorul acesteia era un bebeluş în stare de inconştienţă. Fără să ia seama la hainele sale fumegânde, poliţistul a început să-i

facă micuțului respiraţie artificială, încercând să-l readucă în simțiri. Copilaşul a supravieţuit, iar eu mi-am schimbat părerea potrivit căreia poliţiştii erau „duşmanul” după ce l-am văzut pe polițistul acela gata să-şi rişte viaţa ca să-i salveze pe cei în slujba cărora se afla. Mi-a trecut prin minte că poate eu eram băiatul rău, iar ei, polițiștii, personajele pozitive.

La fel au stat lucrurile şi în privința lui Dumnezeu. Timp de mulţi ani, am fost convins că Dumnezeu îmi era inamic: un poliţist uriaş, din ceruri, care mă urmărea şi aştepta să fac vreo boacănă pentru ca, apoi, să-mi ardă una cu bastonul Lui! El exista doar pentru a-mi îngrădi fericirea. Mai apoi însă, L-am văzut pe Isus într-o altă postură – murind pentru a mă salva. Versetul din Ioan 10:10 spune (parafrazez): „Eu am venit pentru ca tu să ai viaţă şi s-o ai din belşug.” Și-atunci, mi-am dat seama că Isus doreşte ca noi să renunţăm doar la lucrurile care ne fac rău.

Nouăzeci la sută din informaţia care ajunge în creierul nostru vine pe cale vizuală. Mulţi oameni consideră că vederea este cel mai important dintre cele cinci simțuri. În Biblie, chiar şi Isus compară vederea fizică, ochii, cu înţelegerea spirituală şi cu discernământul, spunând că dacă un orb călăuzește alt orb, vor cădea amândoi în groapă (Matei 15:14). Una dintre cele mai frecvente minuni făcute de Isus a fost redarea vederii celor orbi.

Părerea mea este că motivul pentru care atât de mulţi oameni întâmpină probleme în a deveni creştini şi în a rămâne creştini este acela că nu ştiu de unde să înceapă. Oriunde merg, îi întreb pe oameni care este primul pas spre mântuire în opinia lor. Chiar şi aceia care sunt membri ai bisericii de mai bine de 50 de ani spun, de obicei, că paşii sunt următorii: *pocăieşte-te!, crede!, acceptă!* şi *mărturiseşte că eşti păcătos!* În ce mă privește, nu cred că vreunul dintre aceşti pași este cel dintâi.

Primul pas în procesul mântuirii constă întotdeauna în a-L *vedea* pe Domnul în sfinţenia Lui şi în a *vedea* moartea Lui.

Ioan 1:29 ne spune că, atunci când Ioan Botezătorul L-a *văzut* pe Isus lângă râul Iordan, a arătat spre El şi a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”. Mai târziu, doi dintre ucenicii lui Ioan L-au întrebat pe Isus: „*Rabbi*, unde locuieşti?”. Iar El le-a răspuns: „Veniţi de *vedeţi*” (Ioan 1:38,39). În acelaşi capitol al Evangheliei lui Ioan, mai exact în versetul 45, citim că Filip s-a dus la Natanael şi i-a spus (parafrazez): „L-am găsit pe Mesia, Isus din Nazaret.”

Natanael i-a răspuns neîncrezător: „Poate ieşi ceva bun din Nazaret?”. Filip însă nu a ripostat, ci i-a spus: „Vino şi *vezi*!” (vers. 46). De fapt, în primul capitol al cărţii evanghelistului Ioan găsim peste 25 de referiri la lumină şi vedere. În mod repetat, descoperim ideea că trebuie să-L *vedem* pe Dumnezeu.

Chiar şi când citim sfârşitul Evangheliilor şi privim spre tâlharul care era pe cruce, alături de Isus, regăsim toţi paşii spre mântuire. Tâlharul L-a *văzut* pe Isus atârnând pe cruce. Probabil Îl auzise pe Isus spunând: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!” (Luca 23:34). Pe măsură ce a văzut toate aceste fapte de bunătate, lipsite de ostilitate sau agresivitate, tâlharul şi-a dat seama de propria răutate.

Biblia ne spune că bunătatea lui Dumnezeu este ceea ce ne conduce la pocăinţă. „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a *văzut*”, a spus Iov. „De aceea, mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă” (Iov 42:5-6). Chiar şi convertirea apostolului Pavel a fost un rezultat al faptului că L-a *văzut* pe Isus în drumul spre Damasc (Faptele apostolilor 9:1-9).

Poate că vă întrebați: „Dar n-a spus Isus: «Ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut!»?” (Ioan

20:29). Ba da! A spus. Dar El le vorbește acolo celor care continuă să ceară semne fizice sau să-L vadă pe Isus în 3D. Aș vrea să subliniez că eu nu vă sugerez prin intermediul acestei cărți să postiţi şi să vă rugaţi până când veţi fi vizitați de îngeri sau până când veți avea parte de o descoperire personală din partea Celui Atotputernic. Eu vă vorbesc despre ochii credinţei.

Conform Bibliei, după învierea lui Isus din morţi, ucenicii s-au umplut de bucurie când L-au văzut pe Domnul lor (Ioan 20:20). Ca ucenici creştini, cea mai mare bucurie a noastră va fi să-L vedem pe Domnul, nu „ca într-o oglindă, în chip întunecos", ci „faţă în faţă!" (1 Corinteni 13:12). Biblia ne spune în povestirea despre Zacheu că acesta dorea atât de mult să-L vadă pe Isus – să vadă cine era El –, încât s-a cățărat într-un copac (Luca 19:1-10). Apoi, văzând bunătatea lui Isus şi văzându-se acceptat de Isus, Zacheu şi-a văzut și propriile păcate. S-a pocăit, și-a mărturisit păcatele şi s-a arătat dispus să plătească despăgubiri. Iar ca urmare a acestui fapt, Isus i-a spus că mântuirea a intrat în casa lui. Toate acestea s-au petrecut cu repeziciune *după ce Zacheu L-a văzut pe Domnul.* Totuşi eu cred că, deşi Zacheu L-a văzut prima dată pe Domnul în ziua când s-a urcat în copac, perspectiva cea mai clară a avut-o abia atunci când Isus S-a urcat pe lemn şi a murit pentru el. Întâmplător, numele „Zacheu" înseamnă „curat"… Iar Isus a spus la un moment dat: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor *vedea* pe Dumnezeu!" (Matei 5:8).

Când Îl vedem pe Dumnezeu atârnând pe cruce, când ne întoarcem cu mintea spre anul morții lui Hristos, suntem mult mai dispuşi să-L iubim şi să-I slujim. Acesta este primul pas în procesul mântuirii: SĂ-L VEDEM PE DUMNEZEU!

EŞTI CEEA CE PRIVEŞTI

Sunt foarte îngrijorat pentru tinerii de astăzi. În anii copilăriei mele, am avut și eu eroii mei, eroi despre care aș putea spune că erau americani normali. Întotdeauna îmi imaginam că sunt Daniel Boone sau Davy Crockett. (Trebuie să mărturisesc totuşi că a fost o perioadă în viaţa mea când am sperat că aş putea să fiu ca Superman.)

Cu mai mulţi ani în urmă, unul dintre băieţii mei mi-a povestit despre Ţestoasele Ninja. Aceşti eroi ai copilăriei trăiau în canalele oraşului New York şi se hrăneau cu pizza. Cred că lumea noastră este într-o stare deplorabilă dacă copiii noştri îşi doresc să crească şi să devină niște ţestoase ninja care trăiesc în canale. Este o vorbă în popor: „Eşti ceea ce mănânci.” Zicala se aplică și minții noastre.

Biblia spune că noi devenim asemenea obiectului căruia îi aducem închinare sau pe care îl privim. „Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui” (2 Corinteni 3:18). Cred că aceasta este una dintre cauzele principale ale comportamentului violent şi instabil al tinerilor de azi. Ei petrec foarte mult timp urmărind la televizor scene de violenţă, înşelăciuni şi sex sau fiind fermecați de jocuri video inutile, care au însă efecte reale asupra gândirii şi valorilor personale.

În urmă cu câţiva ani, predicam într-o biserică micuță din nordul Californiei. După predică, am fost invitat împreună cu soţia mea acasă la unul dintre membrii bisericii pentru masa de prânz.

Acolo, a fost prezent încă un oaspete care mi s-a părut foarte interesant. Îl voi numi Joe. El ne-a povestit o experienţă uimitoare.

Cu destul de mulți ani înainte, pe când Elvis Presley se afla la începutul carierei sale, Joe, pe atunci doar un adolescent, a mers la unul dintre concertele lui şi a fost uimit de-a dreptul văzând cum toate fetele cădeau pe jos, își smulgeau părul, își aruncau hainele şi leşinau atunci când Elvis dansa şi cânta. Fiind tânăr, uşor impresionabil şi în căutarea unei identităţi, în mintea lui Joe a încolţit imediat o idee: *Aş vrea să fiu ca Elvis Presley!*

În perioada copilăriei mele, mama obişnuia să compună cântece pentru Elvis şi, de câteva ori, am avut ocazia să-l văd în persoană. Nu mi-a făcut cine știe ce impresie!

La scurtă vreme după ce l-a văzut pe Elvis, Joe şi-a cumpărat toate discurile cu melodiile acestuia. Apoi, şi-a umplut pereţii camerei cu postere cu Elvis Presley. Şi-a vopsit părul negru şi a cumpărat o chitară. Stătea în faţa oglinzii ore întregi, încercând să arate ca Elvis şi să cânte ca Elvis. Îi asculta discurile iar și iar, fără să obosească vreodată să-l asculte pe idolul său cântând.

Ori de câte ori Elvis susținea un concert pe o rază de 500-600 de kilometri de casa lui, Joe era acolo. A mers și a văzut toate filmele cu Elvis, şi-a umplut casa tot felul de nimicuri care aveau legătură cu Elvis şi, ceea ce e şi mai trist, a făcut lucrul acesta timp de 20 de ani. Gândiţi-vă numai! Timp de 20 de ani l-a idolatrizat, l-a imitat şi i s-a închinat lui Elvis!

Înaintea de moartea lui Elvis, Joe era atât de preocupat în a-l imita pe acesta, încât începuse să lucreze în cluburi de noapte din toată ţara. A fost unul dintre primii „interpreţi ai lui Elvis”, câștigând mii de dolari săptămânal pentru modul în care îl copia. Cei care îl vedeau mărturiseau că li se părea ireal, pentru că Joe era exact ca Elvis.

Cânta ca Elvis, umbla ca Elvis şi folosea chitara exact ca Elvis.

Când l-am întâlnit pe Joe, avea în jur de 50 de ani. Elvis era mort deja de mai bine de 10 ani. Cu toate acestea, Joe încă mai câştiga 10.000 de dolari pe concert, în țări din Orient, imitându-l pe Elvis Presley.

Joe a frecventat biserica pentru o vreme, în oraşul acela micuţ din nordul Californiei, în speranţa că se va putea rupe de vechea lui viaţă. În copilărie, crescuse într-o familie creștină. Cu gura lui mi-a spus: „Nici măcar nu am o identitate proprie. Am trăit dându-mă drept altcineva atâta timp, încât nici nu mai ştiu cine sunt.” După o perioadă scurtă în care a încercat să meargă la biserică, Joe a simţit că nu avea în ce să-și pună speranța şi a revenit la ceea ce făcuse toată viața: imitarea lui Elvis.

Întâlnirea cu el m-a pus pe gânduri. N-am putut să nu mă întreb ce fel de biserică am forma noi dacă l-am venera cu toţii pe Isus Hristos în felul în care Joe îl venera pe Elvis. Isus este singurul personaj din Biblie pe care suntem încurajaţi să-L venerăm şi să I ne închinăm. Dacă ne petrecem tot timpul uitându-ne la Ţestoasele Ninja sau urmărind telenovele, se va alege praful de mintea noastră. Dar dacă ne vom petrece fiecare zi privindu-L pe Mielul lui Dumnezeu, nu se va putea altfel decât să devenim asemenea Lui.

Trebuie să ne aţintim privirea spre Isus!

PAS CU PAS

În urmă cu mai mulţi ani, eram în maşină, împreună cu copiii, în drum spre casă, după o vizită la rude cu ocazia vacanţei de Crăciun. Mama lor era în vizită la nişte prieteni în altă parte, aşa că primii trei dintre copiii noştri erau cu mine – Rachel, Micah şi Daniel, în vârstă de 12, 10 şi 8 ani. Fusese o zi foarte lungă – un zbor destul de matinal din Florida în California, o diferenţă de fus orar de trei ore, o vizită la nişte prieteni şi cinci ore de mers cu maşina. Era ora 2 dimineaţa, iar noi încă nu ajunsesem acasă.

Eram însă aproape. În timp ce ne apropiam de munţii din jurul oraşului Covelo, am putut vedea că avusese loc o furtună de zăpadă destul de recent. În faţa noastră erau încă 16 kilometri de drum noroios până să ajungem acasă. I-am întrebat pe copii:

– Sunteţi siguri că vreţi să mergeţi acasă? Poate ar fi mai bine să rămânem în oraş în noaptea asta. Nu sunt sigur că maşina va răzbi prin zăpadă.

Toţi trei, la unison, şi-au exprimat cu hotărâre dorinţa de a ajunge acasă, aşa că ne-am continuat drumul. Ar trebui să menţionez că noi locuim sus în munţi, la kilometri buni de drumul principal. Zăpada era din ce în ce mai mare, pe măsură ce înaintam pe drumul noroios şi şerpuitor, dar am reuşit să parcurgem mai mult de 12 kilometri din traseul nostru. Apoi, după ce am înaintat încă vreo 30 de metri din ultimii kilometri rămaşi până acasă, camioneta s-a împotmolit în zăpadă. Roţile se mişcau în gol. Eram blocaţi acolo fără speranţă!

Dat fiind că era deja ora 3 dimineaţa, primul meu gând a fost să rămânem în camionetă şi să căutăm ajutor la venirea zorilor. Eram însă cu toţii

nerăbdători să ajungem acasă, aşa că am hotărât să parcurgem pe jos ultimii 3 kilometri, prin zăpadă, la lumina lunii.

La început, a fost chiar distractiv. Copiii se jucau în zăpadă şi fiecare dintre ei îşi croia propriul drum prin nămeţi. Era revigorant să ne luptăm cu nămeţii după ce ne petrecusem întreaga zi în avion şi în maşină. Dar spiritul aventurii s-a topit destul de repede pe măsură ce picioarele noastre au început să obosească. După primii 800 de metri, copiii au hotărât că le era mai uşor să meargă pe urmele făcute de mine, călcând exact pe urmele paşilor mei.

Pe măsură ce înaintam, stratul de zăpadă era tot mai mare, crescând de la 60 de centimetri până la aproape 90 de centimetri, şi îmi trebuia foarte multă energie pentru a face fiecare pas. Nu era atât de simplu să înaintez. Trebuia să-mi ridic fiecare picior până la nivelul pieptului pentru a păşi mai departe. Îmi era frig, foame şi eram extenuat. În scurt timp, m-a cuprins o oboseală copleşitoare. Nu credeam că voi mai ajunge acasă! Simţeam nevoia să mă întind în zăpadă şi să dorm. Ştiam însă că dacă aş fi făcut lucrul acesta, nu doar că aş fi îngheţat, dar probabil că nici copiii n-ar mai fi putut să ajungă acasă.

Aşa că, în loc să păşesc, mă aruncam pur şi simplu înainte. Lăsam o urmă de 1,80 metri în zăpadă, după care mă luptam să mă ridic din nou pe picioare şi să cad iarăşi. La fiecare pas, mă rugam pentru „încă unul!”. Copiii veneau pe urmele pe care mă luptam să le fac şi, în cele din urmă, am ajuns acasă. Deşi aveam degetele amorţite de frig, am aprins focul. Nu îmi amintesc ca eu sau copiii să ne fi simţit vreodată atât de bine acasă, la căldura şi lumina focului, aşa cum ne-am simţit în dimineaţa aceea.

Într-un mod asemănător, Isus a venit să croiască o cărare din lumea aceasta spre ceruri. Doar dacă vom păşi pe urmele Lui vom ajunge la

casa noastră din ceruri. Cred că sunt trei motive principale pentru care Isus a venit în lumea noastră.

1. Pentru a ne ajuta să-L vedem pe Dumnezeu

Isus a venit pentru a ni-L arăta pe Tatăl. De aceea a şi spus: „Filip! Dacă m-ai văzut pe Mine, L-ai văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9, parafrază). Mulţi oameni şi-L imaginează pe Dumnezeu Tatăl ca pe un poliţist furios, înarmat cu un baston, aşa cum mi-L imaginasem şi eu odată. Ei cred că El există doar pentru a le limita şi a le împiedica fericirea. Dar atunci când priveşti la drumul lui Isus de la iesle până la cruce, poţi vedea că tot ce a făcut El a fost un act de dăruire. Îl vedem în fiecare moment învăţându-i pe ceilalţi, hrănindu-i, vindecându-i şi, în cele din urmă, murind pentru ei. Prin intermediul vieţii şi învăţăturilor lui Isus este uşor să vedem că Dumnezeu este dragoste!

Cel mai eficient instrument în viaţa de creştin şi pentru călăuzirea altor oameni către Hristos este să-i ajutăm să-L vadă pe Isus pe cruce. Acesta este motivul pentru care Isus Însuşi a spus: „Şi, după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii” (Ioan 12:32). Puterea vine din faptul de a-L vedea pe Isus pironit pe cruce pentru păcatele noastre. Nu există o fotografie mai clară a dragostei lui Dumnezeu decât aceea în care El Îl oferă pe Fiul Său pentru ca noi să putem trăi. (Vezi Ioan 3:16.)

2. Pentru a ne fi exemplu

Dumnezeu ştie că oamenii au nevoie ca lecţia să le fie demonstrată pentru a o înţelege cu adevărat. Privind exemplul oferit de Fiul Său, ne putem face o idee despre cum ar trebui să ne comportăm cu cei din jurul nostru în aproape orice situaţie. Chiar dacă circumstanţele din viaţa noastră sunt diferite, viaţa lui Isus ne descoperă principiile care ne învaţă cum să ne trăim propria viaţă. Biblia ne spune că El ne-a dat un exemplu pentru ca noi „să umblăm aşa cum a umblat şi El" (1 Ioan 2:6, parafrază).

Cum putem să ne împotrivim răului? Exact în acelaşi mod în care i S-a împotrivit şi Isus, biruind răul prin bine.

De ce a fost botezat Isus? Cumva pentru a-Şi spăla propriile păcate? Sigur că nu. Isus nu a păcătuit niciodată. El a fost botezat pentru a ne da un exemplu. El se trezea dis-de-dimineaţă pentru a-I vorbi Tatălui prin rugăciune, ca să ne dea un exemplu. El a dormit în mijlocul unei furtuni puternice pentru a ne învăţa lecţia încrederii. Când a fost ispitit, i-a citat Diavolului versete din Scriptură pentru a ne da un exemplu despre cum să folosim Cuvântul scris ca pe o armă defensivă. Isus a venit în lume ca exemplu pentru noi, pentru a ne arăta cum să trăim.

3. Pentru a Se jertfi ca Înlocuitor al nostru

Dacă trăieşti la o fermă din munţi, este important să ai un câine bun. Noi am avut o mulţime de câini pe care nu ne puteam bizui şi, la un moment dat, familia noastră chiar s-a rugat ca Dumnezeu să ne ajute să găsim un câine bun. Chiar a doua zi, am văzut un afiş la o spălătorie, pe care scria: „Se caută casă pentru un câine bun, dar urât." Imediat, am sunat la numărul de telefon de pe afiş şi, în scurtă vreme, am intrat în posesia lui Pată. (Cred că vă daţi seama că nu ne-a luat prea mult timp să-i găsim un nume!)

Pată era tot ceea ce aşteptam de la un câine. Se purta frumos cu copiii şi era un câine de pază foarte bun, iar noi nu credeam nicidecum că e urât. A devenit într-un timp foarte scurt un membru al familiei noastre. Când copiii mergeau să exploreze pădurea, nu-mi făceam griji din pricina lor câtă vreme Pată era alături de ei.

Într-o vară, copiii coborau pe un drum noroios împreună cu Pată. El zburda înaintea lor când, deodată, i-a apărut în faţă un şarpe cu clopoţei. După o luptă crâncenă, şarpele era mort, dar Pată fusese muşcat de mai multe ori. Avea în corpul lui veninul care l-ar fi putut omorî pe unul dintre copiii mei.

Pată a supravieţuit muşcăturilor de şarpe, dar, câţiva ani mai târziu, a murit după o luptă sângeroasă cu un pitbull în timp ce ne apăra casa.

Este o istorie foarte tristă, într-adevăr, dar este totodată un exemplu şi o imagine exactă a modului în care Isus a purtat durerea, suferinţa şi moartea care ne aparţin nouă, pentru ca noi să putem trăi. Când privim la El pironit pe cruce, Îl auzim spunând: „Vă iubesc atât de mult, încât prefer să mor Eu decât să muriţi voi. Prefer să sufăr Eu decât să suferiţi voi." El a fost dispus să ia toate slăbiciunile noastre şi să ne ofere în dar toată

puterea Lui. El a făcut un schimb total şi absolut. A dat tot ce era bun în El pentru tot ceea ce este rău în noi.

El ne oferă pacea Sa în schimbul vinii noastre. Crezi că există vreun motiv temeinic pentru care să refuzi oferta Lui?

DOVEZI ALE EXISTENŢEI LUI DUMNEZEU

Sunt multe modalităţi de a-L vedea pe Dumnezeu. Cuvântul Său scris este, desigur, calea cea mai sigură. Dumnezeu ni Se mai descoperă prin intermediul unor persoane şi prin lucrurile create de El. Pasajul din Isaia care stă la baza acestei cărţi ne vorbeşte despre îngerii care, aflându-se în prezenţa lui Dumnezeu, strigă: „Tot pământul este plin de mărimea Lui!” (Isaia 6:3).

Foarte mulţi oameni nu pot să-L vadă pe Dumnezeu prin intermediul lucrurilor create de El din cauză că ochii lor au fost întunecaţi de cataracta evoluţionismului.

Una dintre marile lupte pe care le-am avut de purtat pentru a-L accepta pe Isus şi, mai ales, pentru a accepta Biblia s-a datorat faptului că eu am crescut crezând în evoluţionism. Practic toate şcolile pe care le-am frecventat ne învăţau că omul nu este nimic mai mult decât o specie mai dezvoltată ce descinde din neamul maimuţelor. Or, perspectiva asta nu-ţi oferă cine ştie ce scop în viaţă, nu-i aşa? Dacă noi am evoluat dintr-o mlaştină primordială de nu ştiu unde şi dacă tot ceea ce ne aşteaptă la capătul drumului este moartea, atunci putem spune că viaţa nu are cine ştie ce scop. Sunt convins că teoria falsă a evoluţiei este, în mare parte, responsabilă de numărul mare de sinucideri înregistrate în rândul adolescenţilor din zilele noastre. La ce altceva să ne aşteptăm dacă noi le spunem că viaţa nu e nimic mai mult decât un râgâit biologic şi că ei nu sunt

decât nişte gorile mai dibace? De fapt, sunt convins că filosofia fiecăruia dintre noi este influenţată de mediul în care trăim, de lucrurile care ne înconjoară.

Fiind crescut în oraşul New York, am fost înconjurat în permanenţă de lucruri făcute de mâna omului. Auzeam mereu scârţâitul roţilor şi zgomotul traficului. Oriunde mi-aş fi întors privirea, vedeam doar beton, sticlă şi lumini de neon, nimic altceva decât lucruri făcute de mâna omului. Ajunsesem, la un moment dat, să-mi pun toată încrederea în oameni. Şi, pentru că oamenii îmi spuneau că noi suntem rezultatul evoluţiei, am ajuns să-i cred.

Apoi, ca adolescent, am petrecut aproape un an şi jumătate într-o peşteră de lângă Palm Springs, California. În locul acela am început să-mi formez o altă perspectivă asupra vieţii. Eram înconjurat de lucrurile create de Dumnezeu, iar acestea au avut o influenţă puternică asupra mea.

Când priveşti prin lentila microscopului lucrurile făcute de oameni, poţi vedea imperfecţiuni şi greşeli. Dar când priveşti prin aceeaşi lentilă a microscopului lucrurile create de Dumnezeu, vezi perfecţiunea. În faţa noastră sunt două opţiuni. Chiar şi oamenii de ştiinţă cunosc lucrul acesta. Noi suntem aici fie în urma unui accident bizar, fiind rezultatul unei serii de explozii, fie datorită unui plan inteligent, gândit cu un scop anume.

Îmi amintesc că, pe când mergeam la o şcoală din New York, l-am întrebat într-o zi pe profesorul de ştiinţe:

– De unde vine lumea?

El mi-a spus, în câteva cuvinte, că lumea noastră este rezultatul unei explozii solare în urma căreia a apărut sistemul solar.

– Bine, am continuat eu, dar soarele de unde a venit?

Profesorul mi-a răspuns că soarele a venit dintr-o altă galaxie. Atunci când s-a format Calea Lactee, două mase de gaz s-au ciocnit şi au explodat.

Aşa că l-am întrebat:

– Şi de unde au venit aceste mase de gaz?

Ştiu că nu sună foarte ştiinţific să afirmi că materia se poate crea singură şi până şi oamenii de ştiinţă trebuie să recunoască faptul că a existat ceva dintotdeauna. Am putea să ne uităm la toate modelele şi structurile din jurul nostru şi să credem că acestea au evoluat din nişte particule de gaz care au existat dintotdeauna şi care, la un moment dat, au explodat sau am putea să credem într-un Creator inteligent care există dintotdeauna. Deşi recunosc în mod deschis că nu pot să-L explic pe Dumnezeu, cred totuşi că este mai logic şi mai rezonabil să cred că rădăcinile mele mă duc înapoi spre un Tată ceresc plin de iubire şi nu spre două mase de gaz care pluteau în univers şi care, într-o zi, s-au ciocnit accidental.

Când privesc la toate dovezile din natură, chiar şi cei mai educaţi oameni de ştiinţă nu pot să nu observe că există un Arhitect suprem.

O veche prietenă de-a mea, dr. Lolita Simpson, a venit într-o zi la mine să-mi arate o floare. Mi-a spus:

– Doug, vreau să-ţi arăt ceva. Vezi floarea asta?

În gândul meu mi-am spus: *Ce drăguţ! Această veche şi dragă prietenă o să-mi arate o floare*.

Dar ea mi-a prezentat floarea din perspectiva unui om de ştiinţă:

– Floarea asta are cinci petale, care sunt înconjurate de cinci frunze, iar în interior sunt cinci lujeri mititei şi totul este perfect simetric. Vedem aici organizare, vedem aici un model şi, de asemenea, simţim parfumul ei. Florile acestea nu pot să supravieţuiască fără anumite insecte, iar

insectele respective n-ar putea supravieţui fără aceste flori. Aşa ceva n-ar fi putut niciodată să apară dintr-un simplu accident.

Modelul, organizarea şi proiectele nu se nasc din haos. Aşa ceva ar fi tot atât de probabil pe cât ar fi obţinerea unui Boeing 787 în urma detonării unei bombe într-o groapă de gunoi sau ca apariţia unui volum din *Enciclopedia Britanică* în urma detonării unei bombe într-o tipografie! Una dintre cele mai simple forme de viaţă – celula – relevă mai multă complexitate decât tot oraşul New York la o oră de vârf.

Chiar dacă am putea ajunge să credem că toate lucrurile au evoluat şi că microorganismele au început să se despartă, să se dividă şi să se transforme în forme de viaţă mai mari, chiar şi aşa ar trebui să ne punem o altă întrebare: În toată această diagramă a evoluţiei, de unde a apărut nevoia separării genurilor în bărbat şi femeie? Când oamenii vor să-şi întemeieze o familie, de ce nu încep pur şi simplu să se descompună şi să se dividă? Nu se spune că aşa s-a întâmplat totul? De ce ar fi nevoie de două sexe complet diferite, bărbatul şi femeia, care să nu se poată reproduce fără un act de iubire şi cooperare?

Ce să mai spunem despre păsări? Ca pilot ştiu câte ceva despre aerodinamică. Pe vremea când credeam în evoluţie, mi-am imaginat, la un moment dat, creaturile marine care se dezvoltau încet, cărora le creşteau mâini şi picioare şi care se depărtau tot mai mult de apele mării, de-a lungul unor perioade foarte lungi de timp. Însă întotdeauna mi-a fost greu să-mi imaginez şopârlele aruncându-se de pe stânci pentru a dezvolta un model aerodinamic cu pene şi cu oase goale, lipsite de măduvă, înainte de a se izbi de pământ. Şi dacă totuşi cădeau pe pământ şi reuşeau să supravieţuiască, cum ar fi putut să transmită mai departe aceleaşi trăsături propriilor pui?

După ce ies din ou, multor păsări le cresc pene, apoi, păsările sar din cuib. Şi-apoi, *Bingo!*, ştiu să zboare şi să se joace pe aripile vântului fără nicio lecţie specială. Omida mititică îşi ţese în jurul ei un cocon şi după vreo săptămână, sau ceva de genul ăsta, iese iarăşi la lumină, pompează sânge în noile sale aripi, le mişcă de câteva ori, după care începe să zboare şi să se joace. Ideea că toate acestea ar fi rezultatul unui accident pare şi mai absurdă şi de neconceput.

Să vă spun o poveste interesantă! Odată, doi prieteni stăteau de vorbă într-o parcare. Unul credea în creaţie şi în Dumnezeu, iar celălalt credea în macroevoluţie. La un moment dat, evoluţionistul îi spune prietenului creaţionist:

– O, văd că ţi-ai luat maşină nouă! De unde ai cumpărat-o?

Prietenul creştin îi răspunde cu şiretenie:

– Stai să vezi! Într-o zi, intru în garaj şi ce-mi văd ochii? O pată de ulei. O las acolo şi, după câteva săptămâni, când mă uit din nou, văd că în locul unde fusese pata a apărut din ciment un skatebord care, treptat, a evoluat într-un Volkswagen tip broscuţă. Am condus maşina aia o vreme şi, în scurt timp, s-a transformat într-un Ford Pinto, care, la rândul lui, s-a transformat în cele din urmă în Honda Accord pe care o vezi aici.

Desigur, evoluţionistul i-a răspuns:

– Termină cu prostiile! Zi de unde ţi-ai luat maşina!

Dar prietenul creaţionist i-a replicat:

– Stai un pic! Motivul pentru care nu-ţi vine să crezi că maşina mea a apărut din pata de ulei de pe cimentul din garaj este că, atunci când vezi o maşină, atât de organizată, având un anumit model şi fiind construită conform unui proiect, având un sistem de funcţionare, ştii că, undeva, trebuie să existe şi un constructor de maşini. Doar pentru că toate maşinile şi mijloacele de transport au roţi,

faruri şi ştergătoare de parbriz, nu înseamnă că vreuna a evoluat din cealaltă.

Fordul nu a evoluat din Chevrolet, iar Chevroletul nu a evoluat din Chrysler. Toate maşinile au unele lucruri comune pentru că funcţionează într-un mediu asemănător. În acelaşi fel, pot exista anumite asemănări între oameni şi maimuţe sau alte creaturi, dar asta nu înseamnă că am evoluat unii din alţii, ci, pur şi simplu, că trăim cu toţii în acelaşi mediu, aşa că Dumnezeu ne-a creat având anumite lucruri în comun.

Când vezi o maşină, ştii imediat că, undeva, trebuie să existe şi un fabricant de maşini. Fiinţa umană este o maşinărie mult mai complexă decât orice autovehicul pe care-l ştim, aşa că ne dăm seama că, undeva, trebuie să existe un „constructor de oameni”.

În multe dintre pildele Sale, Isus ne îndreaptă atenţia asupra lucrurilor create de Dumnezeu (de exemplu, în Matei 6:26). Chiar şi în lumea aceasta stricată de păcat, putem să vedem dovezi suficiente ale puterii, înţelepciunii şi iubirii lui Dumnezeu prin intermediul lucrurilor pe care le-a creat (Romani 1:20).

Întreg pământul este plin de slava Lui, iar noi putem să-L vedem pe Dumnezeu prin lucrurile pe care El le-a făcut. Nu trebuie decât să ne luăm timp pentru a le privi.

PASUL 2 • SĂ TE VEZI PE TINE ÎNSUŢI

CURCUBEUL NEGRU

Când aveam cam 5 ani, tatăl meu a cumpărat un aparat pe care îl folosea pentru a-şi lustrui pantofii. Aparatul avea un motor placat cu crom; într-o parte avea o perie rotativă roşie, iar în cealaltă parte avea o perie rotativă neagră. În fiecare dimineaţă, înainte de a pleca la serviciu, tata apăsa cu piciorul un buton, iar periile începeau să se rotească. După aceea, îşi punea pantofii dedesubt pentru a-i lustrui, iar mai apoi apăsa din nou pe buton pentru a opri aparatul şi pleca la muncă.

În ce mă priveşte, eram de-a dreptul fascinat de aparatul de lustruit pantofi al tatei. Uneori, stăteam în hol, captivat de faptul că, apăsând un singur buton, porneam şi opream aparatul. Îmi plăcea să pun mâna pe acele perii cu blană şi să le simt rotindu-se cu putere.

Într-o duminică dimineaţa, m-am trezit înaintea tuturor. Hoinăream prin casă în căutarea unei ocupaţii, neîndrăznind să-l trezesc pe tata în ziua lui liberă. Aşa că m-am oprit în hol şi am început să mă joc cu aparatul de lustruit pantofi. După ce l-am pornit şi l-am oprit de câteva ori, am început să mă plictisesc de jocul ăsta. Şi mi-a venit o idee: *Ce-ar fi să lustruiesc pantofii tatei?* Am deschis foarte încet uşa de la dormitorul tatălui meu, am intrat înăuntru tiptil, pe vârful degetelor, i-am luat pantofii negri, am ieşit tot pe vârfuri şi am închis uşa în urma mea.

Ştiam că pentru a-i face să lucească foarte tare trebuia să folosesc o cremă pentru pantofi. Îmi aminteam că văzusem aşa ceva sub chiuveta din baie.

Aşa că am mers să verific dacă mai era acolo şi am găsit o sticlă cu lichid de lustruit pantofii negri, marca Griffin. M-am întors în hol la aparatul de lustruit pantofi. Nu-mi mai aminteam care era ordinea întregului procedeu, dar eram destul de sigur că lichidul acela de lustruit pantofii negri trebuia turnat peste peria neagră. Am turnat deci o cantitate generoasă de lichid negru pe peria respectivă. Voiam ca pantofii tatei să lucească frumos. Apoi, am pornit aparatul.

La început, aparatul s-a scuturat şi s-a legănat ca o maşină de spălat când stoarce rufele, împroşcând lichid negru peste tot. Apoi, peria a început să se învârtă cu viteza unui uragan, formând un curcubeu negru, minunat, pe perete, pe tavan şi pe celălalt perete al holului.

Văzând ce s-a întâmplat, mi-am zis că era timpul să mă întorc la culcare. Cât se poate de repede, am oprit aparatul, m-am furişat înapoi în dormitor şi am sărit în pat. Fratele meu şi un alt frate vitreg locuiau tot în aceeaşi casă, aşa că am încercat să mă liniştesc cu gândul că nu se va şti care dintre noi făcuse năzbâtia, deoarece nimeni nu mă văzuse.

După câteva minute lungi şi agonizante, l-am auzit pe tata plimbându-se prin dormitor, şi am tras cu urechea plin de nerăbdare să aud uşa de la dormitor deschizându-se. Mă hotărâsem deja să mă prefac că dorm. L-am auzit pe tata umblând pe hol cam un minut, apoi, am auzit un suspin..., o pauză... şi, într-un final, m-a strigat pe nume:

– Dougie! Dougie, vino aici!

M-am întrebat de ce oare striga tocmai numele meu. *Nimeni nu m-a văzut*, m-am gândit eu. *Mă voi preface în continuare că dorm*.

Dar foarte repede uşa de la dormitorul meu s-a deschis larg şi a intrat tata.

– Dougie, trezeşte-te! a spus el.

Pe cât mă pricepeam eu la vârsta de cinci ani, am încercat să mă prefac că dorm buştean. Nu ştiu

de ce, dar am impresia că nu l-am convins pe tata.

Plin de sfială, am păşit spre hol. Curcubeul negru s-a ivit deasupra mea mai ameninţător ca înainte. Am uitat să menţionez că petele nu erau doar pe pereţi, ci treceau chiar prin mijlocul unei picturi scumpe, reprezentând un conchistador spaniol.

– Ştii ceva despre treaba asta? m-a întrebat tata cu o privire supărată.

Ar cam fi fost momentul să mărturisesc, dar vocea aceea diabolică din capul meu continua să-mi spună: *Nu te-a văzut nimeni. El nu ştie.* Aşa că am răspuns:

– Nu.

Tata mi-a spus:

– Te întreb din nou. Ştii ceva despre treaba asta?

Aş fi vrut să-i spun adevărul, dar m-am gândit să mă mai eschivez încă o dată. De fapt, îmi pecetluiam soarta. O dată ce porneşti pe drumul înşelăciunii, este greu să faci cale întoarsă.

– Nu, am spus eu, străduindu-mă să par mai convingător.

– Bine, a spus tata. Te voi pălmui până îmi vei spune adevărul.

Într-o clipeală, mi-a dat jos pantalonii, m-a azvârlit pe genunchi şi a început să mă pălmuiască. Imediat ce i-am simţit palma lovindu-mi posteriorul, am început să strig:

– N-am fost eu! N-am fost eu! N-am fost eu... Eu am fost! Eu am fost! Eu am fost...

N-aş mai fi putut suporta tortura, aşa că am cedat.

Tata m-a pus înapoi jos şi mi-a spus:

– Dougie, nu te pedepsesc pentru greşeala făcută. Te-am pălmuit pentru că m-ai minţit.

Apoi, mi-a spus să merg la baie şi să mă spăl pe faţă. Smiorcăindu-mă, am şchiopătat spre baie, m-am urcat pe un scaun (eram încă prea scund pentru a putea ajunge la chiuvetă fără ajutorul unui

adult) şi m-am uitat în oglindă. Spre uimirea mea, am văzut că aveam pete negre, mici, de lichid pentru lustruit pantofii pe toată faţa! Crezusem că nu ştie nimeni. Dar, după întâlnirea cu tatăl meu, am văzut cum arătam în realitate şi mi-am dat seama cum trebuie să fi arătat în ochii lui. La fel ca profetul Isaia, mi-am dat seama că eram pierdut.

Acum, daţi-mi voie să vă întreb ceva! Când m-am privit în oglindă şi am văzut petele de pe faţa mea, problema era cumva la oglindă? Nu, problema era la mine.

La fel, atunci când Îl vedem pe Isus murind pe cruce pentru păcatele noastre, ne dăm seama că suntem păcătoşi.

Biblia ne spune că păcatul este încălcarea legii (1 Ioan 3:4). Legea lui Dumnezeu – cele Zece Porunci – reprezintă oglinda (Iacov 1:23-25). Legea nu există pentru a ne scăpa de păcate, după cum nici oglinda nu mi-a spălat petele negre de pe faţă. Legea ne arată păcatul. După ce l-am văzut, mergem la Isus pentru a ne curăţa.

Unii oameni privesc legea lui Dumnezeu, văd că există păcat în viaţa lor şi se gândesc că soluţia ar fi să dea deoparte cele Zece Porunci. Dar nu cele Zece Porunci au nevoie de o schimbare, ci noi. Legea lui Dumnezeu ne ajută să vedem „petele de pe faţa noastră”. Acesta este cel de-al doilea pas în procesul mântuirii.

Când L-a văzut pe Tatăl său ceresc, Isaia şi-a dat seama că era pierdut. Unul dintre indiciile sigure că eşti pe cale să devii creştin este acela că, uneori, vei avea simţământul propriei condamnări. Acesta este un semn bun care îţi arată că eşti pe aceeaşi cale cu Dumnezeu. Nu uita că, atunci când un doctor ajută la naşterea unui copilaş, el ştie că este în regulă să-l audă plângând. La fel este şi în cazul nostru – cea mai bună dovadă că ai experimentat o naştere spirituală sau o renaştere este faptul că începi să strigi: „Vai de mine! Sunt un păcătos!”.

ÎN UMBRĂ

Pe vremea când locuiam în Palm Springs, am avut propria afacere cu carne de vită.

Astăzi, sunt vegetarian datorită lucrurilor pe care le-am învăţat de atunci, însă, pentru o vreme, firma lui Doug Batchelor „Vânzări En Gros de Carne" a fost o întreprindere prosperă. Cumpăram bucăţi mari de carne de vită, le tranşam, le împachetam şi le vindeam.

În 1971, eram proprietarul unui Volkswagen tip broscuţă, cu trei viteze. Cu un mic frigider pe locurile din spate, mergeam dintr-un oraş într-altul, de la Palm Springs până la Indio şi Hot Springs, vânzând carne de vită. După câteva luni de condus prin deşert, maşina mea începuse să arate extrem de uzată. În deşert, au loc furtuni de nisip aspre şi neaşteptate, care, în general, sablează maşina, îndepărtând vopseaua de pe aripile acesteia. După ce condusesem maşina în condiţiile acelea vitrege pentru atât de mult timp, parbrizul arăta ca unul dintre geamurile acelea mate pe care le folosim la baie. Cu greu mai puteam să văd ceva în faţă! Cel mai rău era când strălucea soarele. În situaţiile respective, trebuia să conduc cu capul scos pe geam pentru a putea vedea drumul.

Pe atunci, nu ştiam foarte multe despre şofat. De fapt, acela a fost primul meu automobil. Fiind crescut în oraşul New York, fusesem obişnuit ca, întotdeauna, să iau autobuzul sau un taxi, aşa că nu ştiam prea multe despre întreţinerea unei maşini. De exemplu, am tot căutat pentru o vreme un loc la Volkswagenul meu unde să pun apă, dar, mai târziu, am descoperit că „broscuţele" nici măcar nu aveau radiator. Iar când am vrut să-i pun nişte ulei, am crezut că trebuie să torn ulei până când va da

pe dinafară. Aşa că am cumpărat mai bine de cinci litri de ulei şi am tot turnat până când am văzut că începe să curgă pe lângă. Aşa că, acum, cu geamurile întunecate şi cu aripile cojite de vopsea, am decis să-mi vând micuţa buburuză.

Am mers la Kmart şi am găsit nişte spray cu vopsea asemănătoare la culoare cu aceea a maşinii. M-am apucat să vopsesc aripile maşinii şi am observat că, după ce am aplicat nişte soluţie de curăţare Armor All pe cauciucuri şi am curăţat şi interiorul cât de bine am putut, maşina nu mai arăta atât de rău. La umbră! Apoi, am dat în ziar următorul anunţ: „Volkswagen broscuţă, din 1971, automatic, cu trei viteze. 500 $. Maşina poate fi văzută după ora 17". Maşina arăta foarte bine după ce soarele se ascundea undeva în spatele muntelui San Jacinto!

Tot aşa sunt şi oamenii. Când stăm în întuneric, avem o părere destul de bună despre noi înşine. Ni se pare că nu arătăm chiar atât de rău. Dar, cu cât ne apropiem de Isus – Lumina, cu atât vedem mai bine nedesăvârşirile noastre. Isus este Cel cu care ar trebui să ne comparăm. Creştinii au obiceiul de a se evalua uitându-se unii la alţii. Dar lucrul acesta nu va da rezultate niciodată. Trebuie să ne vedem pe noi înşine prin ochii lui Dumnezeu.

Ne-am născut cu toţii într-o lume întunecată fără să fi avut de ales, iar Dumnezeu spune că nu ne condamnă pentru acest lucru. Când însă Dumnezeu ne trimite lumină, iar noi preferăm tot întunericul, suntem condamnaţi. Isus a spus: „Şi judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina" (Ioan 3:19).

Când o persoană a stat într-o cameră întunecată mai multe ore şi vine cineva şi aprinde brusc lumina, persoana aceea are două opţiuni: fie stinge lumina, fie trece printr-o scurtă perioadă de neplăcută acomodare. Am observat că, atunci când

Duhul Sfânt începe să lucreze în viaţa unui om şi acesta începe să se apropie de Dumnezeu, omul respectiv devine mai conştient de păcatele din viaţa lui, păcate la care nu se gândise până atunci. Este un lucru sănătos şi util. Dumnezeu este Lumină şi, atunci când ieşim din întuneric păşind spre lumină, fiecare pată de păcat devine tot mai clară şi mai dureroasă. Din nefericire, unii dintre cei care susţin că sunt creştini aleg să stea la umbră, acolo unde se pot compara pe ei înşişi cu alţi păcătoşi. Ei simt o anumită siguranţă plină de pace, dar această siguranţă este falsă, la fel ca în cazul creaturilor nocturne care se ascund la umbra vreunei stânci atunci când se iveşte soarele.

Dacă vrem să fim creştini adevăraţi, trebuie să umblăm în lumină aşa cum şi El este în lumină, iar sângele lui Isus Hristos ne va curăţa de orice păcat. (Vezi 1 Ioan 1:7.)

ŞTII CĂ EŞTI GOL?

După cum am menţionat şi mai înainte, pe când aveam în jur de 17 ani, am trăit ca un pustnic într-o peşteră muntoasă, în apropierea oraşului Palm Springs. Am locuit acolo mai mult de un an. În încercarea mea de a fi una cu natura, rareori purtam haine. La început, îmi dădeam seama că îmi lipsea ceva. Dar, după ce am umblat dezbrăcat timp de mai multe săptămâni, am ajuns nici să nu mă mai gândesc la lucrul acesta. Te poţi obişnui cu aproape orice dacă faci lucrul acela destul de mult timp.

O dată sau de două ori pe săptămână, coboram în Palm Springs pentru a cerşi bani în faţa unui supermarket. Întotdeauna aveam hainele cu mine, împachetate şi îndesate la fundul rucsacului. De obicei, mă opream lângă o stâncă mai mare, vopsită, de la periferie şi mă îmbrăcam înainte de a mă aventura pe străzile oraşului. După cum vă puteţi imagina, nu trebuia să-mi spăl rufele foarte des.

Îmi amintesc foarte clar că, într-o dimineaţă, m-am trezit foarte entuziasmat, pentru că urma să merg în oraş.

Aveam în mână nişte bani şi lista cu lucrurile pe care voiam să le cumpăr. Când am ajuns în vârful dealului, m-am simţit de-a dreptul înviorat. Soarele tocmai răsărea şi totul în jurul meu strălucea – toate dealurile, cactuşii, ba chiar şi pielea mea păreau să aibă o strălucire ca de aur.

Am coborât dealul cântând la flaut. În timp ce mă apropiam de Palm Springs, eram atât de prins de gândurile mele şi de faptul că mă simţeam atât de plin de viaţă, încât nici nu mi-am dat seama că am trecut de stânca unde mă îmbrăcam de obicei.

De fapt, nici măcar nu mi-am dat seama că mă aventurasem în zona de periferie a oraşului cu nimic altceva pe mine decât un rucsac, o pereche de bocanci şi un zâmbet.

În cele din urmă, am ajuns la o cotitură a potecii şi am zărit o familie de hispanici: o mamă şi un tată bine îmbrăcaţi şi cele două fetiţe ale lor. Dacă îmi amintesc bine, era într-o dimineaţă de duminică, pentru că familia respectivă părea îmbrăcată ca de biserică, dar probabil că hotărâse să facă o mică plimbare în natură înainte de a merge la biserică. (În ziua aceea, au văzut ceva mai multă natură decât îşi propuseseră.) I-am salutat prietenos şi am afişat un zâmbet larg. Dar, brusc, am văzut că întreaga familie a reacţionat ca şi cum ar fi avut un şoc puternic.

Mama şi-a închis ochii şi a întors capul. Tatăl a tras capul soţiei spre propriul piept. Fiecare dintre cele două fetiţe s-a prins de câte un picior al tatălui, au întors privirea şi şi-au închis ochii. Până şi tatăl şi-a strâns pleoapele! Am presupus instantaneu că în spatele meu era vreun monstru înfricoşător, oribil.

Din instinct, m-am răsucit şi am privit în spate, întrebându-mă în sinea mea: *Oare ce-or fi văzut de s-au înspăimântat în halul ăsta? Poate e cazul s-o luăm cu toţii la sănătoasa…* Apoi, dintr-odată, mi-am dat seama că nu aveam nicio haină pe mine! Profund ruşinat şi roşu din cap până-n picioare, m-am ascuns în spatele unui tufiş de pe potecă şi m-am îmbrăcat în doi timpi şi trei mişcări.

De fapt, ce s-a întâmplat acolo? Mă simţisem chiar foarte bine înainte de a întâlni familia respectivă. Ei nici măcar nu m-au atins şi nu mi-au spus o vorbuliţă. Şi totuşi, după întâlnirea aceea scurtă, m-am simţit îngrozitor. Ce anume a făcut diferenţa? Răspunsul este că m-am văzut pe mine prin ochii lor şi mi-am dat seama că eram gol.

Cred că nouă, creştinilor, ne-ar prinde bine dacă am privi o dată în plus spre noi înşine, dar nu prin propriii ochi, ci prin ochii lui Dumnezeu. S-ar putea să descoperim că şi noi suntem goi.

Biblia ne spune că aceasta este una dintre problemele bisericii în ultimele zile ale istoriei lumii. De fapt, problema nu este că suntem goi, ci faptul că suntem goi fără să ne dăm seama de lucrul acesta. Dumnezeu spune: „… şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol" (Apocalipsa 3:17).

Societatea în care trăim se bazează destul de mult pe psihologie. Oriunde mergem, întâlnim oameni cărora li se spune: „Nu pune la suflet treaba asta! Vina este un lucru rău. Vina este distructivă." Desigur, afirmaţiile de genul ăsta conţin şi o doză de adevăr. Cu toate acestea, oamenii ar trebui totuşi să se simtă vinovaţi atunci când sunt vinovaţi. N-ar trebui să ne simţim bine dacă am făcut un lucru rău. Domnul vrea să simţim vina şi condamnarea până când ne pocăim în mod sincer şi venim la El pentru iertare. El nu doreşte să rămânem într-o stare de jale continuă, dar trebuie să fim conştienţi de starea noastră înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să ne pară cu adevărat rău pentru păcatele noastre şi să ne mărturisim condiţia mizerabilă. Abia atunci poate Dumnezeu să-Şi manifeste puterea în viaţa noastră. „Smeriţi-vă înaintea Domnului şi El vă va înălţa!" (Iacov 4:10)

După ce Adam şi Eva au călcat porunca lui Dumnezeu, şi-au dat seama de goliciunea lor (Geneza 3:10). Au încercat să-şi acopere goliciunea cu frunze de smochin, dar şi-au dat seama destul de repede că frunzele nu rezistau. După ce şi-au recunoscut vina înaintea lui Dumnezeu, El le-a dat haine confecţionate din piele. Aţi prins ideea? Din piele! Cineva trebuia să moară pentru ca trupurile lor goale să poată fi

acoperite, exact aşa cum Isus a murit pentru ca păcatele noastre să poată fi acoperite.

Când fiul risipitor s-a întors acasă, tatăl lui l-a întâmpinat, l-a îmbrăţişat, l-a sărutat şi, mai apoi, i-a acoperit murdăria şi goliciunea cu haina lui „cea mai bună”. Isus aşteaptă să ne îmbrace pe fiecare cu neprihănirea Sa, dar, înainte de toate, trebuie să ne întoarcem acasă aşa cum suntem.

DOAR UN ŞORICEL

Timp de mai mulţi ani, pe vremea când stăteam în casa de pe deal, obişnuiam să-mi parchez maşina într-un şopron, aproape de locul unde îi dădeam de mâncare câinelui. Odată, când am pornit maşina şi am dat drumul aerului condiţionat, am auzit brusc un uruit şi, apoi, câteva sunete ciudate. Câteva granule din mâncarea câinelui au ieşit pe orificiul de ventilare şi au căzut la picioarele mele.

E uimitor ce chestii ridicole ne trec câteodată prin minte, dar în clipa aceea îmi amintesc că mi-am zis în sinea mea: *Ei, poftim! Spune şi tu dacă e posibil aşa ceva! Probabil că şi japonezii* [maşina mea era fabricată în Japonia] *îşi hrănesc câinii tot cu mâncare dintr-asta!*

Fiind foarte ocupat în momentul acela, nu m-am gândit nici măcar o secundă cum de fusese posibil să ajungă mâncarea pentru câini în sistemul de ventilaţie al maşinii mele. Nu mi-a trecut prin cap că ar fi fost nevoie de o cercetare minuţioasă. La urma urmei, două granule mici din mâncarea câinelui nu erau o problemă chiar atât de mare, cel puţin prin comparaţie cu chestiunile mult mai dificile cu care mă confruntam zi de zi. Aşa că mi-am văzut de drum.

Câteva zile mai târziu, am sărit iarăşi în maşină, am pornit motorul şi am auzit din nou un uruit în sistemul de ventilaţie, urmat de o nouă cascadă de sunete. Alte patru sau cinci granule din mâncarea pentru câine mi-au căzut la picioare. De data asta, mi-am dat seama că, probabil, un şoarece sau vreo altă vietate se mutase în sistemul de ventilaţie al maşinii mele, amenajându-şi acolo o locuinţă. Mi-am zis în gând: *Trebuie să mă ocup*

de treaba asta într-una din zile. Ei bine, ştiţi cu toţii cum merge treaba cu planurile făcute pentru „într-una din zilele astea”. Ziua aia nu mai vine niciodată!

Au trecut astfel mai multe săptămâni şi, de fiecare dată când porneam maşina, primeam tot mai multă mâncare pentru câini. În cele din urmă, s-a ajuns până acolo că, atunci când porneam ventilatorul în timp ce conduceam maşina, pe lângă granulele de mâncare ale câinelui mai primeam şi bucăţi din cuibul şoarecelui.

Apoi, într-o zi răcoroasă, pe când eram în maşină împreună cu toată familia şi aveam de făcut o călătorie mai lungă, m-am decis să pornesc ventilatorul la maximum. Mare greşeală! Am auzit-o deodată pe fiica mea de 12 ani, Rachel, ţipând:

– Tati, un pui de şoarece se furişează pe la picioarele noastre!

Fraţii ei mai mici erau de părere că era de-a dreptul „super”. Nu doar domnul Şoarece locuia în maşina mea, ci şi doamna Şoarece împreună cu toţi puii lor. Cu ventilaţia la maximum, cinci sau şase şoricei golaşi au început să se târâie afară din ventilator. Eram de-a dreptul îngrijorat! Din câte se părea, nu reuşise să supravieţuiască toată familia de şoareci.

Cineva îmi spusese odată că şoarecii pot avea până la 13 pui o dată, şi cred că eu prăjisem cam jumătate din familia lor. Nu ştiu dacă aţi avut vreodată neplăcutul privilegiu de a mirosi şoareci fripţi. Vă spun eu că nu este deloc plăcut. Din ziua aceea, mirosul care venea de la şoarecii în descompunere a devenit atât de puternic, încât trebuia să conduc cu ventilaţia oprită.

Vara se apropia, iar eu tot amânam să mă ocup de problemă. Mergeam cu geamurile deschise pentru a nu fi nevoie să pornesc aerul condiţionat.

Într-o zi călduroasă de vară, eram împreună cu prietenul meu John Lomacang. La un moment dat, el a întins mâna şi a pornit ventilaţia la maximum, apoi, a apăsat butonul pentru aer condiţionat. Ce-a urmat a fost înfiorător! Cuibul de şoarece, bucăţi de şoarece şi chiar blană de şoarece au țâșnit ca un uragan din ventilator direct în faţa noastră, umplând maşina cu o duhoare greu de suportat şi cu tot felul de resturi. De-atunci, ori de câte ori trebuia să călătoresc împreună cu John, el insista să folosim maşina lui.

Gândiţi-vă la următorul lucru: aveam o maşină relativ nouă cu pilot automat, servodirecţie, radio AM/FM şi casetofon, 4x4 – aproape tot ce-ai fi putut cere de la o maşină nouă, în anii aceia. Pe dinafară, mașina era lucioasă, dar înăuntru mirosea incredibil de urât și asta din cauza unui amărât de şoricel de care nu m-am ocupat la timp. Șoricelul ăla mi-a distrus întreaga maşină.

Sunt sigur că ați prins ideea. Micile păcate din viaţa noastră, a căror prezență trece nestingherită – fie că este vorba de temperamentul nostru sau de modul cum vorbim sau de vreun alt obicei –, lucrează ca niște termite la temelia experienţei noastre.

Există în Biblie o poveste despre regele David care a făcut o greşeală minoră. Într-o zi, a privit o femeie care se îmbăia. Din cauza acelei priviri pline de poftă şi din cauză că a zăbovit cu privirea asupra femeii, păcatul acesta „mic” s-a transformat mai apoi în adulter, înşelăciune şi, în cele din urmă, într-o crimă. Din această cauză, regele David a pierdut patru fii şi respectul poporului, totul din cauza unei alegeri. Păcatele mici sunt cele care ne trag în jos. De aceea, se spune că dacă suntem credincioşi în lucrurile mici vom fi credincioşi și în lucruri mai mari (compară cu Matei 25:21).

Este interesant faptul că cel mai feroce animal din lume este unul dintre cele mai mici – chiţcanul.

Este mai mic decât un şoarece, dar poate ucide animale care sunt mult mai mari decât el. Poate consuma echivalentul greutăţii corpului său de mai multe ori într-o singură zi şi, cu toate acestea, ar putea începăpea cu uşurinţă într-o linguriţă. Lucrurile mici pot fi mortale!

Astăzi, pare să fie un curent printre membrii bisericii să ignore detaliile mici care ţin de credincioşia creştină. Când cineva atrage atenția asupra „păcatelor mici," este acuzat că ar fi îngust la minte sau legalist.

Benjamin Franklin a scris odată:

Din lipsa unui cui, potcoava a fost pierdută.
Din lipsa unei potcoave, calul a fost pierdut.
Din lipsa unui cal, călăreţul a fost pierdut.
Din lipsa unui călăreţ, bătălia a fost pierdută.
Din lipsa unei bătălii, regatul a fost pierdut.
Şi, toate astea, din cauză că a lipsit un cui.

Ca pastor, am ocazii când simt responsabilitatea de a vorbi despre inconsecvenţele din viaţa oamenilor atunci când vor să trăiască asemenea lui Hristos. Conform Bibliei, noi suntem păzitorii fraţilor noştri. Cu toate acestea, uneori sunt întâmpinat cu cuvintele: „De ce mă judeci?". Isus însă ne spune că sunt momente când ar trebui să ne pese de păcatele fraţilor noştri.

Lui Isaia, de pildă, i-a păsat. Nu doar că şi-a mărturisit propriile păcate, dar le-a mărturisit şi pe acelea ale poporului său. Și n-a făcut asta pentru a se așeza pe el într-o lumină mai bună, ci pentru că suferea din cauza păcatelor celor din jurul lui. El era preocupat de bunăstarea lor.

Puteți observa în pasajul din Isaia 6 că profetul a spus mai întâi: „Sunt un om cu buze necurate", şi abia apoi a spus: „locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate". Aceasta este ordinea corectă. În majoritatea cazurilor, avem o vedere foarte bună atunci când trebuie să observăm fiecare defect mititel din viaţa celorlalţi.

Pe de altă parte, suntem orbi faţă de problemele majore din propria viaţă. Acesta este motivul pentru care Isus a spus că trebuie să avem grijă ca mai întâi să scoatem bârna din propriul ochi înainte de a încerca să scoatem un pai din ochiul altcuiva (Matei 7:1-5).

În multe cazuri, cei care sunt cei mai critici cu cei din jur au un păcat ascuns în viaţa lor. În mod frecvent, unii arătă spre păcatele altora ca o tactică de diversiune, sperând că astfel vor distrage atenţia de la propria vină. Isaia era convins că avea o problemă cu buzele necurate. El ştia că era ceva în neregulă cu ceea ce vorbise.

Mulţi creştini nu reuşesc să acorde atenţia necesară propriilor cuvinte din cauză că au impresia că acestea sunt, oricum, destul de neînsemnate. Isus ne spune însă că, la judecată, vom da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care l-am rostit. Vom fi găsiți nevinovați sau vom fi condamnaţi în funcție de cuvintele noastre (Matei 12:36,37).

Câteva cuvinte nepotrivite pot provoca un incendiu de proporții (Iacov 3:5). În egală măsură, un simplu cuvânt de încurajare sau un zâmbet poate schimba cursul zilei unui om sau chiar cursul unei vieţi (Proverbele 25:11). Păcatele mici din viața noastră, cele de care nu ne ocupăm şi cărora nu le acordăm atenţie zilnic, sunt cele care cresc până ajung să ne distrugă întreaga viaţă.

Ca să urci un munte trebuie să înaintezi pas cu pas. Dacă Domnul ne-ar arăta deodată toate schimbările pe care ar trebui să le facem în viaţa noastră pentru a fi într-o armonie perfectă cu voia Sa, am fi pur și simplu încovoiați sub greutatea lor. El însă ne conduce în fiecare zi, călăuzindu-ne pas cu pas. Te îngraşi sau slăbeşti în funcție de fiecare îmbucătură. Eu, de pildă, sunt chel din cauză că mi-a căzut câte un fir de păr pe rând. Nu toate deodată, ci unul câte unul!

Viaţa este alcătuită din lucruri mici. Isus ne-a învățat să ne rugăm pentru pâinea noastră cea de fiecare zi, să acordăm atenție fiecărei zile în parte, la rândul ei, deoarece singura modalitate în care putem să facem față provocărilor vieții este să luăm lucrurile pe rând. Ca să ajungem în cer trebuie să umblăm cu Isus şi să avem încredere în El în fiecare clipă, una câte una.

PĂREREA DE RĂU ŞI POCĂINŢA

Într-o zi, o broască-ţestoasă mergea încet prin pădure când, deodată, a auzit o voce disperată strigând:

– Ajutor! Ajutor!

Curând, a descoperit că strigătul era al unui brotăcel aflat pe fundul unei gropi adânci.

– Hei! Ce s-a întâmplat? a întrebat ţestoasa.

– N-am fost atent când am sărit şi am căzut în groapa asta, a orăcăit brotăcelul. Oricât aş încerca, pur şi simplu nu pot sări destul de sus pentru a ieşi de-aici.

Broasca-ţestoasă a întrebat liniștită cum ar putea fi de ajutor.

– Dacă mi-ai găsi un băţ lung și mi l-ai arunca aici, aș putea să mă cațăr pe el și să ies din groapă, a răspuns brotăcelul.

– Bine, așteaptă-mă! a spus broasca-ţestoasă, pornind cătinel-cătinel la drum, în căutarea unui băţ. După câteva ore, broasca-ţestoasă a revenit ținând un băţ în gură, dar a găsit brotăcelul bronzându-se pe marginea unei bălți din apropiere.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat broasca-ţestoasă. Credeam că nu poţi ieşi din groapă.

– Chiar așa era. Nu puteam, a răspuns brotăcelul, dar când s-a furişat acolo un şarpe veninos, a *trebuit* să ies!

Tuturor ne pare rău atunci când cădem în groapa lui Satana şi, deseori, simţim că nu e nicio cale de ieşire. Când însă ne dăm seama că miza este chiar viața noastră, descoperim brusc de ce suntem în stare. Tuturor ne pare rău pentru păcatele noastre, dar părerea de rău este şi mai

mare atunci când ne dăm seama că pedeapsa pentru păcat este moartea şi că păcatele noastre L-au costat pe Isus viaţa.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu cred că putem să sărim din groapa păcatului și să ieșim din ea prin propria putere. Biblia spune clar că fără Hristos nu putem să facem nimic (Ioan 15:5). Dar trebuie să vrem și să ne dorim să fim liberi. Ar trebui să fugim din fața ispitei (1 Timotei 6:11), însă mulţi dintre noi preferă să se târască, nutrind speranţa că ispita îi va ajunge din urmă. Adevărata pocăinţă înseamnă mai mult decât părere de rău pentru păcatele noastre, înseamnă că ne pare atât de rău, încât încetăm să mai păcătuim. Unii oameni cred că tot ce trebuie să faci este să mergi la biserică o dată pe săptămână, să-ţi mărturiseşti păcatele şi, apoi, după ce tabla a fost ștearsă cu buretele, să o umpli cu alte păcate în săptămâna următoare. Aceasta nu este nicidecum adevărata pocăinţă!

Biblia amintește două feluri de pocăinţă. Iuda s-a pocăit şi, apoi, s-a dus şi s-a spânzurat (Matei 27:4,5). Petru s-a pocăit, a ieșit afară şi a plâns cu amar, apoi, în aceeaşi noapte, a avut parte de o adevărată convertire (Matei 26:75). Petru s-a schimbat. Pocăinţa înseamnă că ne pare suficient de rău, încât să ne schimbăm.

Asta îmi amintește de o întâmplare cu doi copii care o priveau pe mama lor cum pregătea prăjiturele cu ciocolată. În timp ce tocmai așeza prăjiturile proaspăt scoase din cuptor pe dulapul din bucătărie, a sunat telefonul. Mama s-a grăbit să răspundă la telefon, dar, înainte de a ieși din încăpere, le-a spus copiilor să nu mănânce prăjituri.

Johnny şi Jane simțeau însă mirosul îmbietor al prăjiturilor proaspăt coapte. Jane a observat o firimitură dintr-o prăjitură și și-a zis în sinea ei: *Nu este o prăjitură întreagă. E doar o firimitură.* Aşa că a întins mâna, a luat firimitura şi a mâncat-o.

Evident, Johnny s-a simţit nedreptățit pentru că nu mai erau firimituri şi pentru el. Aşa că, pentru a îndrepta lucrurile, a făcut el una. A rupt o bucăţită dintr-o prăjitură şi a mâncat-o. Ca urmare a ceea ce făcuse Johnny, au rezultat mai multe firimituri şi iată că, acum, Jane avea şi mai multe la dispoziție. Copiii au continuat aşa până când au mâncat vreo două sau trei prăjituri.

Apoi, Johnny și Jane au auzit paşii mamei apropiindu-se de bucătărie şi, într-o fracțiune de secundă, şi-au ascuns mâinile la spate, încercând să pară cât se poate de nevinovaţi. Deşi aveau resturi de ciocolată în colţul gurii, iar tava cu prăjituri prezenta semne clare de sabotaj, mama nu le-a spus nimic. Ea spera că vor mărturisi singuri ce făcuseră. Cam așa stau lucrurile şi cu Dumnezeu. El cunoaște deja păcatele noastre, dar speră că noi le vom mărturisi de bunăvoie.

În cele din urmă, copleşită de vină, Jane a mărturisit:

– Mama, îmi pare rău! Am vrut să mănânc doar o firimitură, dar am mâncat până la urmă câteva prăjituri. Apoi, a adăugat: Şi el a mâncat cu mine.

Johnny a spus și el repede:

– Da, da… Îmi pare rău!

Sesizaţi diferenţa? Lui Jane îi părea rău pentru că a rănit-o pe mama ei, fiind neascultătoare. Lui Johnny însă îi părea rău pentru că fusese prins.

Uneori, ne pocăim deoarece am dat de bucluc şi vrem iertare. Vrem să mergem la cer, dar nu ne pare rău pentru că am păcătuit. Cu prima ocazie, e foarte probabil să repetăm iarăși păcatul respectiv. Cred că ne-ar fi de ajutor să ne rugăm astfel: „Doamne, ajută-mă să mă pocăiesc cu adevărat!”.

Biblia ne spune, în Romani 2:4, că Dumnezeu este Cel care ne oferă pocăinţa. Nu suntem în stare nici măcar să ne pocăim singuri. Bunătatea Lui ne conduce la pocăinţa adevărată. Când Îl vedem pe

Dumnezeu şi bunătatea Lui, ne pare cu adevărat rău pentru ceea ce a avut de suferit din cauza păcatelor noastre.

Când Isus a atârnat pe o cruce, El nu a atârnat pe o cruce oarecare. El a atârnat pe crucea mea. Eu sunt Baraba. Cuiele acelea erau cuiele mele. Coroana aceea de spini îmi aparţinea. Când ne dăm seama că a luat asupra Lui ceea ce meritam noi, abia atunci ne pare rău cu adevărat. Vedem că păcatul este un ucigaş. Este mortal. Este otrăvitor. Și începem să-l urâm.

O astfel de pocăință caută Dumnezeu, o adevărată renunțare la păcat. Biblia spune că nu trebuie să ne limităm la mărturisirea păcatelor, căci doar acela care „le mărturiseşte şi se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbele 28:13).

DĂ-I DRUMUL!

Pe vremea când învăţam cum să pilotez un avion, instructorul mi-a arătat cum să reduc viteza cât de mult posibil, continuând totuşi să zbor. În timp ce avionul începe să trepideze şi se prăbuşeşte, foloseşti viteza aerului şi recâştigi controlul asupra aparatului de zbor. Ideea este ca, prin astfel de exerciţii, să te antrenezi să supra-vieţuieşti unei avarii neprevăzute.

Într-o zi, pe când exersam aceste reduceri de viteză, s-a întâmplat ceva neobişnuit. Instructorul de zbor mă lăsase să deţin controlul total asupra avionului. Am redus puterea motoarelor şi voiam să duc avionul în sus până când acesta avea să zboare din ce în ce mai încet. În cele din urmă, s-a auzit alarma, dar, în loc să coboare şi să recâştige viteză, avionul s-a lăsat într-o parte şi a intrat în vrie.

Pentru a vă putea imagina mai bine situaţia, închipuiţi-vă că sunteţi la volanul maşinii, după ce acesteia i s-a dat drumul dintr-un avion, şi vă prăbuşiţi în spirală. Este ca şi cum aţi con-duce o maşină cu 190 de kilometri pe oră în timp ce faceţi spirale.

Ei bine, prima mea reacţie a fost să trag înapoi manşa. Fusesem instruit să trag înapoi de manşă, pârghia de comandă, pentru a face avionul să urce. Dar viteza aerului nu era destul de mare pentru a obţine vreo reacţie. Am tras de manşă cu toată puterea până când am avut impresia că o voi rupe din panou. Eram la o altitudine de doar 900 de metri şi coboram foarte repede! Nu mi-a trecut toată viaţa prin faţa ochilor, dar a fost cât pe ce să revăd ceea ce mâncasem la prânz.

Apoi, l-am auzit pe instructorul de zbor spunându-mi cu o voce calmă:

– Dă-i drumul, Doug! Dă-i drumul! Preiau eu.

Nu voiam să-i dau drumul. Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ştia ce să facă? Dacă ne omora pe amândoi? În acele câteva microsecunde, s-a dat o luptă teribilă în mintea mea. Oare puteam să mă încred în el? Oare ştia instructorul de zbor cum să ne scape pe amândoi din situaţia aceea dificilă?

Mi-am dat seama că nu aveam altă alternativă, pentru că eu, în mod sigur, habar n-aveam ce să fac. Aşa că mi-am descleştat mâinile, iar el a preluat manşa, a împins-o înainte şi a accelerat la maximum. Avionul s-a îndreptat spre sol cu o viteză şi mai mare. Vântul a început să treacă peste aripile avionului, coloana de direcţie a dat semnale de răspuns, iar instructorul a tras cu putere de manşă, avionul făcând o curbă mare, lucru care mi-a lăsat stomacul undeva în urmă, la nivelul gleznei stângi.

Una dintre cele mai mari lupte, dacă nu chiar cea mai mare luptă a vieţii de creştin este să ajungi în punctul în care să te predai complet şi să poţi spune: „Nu voia mea, ci voia Ta să se împlinească.” Cu siguranţă, aceasta a fost cea mai mare luptă pe care Isus a purtat-o în locul nostru, atunci când Se ruga în Grădina Ghetsimani, iar pe faţa Lui curgeau stropi de transpiraţie amestecată cu sânge: „Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu” (Matei 26:39).

Isus a mers mai departe şi L-a lăsat pe Dumnezeu să preia frâiele. În cazul nostru, doar dacă ne predăm pe deplin Domnului, El poate să facă schimbările pe care trebuie să le facă în viaţa noastră şi ne poate conduce în siguranţă. Să dai drumul frâielor şi să-L laşi pe Domnul să preia controlul total este o adevărată luptă. Isus spune că, uneori, să faci lucrul acesta poate fi la fel de

greu ca şi când ţi-ai tăia o mână sau ca şi când ţi-ai scoate un ochi. (Vezi Matei 5:29,30.)

În urmă cu mulţi ani, un băiat în vârstă de vreo 11 ani a mers în pădurile din California pentru a-şi ajuta tatăl să pună o capcană pentru urşi. Tatăl băiatului a fixat capcana între doi copaci, lângă un râu pe unde ştia că obişnuiau să treacă urşii. După ce a aşezat o momeală pe piedică şi a acoperit totul cu frunze, tatăl i-a spus fiului său:

– Să nu care cumva să umbli la capcană!

Dar, în ziua următoare, foarte curios să vadă dacă s-a prins ceva în capcană, băiatul a plecat singur de acasă şi s-a îndreptat spre pădure pentru a verifica dacă era ceva în capcana pentru urşi. Ajungând la locul cu pricina, a văzut că nu căzuse prins niciun urs. De fapt, nici măcar nu se vedea momeala. Încercând să dea uşor frunzele la o parte, din greşeală, băiatul a activat capcana. Înainte să poată sări înapoi, capcana i-a prins degetul arătător. Băiatul a ţipat şi a plâns o vreme din cauza durerii, dar nu îl putea auzi nimeni. Era prea departe de fermă. Stătea acolo, având dureri cumplite şi se chinuia să-şi scoată degetul din capcană, dar fără prea mari speranţe de izbândă. Capcana era prea puternică şi, în plus, era prinsă bine cu un lanţ între cei doi copaci.

Orele treceau una după alta. Nu după multă vreme, a început să plouă. Turna de-a dreptul cu găleata. Puţin câte puţin, râul din apropiere a început să crească până când apele sale au ajuns în locul unde era băiatul. Acesta s-a ridicat în picioare, dar apa a continuat să crească în jurul lui, iar ploaia a continuat şi după lăsarea serii.

În cele din urmă, în încercarea disperată de a-şi salva viaţa şi ştiind că nu se mai putea aştepta la vreun ajutor, băiatul şi-a scos briceagul din buzunar. Cu ajutorul mâinii libere şi al dinţilor, a tras lama briceagului şi şi-a tăiat degetul. Ştiu, ştiu… Pare o măsură disperată, dar, uneori, este

nevoie de acţiuni disperate pentru a ne salva viaţa. A făcut băiatul acela un lucru rău? Deloc. E mai bine să pierzi un deget decât să-ţi pierzi viaţa!

Oricare ar fi lupta, întotdeauna este mai bine să mergi pe calea Domnului, lăsând deoparte orice greutate care te apasă şi permiţându-I lui Dumnezeu să preia controlul. (Vezi Evrei 12:1.)

Cineva a spus odată: „Când este pe punctul de a se îneca, înţeleptul aruncă lingoul de aur."

LASĂ-L PE ISUS SĂ CONDUCĂ

Într-o zi, mergând cu viteză pe autostrada vieţii,
L-am văzut pe Mântuitorul stând pe margine.
M-am uitat surprins înapoi şi-am frânat.
Desigur, m-am oferit să Îl duc cu maşina.
S-a aşezat pe locul de lângă mine
Şi, în timp ce demaram, mi-a spus cu o voce liniştită:
„Dacă vrei să ajungem în viaţă la destinaţie, lasă-Mă să conduc!
Eu ştiu pericolele care ne aşteaptă."

Lasă-L pe Isus să-ţi conducă maşina!
Urmează sfatul Lui,
Nu propria-ţi inimă!
Dă drumul volanului!
Isus te va duce departe,
Chiar în Paradis…
Prietene, lasă-L pe Isus la volan!

I-am spus că nu sunt gata să las volanul pe mâna Lui,
Iar El Şi-a pus centura.
Dar n-a trecut prea mult şi am avut un accident…
Imaginaţi-vă cum m-am simţit!
Isus m-a întrebat din nou: „Mă laşi pe Mine să conduc?".
Aşa că I-am cedat locul meu.
După o vreme, am început să râd în hohote.

Isus îl bătea pe Diavol de fiecare dată când ne luam la întrecere!

Lasă-L pe Isus să-ţi conducă maşina!
Urmează sfatul Lui,
Nu propria-ţi inimă!
Dă drumul volanului!
Isus te va duce departe,
Chiar în Paradis…
Prietene, lasă-L pe Isus la volan!

PASUL 4 • SĂ MĂRTURISEŞTI

DOAMNE, IARTĂ-MĂ!

Dacă Dumnezeu ştie totul, de ce mai vrea ca noi să ne mărturisim păcatele?

Când mi-am început viaţa de creştin, aveam doar nişte idei elementare despre mărturisire. Când citeam că trebuie să îmi mărturisesc păcatele în faţa lui Dumnezeu, rosteam nişte rugăciuni de genul: „Doamne, trebuie să avem o discuţie! Ar fi mai bine să Te aşezi. Sunt câteva chestii grave pe care aş vrea să Ţi le spun.” Era ca şi cum I-aş fi dat lui Dumnezeu un raport. Îmi scăpase din vedere faptul că Dumnezeu ştie totul.

Dar, dacă Dumnezeu ştie totul, de ce mai este nevoie de mărturisirea noastră? De fapt, am putea să ne întrebăm: „Dacă Dumnezeu ştie totul, de ce să ne mai rugăm?”. Isus a spus că ştie ce ne trebuie înainte ca noi să-I cerem (Matei 6:8). Cu toate acestea, tot El ne încurajează să cerem. În mod similar, El ştie care sunt păcatele noastre înainte de a le mărturisi noi. Şi totuşi vrea să le mărturisim.

Sunt mai multe motive pentru care trebuie să facem lucrul acesta. În primul rând, mărturisirea este pur şi simplu o dovadă de politeţe. Păcatele noastre Îl rănesc pe Dumnezeu. Când rănim o persoană, bărbat sau femeie, ar trebui să-i cerem iertare. De fiecare dată când păcătuim, ne rănim pe noi înşine, îi rănim pe cei din jurul nostru şi Îl rănim pe Dumnezeu. Şi spunem: „Doamne, îmi pare rău!”. Chiar dacă El ştie că L-am rănit, iar noi ştim că El ştie, se cuvine să-I cerem iertare.

Un alt motiv pentru care este nevoie de mărturisirea păcatelor este că aceasta este metoda lui Dumnezeu, planul Lui de a îndepărta vina. Ne ajută să simţim şi să credem că suntem iertaţi. Sunt convins că foarte mulţi oameni nu au simţit

niciodată libertatea şi pacea de care Dumnezeu vrea să se bucure toţi creştinii, şi aceasta pentru că mărturisirea lor este atât de superficială şi făcută în grabă. În multe cazuri, petrecem 20, 30 sau 40 de ani din viaţă păcătuind zi de zi şi oră după oră, supărându-L pe Tatăl nostru din ceruri. Când şi când, incidental, spunem: „Doamne, iartă-mi păcatele!”. Şi ne aşteptăm să găsim mângâiere şi eliberare după o pocăinţă superficială şi o mărturisire care nu porneşte din inimă.

La urma urmei, trăim în era fast-foodului, a autoservirii şi a spiritualităţii servite din mers.

Nu vreau să spun că ar trebui să mărturisim pe nume fiecare păcat pe care l-am comis vreodată. Nimeni nu îşi poate aminti tot ce a greşit. Însă ar trebui totuşi să fim cât se poate de exacţi. Dar cât de exacţi? Sunt oameni care nici măcar nu-şi pot aminti ce au greşit într-o singură săptămână.

Aş vrea să îţi recomand o reţetă care, zic eu, funcţionează. De exemplu, eu unul nu-mi amintesc fiecare minciună pe care am spus-o vreodată, dar ce ştiu sigur este faptul că am fost un mincinos. Nu-mi amintesc fiecare lucru pe care l-am furat, dar ştiu sigur că am fost un hoţ. Aşa că, atunci când vine vremea mărturisirii, îţi sugerez să iei o foaie de hârtie şi să faci pe ea câteva coloane cu păcatele generale: *Hoţie*, *Minciună*… Poţi scrie şi *Gânduri murdare*, *Gelozie* sau oricare ar fi păcatul tău. Poate ţi-e teamă că vei scăpa ceva din vedere. Nu te îngrijora în privinţa asta! Dacă Îi vei cere lui Dumnezeu, Duhul Sfânt îţi va aminti toate lucrurile respective. Poţi să te rogi ca regele David: „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! Încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi *dacă sunt pe o cale rea* şi du-mă pe calea veşniciei!” (Psalmii 139:23,24). Sau poţi încerca rugăciunea lui Iov: „Câte fărădelegi şi păcate am făcut? Arată-mi călcările de lege şi păcatele mele” (Iov 13:23).

Vei fi surprins de lungimea listei!

Unul dintre avantajele unei mărturisiri atât de precise este că recunoşti că păcatele tale sunt păcate. Altfel spus, este foarte uşor să spui ceva de genul: „Doamne, sunt un păcătos”, dar, când intri în detalii şi spui în rugăciune ceva de genul: „Doamne, sunt un bârfitor”, s-ar putea ca aceea să fie prima ocazie când recunoşti că bârfa este păcat. Lucrul acesta Îi permite Duhului Sfânt să-ţi dea puterea de a schimba acest detaliu al vieţii tale.

După ce ai făcut lista categoriilor generale de păcat, începe să te gândeşti la păcate specifice din fiecare categorie! Şi de data aceasta, dacă Îi vei cere, Duhul Sfânt Îţi va aminti toate acele păcate pe care El ştie că ai mare nevoie să le mărturiseşti. Pe măsură ce ţi le aminteşti, notează-le în dreptul categoriilor corespunzătoare!

Ceea ce urmează acestei etape este foarte important. După ce ai întocmit lista cu pricina, îngenunchează şi roagă-te:

„Tată ceresc, îmi mărturisesc păcatele înaintea Ta. Sunt vinovat de toate aceste lucruri.” Apoi, citeşte-I lista lui Dumnezeu. Îmi dau seama că poate fi de-a dreptul stânjenitor, dar este benefic pentru sufletul tău. La finalul rugăciunii, spune aşa: „Te rog să mă ierţi de dragul lui Hristos!”.

Noi am primit promisiunea că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Asta înseamnă eliberare nu doar de sub *pedeapsa* păcatului, adică de sub moarte, ci şi de sub *puterea* păcatului. Când procedezi astfel, Dumnezeu îţi dă putere să faci ceea ce este bine, să faci îmbunătăţiri în domeniile respective ale vieţii tale (1 Corinteni 10:13). La final, ia lista dezonorantă şi arunc-o în foc sau leag-o de o piatră şi arunc-o în mare (Mica 7:19). (Probabil ar fi mai ecologic să o reciclezi.)

Apoi, este posibil ca unele lucruri să trebuiască mărturisite faţă de alte persoane. De exemplu, dacă ai furat de la cineva, ar trebui să-i

mărturiseşti persoanei respective şi, pe cât posibil, ar trebui să o despăgubeşti pentru ceea ce i-ai furat (Ezechiel 33:15). Dacă ai rănit o persoană, trebuie să-i spui că-ţi pare rău şi, apoi, să te străduieşti să refaci relaţia.

Pe când aveam în jur de 14 ani şi locuiam în Florida, am lucrat pentru Baskin-Robbins Ice Cream. Angajatorul meu îmi spusese că pot să mănânc oricâtă îngheţată voiam. Îmi spusese că, oricum, aveam să mă plictisesc de îngheţată destul de repede. S-a înşelat amarnic! După ce am lucrat acolo câteva săptămâni, i-am câştigat încrederea. Datorită educaţiei primite anterior la şcoala militară, eram destul de punctual şi mă pricepeam să păstrez lucrurile în ordine. Deschideam şi închideam magazinul la timp.

În cele din urmă, patronul mi-a dat cheia de la casa de marcat şi mi-a arătat cum să încui banii în fiecare seară. Îmi este ruşine, dar trebuie să mărturisesc faptul că, într-una din ocaziile când am fugit de acasă, am furat bani de la angajatorul meu. Deşi nu fusese vorba despre o sumă mare – am luat doar 10 dolari –, amintirea acestui furt m-a urmărit ani de zile, pentru că domnul Scott avusese încredere în mine.

Într-una dintre călătoriile mele înapoi în Miami Beach, m-am gândit că trebuie să merg la domnul Scott, să-i spun că am furat de la el şi să-i înapoiez cei 10 dolari. Recunosc că eram destul de speriat în timp ce mă îndreptam spre intrarea cu numărul 31 de pe strada Flavors. Mă întrebam ce-o fi gândit domnul Scott despre mine după ce furasem de la el, în ciuda încrederii pe care mi-o acordase. A fost o luptă în sufletul meu, dar voiam să mă împac cu Dumnezeu şi eram decis să merg înainte.

Când am intrat în magazin, am întrebat persoana din spatele tejghelei dacă aş putea să vorbesc cu domnul Scott. Omul s-a uitat la mine cu o expresie plină de uimire, după care mi-a spus

că domnul Scott le vânduse magazinul lui şi soţiei sale în urmă cu câţiva ani, după care se mutase. Nu avea nicio idee despre cum aş fi putut să-l găsesc.

În momentul acela, am simţit o mare uşurare şi am simţit că mi se ridicase povara de pe umeri. Dumnezeu nu era preocupat de cei 10 dolari. Pe El Îl interesa de fapt dacă eu eram dispus să fac voia Lui, să mărturisesc şi să plătesc pentru greşeala mea.

Păcatele care trebuiesc mărturisite în public sunt destul de puţine. Poate că aţi auzit povestea celor trei pastori care au mers la pescuit împreună. Înghesuiţi într-o bărcuţă, singuri în mijlocul lacului liniştit, au început să-şi deschidă inima unul către altul. La un moment dat, unul dintre ei a început să plângă în hohote. Dornici să-l mângâie, cei doi prieteni l-au întrebat care era problema. La care el le-a spus că nu se mai simţea în stare să-şi ascundă lipsa de moralitate.

– Sunt un ipocrit, a spus el. Pur şi simplu trebuie să spun cuiva că duc o viaţă de păcat. M-am culcat cu soţia prezbiterului.

Uimiţi, prietenii lui au început să-l consoleze şi să se roage pentru pastorul neascultător, pentru ca Dumnezeu să îl ajute să obţină biruinţa asupra păcatului. Dar, în timp ce făceau lucrul acesta, unul dintre ceilalţi doi pastori a început să plângă şi el, apoi a spus:

– Cred că şi eu ar trebui să vă mărturisesc ceva. Nici nu ştiu cum să vă spun… Sunt cleptoman. Deşi sunt pastor, pe oriunde mă duc, fur întotdeauna tot felul de mărunţişuri. Nu lucruri importante, dar de fiecare dată şterpelesc câte ceva.

Cei trei au îngenuncheat apoi în barcă şi au început să se roage. În timp ce se rugau, cel de-al treilea pastor a cedat şi a început să plângă şi el.

– Ce se întâmplă, frate? l-au întrebat prietenii lui.

– Şi eu am un păcat care mă apasă pe suflet, dar este prea groaznic. Nu pot să vă spun despre ce este vorba.

– Ei, hai, spune! au insistat ei. Ce-ar putea fi mai rău decât lucrurile groaznice pe care tocmai le-ai auzit de la noi?

– Nu, nu pot, le-a spus el. Este prea îngrozitor. Mă tem că nu pot spune!

Cei doi prieteni şi-au aşezat mâinile pe umerii lui şi i-au spus:

– Nu crezi că poţi avea încredere în noi după tot ce ţi-am împărtăşit? Nu crezi că ne poţi spune care este problema ta şi că mărturisirea ta va fi în siguranţă? au întrebat ei.

– Nu, a răspuns el.

– Eşti dependent de pornografie? au insistat cei doi.

– Nu, a răspuns el din nou.

– Să ştii că Dumnezeu te va ierta, au stăruit ceilalţi.

În cele din urmă, pastorul a mărturisit:

– În fine, dacă trebuie… Păcatul meu... păcatul meu este bârfa şi de-abia aştept să mă întorc acasă ca să le spun şi altora ce-am auzit de la voi.

Ştiu că este o anecdotă amuzantă, dar ea are totuşi un mesaj. Sunt situaţii când îţi faci mai mult rău decât bine dacă îţi mărturiseşti păcatele în public.

Un păcat care a fost comis în public ar trebui mărturisit în public. Dacă ai jignit un frate sau o soră, du-te însă şi stai de vorbă doar cu fratele sau cu sora aceea.

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te şi mustră-l între tine şi el singur” (Matei 18:15).

„Aşa că, dacă îţi aduci darul la altar şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo, înaintea altarului, şi du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul” (Matei 5:23,24).

Păcatele care au afectat alte persoane ar trebui mărturisite persoanelor respective, dar majoritatea păcatelor pe care le facem sunt păcate împotriva lui Dumnezeu şi ar trebui să-I fie mărturisite doar Lui.

În plus, cel mai convingător mod de a arăta lumii că Isus ţi-a iertat păcatele şi că ţi-a oferit o inimă nouă nu este prin vorbe, ci prin fapte.

PROBLEME INSUPORTABILE

Am trăit mulţi ani în munţii îndepărtaţi din nordul Californiei, iar Herman a fost un ghimpe în coasta mea timp de 15 ani. Am auzit că atunci când pădurarii aveau probleme cu urşii agresivi, care distrugeau locurile de campare din unele rezervaţii naturale ale Californiei, evitau să îi omoare. În schimb, îi prindeau în capcană pe aceşti urşi aducători de necazuri şi îi transportau în zone îndepărtate din nordul Californiei, sperând că acolo nu vor mai fi o ameninţare pentru cineva.

Eu locuiam aproape de Pădurea Naţională Mendocino, unde pădurarii aduceau unii dintre aceşti urşi-problemă. Nu pot să-mi închipui altceva decât că Herman era unul dintre urşii aduşi din vreo rezervaţie oarecare. Herman nu se comporta ca un urs sălbatic normal care evita oamenii.

Când l-am întâlnit prima dată pe Herman în apropierea casei mele, cu ani în urmă, el era în floarea vârstei. Când s-a întâmplat povestea care urmează, el se apropia deja de „pensionare”. Din câte ştiu, un urs negru poate trăi până la 30 de ani.

Într-o dimineaţă, foarte devreme, am auzit un bubuit puternic şi întreaga cabană s-a zdruncinat. Apoi, căpriţa noastră, pe nume Libby, a început să behăie cu disperare. Herman o înşfăcase pe Libby, care avea doar 35 de kilograme, de sub şopron, şi fugea la deal cu ea. Pe vremea aia, ţineam în camionetă o puşcă de calibrul 22. Trebuie să recunosc, nu eram la fel de viteaz ca David din Biblie, care şi-a pus viaţa în pericol pentru a salva un miel din fălcile ursului. Nu mă simţeam în stare să ies în bezna de-afară şi să urmăresc un urs de

180 de kilograme cu o puşcă de calibrul 22 pentru a salva o capră. (Poate că dacă ar fi fost o oaie… Dar nu, nu pentru o capră!) În plus, să încerci să împuşti un urs negru cu o puşcă de calibrul 22 este ca şi cum ai vrea să stingi un incendiu aruncând gaz pe foc. Nu faci decât să enervezi ursul mai tare.

Iar situaţia asta a rămas aşa timp de mulţi ani. Herman îmi rupea pomii fructiferi şi mi-a furat de-a lungul timpului mai multe capre. Câinele meu, Prinţu, nu a mai vrut să stea pe lângă casa noastră, deoarece Herman îi mânca hrana şi îl punea mereu pe fugă. Odată chiar a spart geamul de la bucătărie şi a încercat să intre în casă. Un prieten de-al meu, care era la noi în ocazia respectivă, a reuşit să-l sperie pe Herman, trăgând un foc de armă în aer. Mi-am sunat apoi agentul de asigurări pentru a-l întreba dacă micuţa mea cabană era asigurată şi împotriva atacurilor comise de urşi. El mi-a răspuns că nu aveam asigurare pentru aşa ceva. Ştiam că, dacă nu voi lua măsuri grabnice, lucrurile urmau să se agraveze.

Câţiva bătrâni de prin oraş îmi spuseseră că ursul va face pagube uriaşe dacă va reuşi să intre în casă şi va începe să se servească singur din bucătărie.

– Ei nu se uită pur şi simplu prin dulapuri, mi-au spus localnicii. Urşii smulg uşile din ţâţâni şi niciodată nu ies pe aceeaşi fereastră pe care au intrat.

Isus ne spune că El stă la uşă şi bate, cerând să fie primit înăuntru (Apocalipsa 3:20). El vrea să rămână în viaţa noastră şi să locuiască în inima noastră. Isus bate la uşă mereu. Plin de răbdare, aşteaptă să fie invitat înăuntru. Diavolul nu este la fel de manierat. El intră fără să bată, neinvitat, ca un urs flămând şi ne jefuieşte inima. El îţi va distruge viaţa. Singura modalitate de a-l scoate afară este să-L laşi pe Isus să intre. Isus este muniţia noastră. David l-a ucis pe Goliat cu o

piatră, iar Isus este „stânca” sau piatra de care dispunem noi (1 Corinteni 10:4).

Ştiam că trebuie să rezolv problema cu Herman, dar nu mă pricepeam să vânez. De fapt, eu nici măcar nu mănânc carne. Iubesc animalele şi gândul că aş putea să împuşc un urs nu era tocmai plăcut. Aşa că am chemat pădurarii şi i-am întrebat cum să rezolv problema pe care o aveam cu ursul. După ce am vorbit puţin cu ei, am avut impresia că erau bombardaţi cu o mulţime de plângeri cu privire la urşi şi că, probabil, nu prea aveau ce să facă în acest sens. Mi-au spus că au nevoie de dovezi şi de fotografii şi că trebuia să completez nişte formulare. Mi-am dat seama că dacă se putea face ceva, în mod sigur trebuia să mă descurc de unul singur.

Aproape de fiecare dată când mă întorceam la cabană, găseam tot mai multe indicii că Herman era gata să facă pasul următor şi să-mi distrugă casa. Într-o seară, pe lângă urmele obişnuite lăsate în noroiul din jurul verandei, am observat că Herman lăsase urme de gheare pe peretele casei. Câţiva dintre vânătorii cu experienţă îmi spuseseră că urşii îşi marchează teritoriul în pădure, lăsându-şi amprenta ghearei pe copaci. Or ursul ăsta mersese prea departe! Marcase casa mea ca fiind teritoriul lui.

Cu o oarecare reţinere, am mers la un prieten care este vânător şi am împrumutat puşca lui de calibru mare. Aş vrea să înţelegeţi că puşca asta era cam cât de mare poate fi o puşcă. Nu fusese produsă de Winchester, Remington sau Browning, ci fusese fabricată de o companie care le făcea manual. Am tras câteva focuri doar pentru a vedea dacă mă pot obişnui cu ea. Bubuitul ei era precum bubuitul sonic al unui avion, iar reculul armei aproape că mi-a dislocat umărul.

Mă gândeam că, omeneşte, făcusem toate pregătirile potrivite pentru rezolvarea acestei probleme, dar, sincer să fiu, încă îmi era teamă cu

tot cu puşcă. În primul rând, pentru că, dacă era vreun urs negru cu adevărat mare, Herman era ăla! În al doilea rând, pentru că eu nu fusesem niciodată la vânătoare de urşi. Aşa că am înălţat foarte multe rugăciuni.

Câţiva prieteni înrăutăţiseră situaţia şi mai mult, relatându-mi toate poveştile de groază despre atacuri ale urşilor pe care le auziseră de-a lungul timpului. Un urs rănit poate fi extrem de periculos şi violent. Îmi repetam însă că, dacă nu voi face ceva în privinţa lui Herman, în scurtă vreme avea să-mi distrugă casa.

Aceasta este o ilustrare a modului în care abordăm adesea problema păcatului din viaţa noastră. Ştim că trebuie să facem ceva în privinţa lui, dar e mai uşor să-l ignorăm. Avem toate răspunsurile. Avem Scriptura. Amânăm însă momentul în care să acţionăm pentru că ne este frică de luptă şi de implicaţiile unui conflict cu duşmanul. Ani de zile, am tot amânat momentul când să mă ocup de ameninţarea masivă pe care o reprezenta Herman şi, tot atâţia ani, el a răpit liniştea familiei mele.

În cele din urmă, într-o toamnă răcoroasă, s-a întâmplat că mă aflam cu familia în oraş, unde susţineam o serie de prelegeri de evanghelizare. Într-o zi, am făcut o plimbare scurtă până acasă pentru a verifica dacă era totul în ordine. Am observat imediat urmele proaspete ale lui Herman pe veranda din spate. Şi nu doar că erau urme proaspete de labe pe casă, dar am putut observa urme încă umede în locul unde mâncase aproape jumătate din mâncarea lui Prinţu. Câinele meu fricos se speriase şi era de negăsit.

Am urcat la etaj şi m-am aşezat în pat ca să dorm, dar nu m-am odihnit prea bine, pentru că ştiam că Herman avea să se întoarcă. Şi aşa a făcut. În zorii zilei următoare, pe când era încă întuneric, am auzit un ronţăit şi nişte huruituri

afară. *O fi Herman,* m-am întrebat eu, *sau s-o fi întors Prinţu să ia micul dejun?*

Am mers în vârful degetelor până jos, neînarmat, purtând doar indispensabilii mei lungi şi roşii şi am tras cu ochiul pe fereastra care dădea din bucătărie spre veranda din spate. Chiar dacă fereastra de la bucătărie era cu 1,20 metri deasupra verandei, am reuşit să văd spinarea ursului negru, cât un munte, aplecat deasupra farfuriei cu mâncarea câinelui. Se hâţâna înainte şi înapoi în timp ce înfuleca hrana lui Prinţu.

Văzându-l pe Herman pe verandă, mi-am zis în sinea mea: *Las' că nu face niciun rău. O să mănânce hrana câinelui şi, după aia, o să plece.* Ştiam însă că, într-una din zile, avea să încerce să intre în casă. Oricum, un lucru era sigur. Herman urma să continue să-mi terorizeze familia, aşa că mai bine m-aş fi ocupat de el acum.

Nicăieri în Biblie nu se spune că ar trebui să căutăm un timp mai potrivit sau o altă zi decât cea de astăzi pentru a ne întoarce la Dumnezeu şi a ne lupta cu Diavolul. Dumnezeu ne spune să ne ocupăm de problemă de îndată ce o vedem. În Biblie este scris: „Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii" (2 Corinteni 6:2).

Inima a început să-mi bată cu putere în piept, iar adrenalina a început să-mi pulseze cu viteză prin vene în timp ce am alergat sus, am luat puşca cea mare de vânătoare şi m-am întors. Am stat acolo un moment destul de lung, holbându-mă la uşa din bucătărie şi gândindu-mă că Herman – un urs flămând ce cântărea 180 de kilograme – era de cealaltă parte. Ştiam că urşilor nu le place să fie întrerupţi când mănâncă, aşa că mi-am zis: *Dacă deschid uşa şi-l împuşc pe Herman chiar aici, sângele lui va umple toat*ă *veranda. Dacă nu-l omor, s-ar putea ca sângele meu să umple toat*ă *podeaua bucătăriei!* În oricare dintre cele două variante, tot avea să se facă mizerie.

În momentul acela, Domnul m-a inspirat cu un plan mai sigur şi mai curat. Cel puţin aşa îmi place să cred. Ori de câte ori ne vizita casa, Herman o lua pe o cărare mică din spatele casei. De la o fereastră mică aflată la jumătatea scărilor, în spatele casei, puteam să văd cărarea cu pricina. Am fugit repede pe scări, în linişte, cu arma în mână, am deschis fereastra şi am dat perdeaua deoparte. Apoi, m-am întors la parter şi am făcut tot ce-am putut ca să-l sperii pe Herman, tropăind pe podeaua din bucătărie. A trebuit să sar de-a dreptul de câteva ori pentru a-i atrage atenţia, dar, în cele din urmă, s-a îndepărtat agale de verandă şi s-a îndreptat spre cărarea din spatele casei. Acolo, s-a oprit şi a privit înapoi spre mâncarea câinelui.

Era momentul! Am fugit în sus pe scări şi m-am uitat pe fereastră. Era chiar acolo, un ditamai ursul frumos şi bătrân. Apoi, dintr-odată, mi-am dat seama că nu ştiam dacă puşca era încărcată sau nu. Era, cum vă închipuiţi, momentul cel mai potrivit să mă gândesc la aşa ceva!

Tot aşa, este o mare greşeală să credem că putem să mergem împotriva Diavolului în vreme de ispită fără să fi depozitat din timp Cuvântul lui Dumnezeu în mintea noastră. De fiecare dată când a fost ispitit de către Diavolul, Isus „a avut puşca încărcată pentru urs”. El a întâmpinat orice ispită cu „Stă scris... stă scris... stă scris” (Matei 4:4,7,10). Dacă vrem să-l biruim pe Diavolul în luptele vieţii, trebuie ca încă de acum să ne fortificăm mintea cu adevărul lui Dumnezeu. Regele David a spus: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119:11).

Aşa că am deschis încărcătorul puştii să văd dacă pusesem vreun cartuş acolo. Da, puşca era încărcată. Apoi, am încercat să-mi dau seama dacă avea siguranţa pusă sau nu. Puşca avea o mică piedică, dar nu îmi aminteam dacă aceasta trebuia să fie fixată înainte sau înapoi. Singurul mod de a

verifica era să apăs trăgaciul. Desigur, toate gândurile acestea îmi treceau prin minte cu viteza sunetului. Ştiam că nu aveam timp de zăbovit. Trebuia să rezolv problema.

Am ridicat arma, am ţintit şi am apăsat pe trăgaci. Pentru o clipă, mi s-a părut că timpul a stat în loc. Apoi, am auzit un bubuit incredibil, după care am resimţit şocul reculului. Sunetul puştii respective era asurzitor afară, în aer liber, aşa că vă daţi seama cum a răsunat în casă. Herman s-a răsucit puţin şi, apoi, s-a îndreptat spre pădure în timp ce eu aproape că m-am prăbuşit pe scări datorită reculului.

După ce mi-am revenit, m-am uitat pe fereastră să văd dacă exista vreun indiciu cum că l-aş fi rănit, dar ursul dispăruse. Aşa că m-am hotărât să mă îmbrac şi să merg să-l caut pe Herman prin pădure. Dacă aveam să fiu găsit sfâşiat de un urs rănit, nu voiam nicidecum să fiu găsit într-o pereche de indispensabili lungi şi roşii.

M-am îmbrăcat repede, m-am dus la locul în care stătuse Herman mai devreme şi am văzut dovada că fusese lovit. Era sânge peste tot. *Un urs rănit de mine umblă pe-aici*, mi-am zis eu. Nu puteam să-l las să hoinărească prin munţi, deoarece, în apropiere, locuiau şi alte familii care aveau copii.

Am zis că erau cazul să verific din nou dacă arma era încărcată. Trebuie să vă spun că aceasta a fost una dintre cele mai înfricoşătoare experienţe din viaţa mea. Câinele meu dispăruse, nu era nimeni prin preajmă, iar eu trebuia să merg singur, mărşăluind prin pădure în căutarea unui urs rănit, care cântărea 180 de kilograme.

N-a fost greu să-l găsesc pe Herman. După numai câteva zeci de metri, mergând pe urma de sânge, l-am văzut pe o movilă neagră, nemişcat.

M-am întors acasă ca să îl sun pe prietenul meu, iar el a venit repede să mă ajute să rezolv problema cu ursul. Am descoperit că ţintisem

foarte bine. Direct în inimă! Herman fusese însă suficient de rezistent încât să mai alerge câteva zeci de metri. Cu ajutorul unui excavator, am reuşit să-l îngropăm pe Herman cum se cuvine.

Dar care este mesajul acestei istorisiri? De îndată ce am rezolvat problema, m-am simţit uşurat ştiind că nu mai trebuia să continui să trăiesc cu frică. Acum puteam să mă întorc acasă liniştit, fără să-mi fac griji că mi-a fost devastată casa. Fusesem eliberaţi. Aveam pace. Când, într-un final, te confrunţi cu uriaşii care te chinuiesc şi îi învingi, eşti cu adevărat liber.

Când avem probleme, obiceiuri şi păcate în viaţa noastră şi când amânăm momentul când să ne ocupăm de ele, nu putem avea pace. Nu putem să continuăm la nesfârşit să le ignorăm. Trebuie să-ţi încarci arma şi să te lupţi cu ursul! Nu uita însă că, având Cuvântul lui Dumnezeu ca armă, nu vei pierde niciodată bătălia.

MAI BINE ACUM DECÂT MAI TÂRZIU

Pe când trăiam în peştera din apropierea oraşului Palm Springs, aveam un prieten care era puţin mai tânăr decât mine. El provenea dintr-o familie creştină, dar căzuse în patima alcoolului, se bătea şi ducea o viaţă sălbatică.

Într-o zi, l-am întrebat:

– Tu nu mai crezi în Dumnezeu? Nu crezi că Isus va reveni? Nu vrei să trăieşti şi tu în ceruri? Oare lucrurile astea chiar nu mai contează pentru tine?

– Cred, cred…, mi-a spus el. Ştiu că Domnul va veni, dar, câtă vreme sunt tânăr, aş vrea să mă distrez şi eu. Creştinismul este prea restrictiv. Mai târziu, când voi fi ceva mai în vârstă, o să-mi predau şi eu inima lui Dumnezeu.

Într-o zi, pe când era la un film în aer liber, a izbucnit o bătaie între două bande rivale. Vrând să se ferească din calea lor, prietenul meu a sărit chiar în faţa unui glonţ care i-a străpuns craniul. Eram la spital, alături de familia lui, atunci când doctorul a luat decizia de a-l deconecta de la aparatele care îl ţineau în viaţă. Prietenul meu nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa şi a murit câteva clipe mai târziu.

N-aş vrea să fiu înţeles greşit. Nu sunt eu judecătorul care să spună dacă omul va fi mântuit sau pierdut. Aceasta este treaba lui Dumnezeu. Vreau să spun doar că viaţa este nesigură. Este foarte periculos să abuzezi de harul şi de mila oferite de Dumnezeu. Momentul cel mai potrivit pentru a lua decizia de a fi creştin este chiar acum.

În călătoriile mele şi în discuţiile pe care le am cu tinerii, regăsesc mereu acelaşi ecou: „Vreau

să mă distrez cât sunt tânăr. Viaţa de creştin are prea multe limite. Este prea plictisitoare. Creştinismul este pentru moşnegii care nu se mai pot bucura de plăcerile păcătoase."

Şi totuşi, dacă tinerii ar înţelege de unde vine fericirea adevărată, ar experimenta cele mai palpitante senzaţii pe care le poate oferi viaţa şi ar înţelege că cele mai frumoase emoţii le simţi atunci când lucrezi în prima linie pentru Dumnezeu. Plictiseala nu îşi găseşte loc niciodată în viaţa mea!

În plus, să aştepţi până când simţi că nu mai ai nimic de oferit şi abia apoi să îţi predai viaţa lui Dumnezeu sau să aştepţi să ajungi la vârsta bătrâneţii, când nu te mai poate ispiti nimic, deoarece tot ce poţi face este să te trezeşti şi să te culci iarăşi, este ca şi cum i-ai oferi cuiva un trandafir după ce i-au căzut toate petalele.

Timpul cel mai potrivit pentru a ne preda Domnului este atunci când suntem tineri şi când suntem în putere, pentru a-I putea oferi tot ce avem mai bun. „Dar adu-ţi aminte de Făcătorul tău în zilele tinereţii tale, până nu vin zilele cele rele şi până nu se apropie anii când vei zice: «Nu găsesc nicio plăcere în ei.»" (Eclesiastul 12:1).

După judecata finală, odată ce praful se va fi aşternut şi fumul se va fi risipit, mai mult ca sigur vom descoperi că una dintre tacticile cele mai de succes folosite de Satana pentru a-i ţine captivi pe oameni nu a fost să le spună acestora că nu există Dumnezeu sau că Dumnezeu nu-i iubeşte sau că nu pot fi salvaţi, ci să-i încurajeze să se ocupe de lucrurile acestea mai târziu. Pe scurt, tergiversare.

Cred că dacă i-am intervieva pe toţi creştinii şi dacă ei ar răspunde sincer, atunci 90 la sută dintre ei ar recunoaşte că sunt anumite lucruri în viaţa lor pe care ar trebui să le schimbe. În mod sigur, ei ştiu că sunt lucruri din viaţa lor care nu sunt pe placul lui Dumnezeu, lucruri care le pun în pericol chiar viaţa veşnică. De asemenea, ei ar

spune cu siguranţă că plănuiesc să facă schimbările necesare „într-o bună zi”, când le va fi mai la îndemână. Din nefericire, foarte adesea, ziua aceea nu mai vine niciodată (Faptele apostolilor 24:25).

Tot ce trebuie să faci este să analizezi statisticile oferite de Fisc, statistici care arată faptul că oamenii amână să plătească taxele şi impozitele până în ultimul moment. Alţii, din cauză că aşteaptă prea mult, sunt nevoiţi să ceară o prelungire a termenelor de plată.

În ce mă priveşte, recunosc faptul că sunt unul dintre cei care lucrează mai bine sub presiune. Orice aş face, împing lucrurile până la limită înainte de a pune lucrurile cap la cap. Nu poţi însă să faci acelaşi lucru şi în privinţa relaţiei tale cu Dumnezeu, pentru că este periculos. Când Domnul va reveni, nu vei putea să completezi o cerere şi să ceri o prelungire a timpului de har.

Odată, am văzut o reclamă în faţa unei biserici baptiste care spunea: „Pocăieşte-te acum! Evită aglomeraţia!”. Când va veni Isus, toţi vor dori să se pocăiască. Cei pierduţi vor fi cuprinşi de regrete, dar va fi prea târziu! Aşa că, acum, cât timp uşa harului este deschisă încă, să profităm de iertarea pe care Dumnezeu ne-o acordă.

Aş vrea să vă spun povestea unui tată care naviga în apele calde ale Mării Caraibilor împreună cu cei doi fii adolescenţi, într-o corăbioară cu un singur catarg. Într-o zi, pe când băieţii erau pe punte, tatăl i-a avertizat:

– Băieţi, vom intra într-o zonă în care rechinii mişună prin apă! Aveţi grijă să nu căderi de pe barcă! În zona asta nu puteţi să înotaţi.

Băieţii au ţinut cont de sfatul tatălui preţ de câteva ore, dar li se părea că întotdeauna el îi avertiza cu privire la tot felul de pericole inexistente. După câteva zile de navigat în apele acelea liniştite, într-o zi, băieţii au început să se alerge unul pe altul în jurul punţii şi să se ia la

trântă. La un moment dat, unul dintre băieţi şi-a pierdut echilibrul şi, în timp ce cădea peste marginea bărcii, s-a prins de tricoul fratelui său. Într-o clipă, s-au trezit amândoi în apele calde ale Mării Caraibilor.

Tatăl era sub punte în momentul acela, dar a auzit pleoscăitul apei şi a ieşit în fugă pe punte. Între timp, barca îşi continuase înaintarea, lăsându-i pe cei doi băieţi în urmă. Tatăl a oprit-o şi a aruncat ancora. Băieţii, amândoi înotători buni, erau la o oarecare distanţă, strigând, scufundându-se unul pe celălalt şi învinovăţindu-se reciproc pentru incident. Nu păreau deloc grabnici să se întoarcă la barcă.

Inima tatălui s-a strâns deodată, când a observat umbrele negre care le dădeau târcoale băieţilor lui pe sub apă. A strigat către ei disperat:

– Băieţi, văd rechini! Înotaţi cu calm şi veniţi repede înapoi la barcă!

Băieţii s-au privit unul pe celălalt şi, apoi, au privit în jur. Probabil că văzuseră prea multe filme pentru că, nevăzând nicio aripioară dorsală pe deasupra apei, au crezut că tatăl lor încerca doar să-i sperie.

Ba unul dintre băieţi chiar i-a spus fratelui său:

– N-am văzut niciun rechin toată săptămâna. Sunt sigur că tata vrea doar să ne sperie şi să ne dea o lecţie. Hai să-i arătăm că nu ne este frică!

Aşa că, cei doi au început să-l ia în râs pe tatăl lor şi să înoate cât puteau ei de încet înapoi spre barcă. Ba se mai şi prefăceau că se îneacă şi se trăgeau la fund unul pe altul, strigând:

– Rechinul! Rechinul!

În tot acest timp, tot mai mulţi rechini adevăraţi se adunau la suprafaţa apei şi se alăturau cercului.

Tatăl cunoştea modul de a acţiona al rechinilor. Un rechin poate simţi un strop de sânge de la aproape 800 de metri distanţă. Prin natura lor,

majoritatea rechinilor sunt, de fapt, nişte fricoşi. Aceşti prădători încercuiesc o victimă mare, care este încă în viaţă, şi strâng tot mai mult cercul în jurul ei. Când unul dintre rechini se apropie destul de mult, muşcă o dată, doar ca să vadă reacţia victimei şi dacă aceasta va opune rezistenţă. Însă, de îndată ce rechinul simte mirosul sângelui, se transformă complet. Devine o fiară turbată, gata să se hrănească, să rupă şi să sfâşie.

Tatăl vedea cum cercul de rechini se strângea tot mai mult în jurul băieţilor şi le-a strigat acestora să se grăbească spre barcă. El avea un colac de salvare legat de o funie, aproape de pupa, şi l-a aruncat cât a putut de departe, strigând:

– Prindeţi-l! Vă trag eu!

Dar băieţii i-au răspuns:

– Nu, tată! Lasă că putem şi singuri.

Şi au continuat să înoate foarte încet spre barcă.

Ştiind că doar câteva clipe îi mai despărţeau pe copiii lui de o moarte terifiantă, într-un ultim efort disperat de a-i salva, tatăl a fugit sub punte. Băieţii se întrebau ce voia să facă. Tatăl a revenit pe punte cu un cuţit ascuţit şi şi-a tăiat încheietura mâinii. Apoi, a sărit în apă şi a început să înoate în direcţia opusă de locul unde se aflau băieţii lui. Aceştia au privit şocaţi, înţelegând, într-un final, ce se întâmpla. Au văzut cum apa a început să se tulbure până când s-a făcut roşie de-a dreptul în locul în care, cu câteva clipe înainte, se aflase tatăl lor.

Iată marea întrebare! Dacă băieţii ar fi ales să rămână mai departe în apă şi să nu se întoarcă la barcă, unde ar fi fost în siguranţă, ce altceva ar mai fi putut tatăl să facă pentru ei?

Isus a făcut cel mai mare sacrificiu pentru a ne salva, dându-Şi propria viaţă. Ce altceva ar fi putut să facă mai mult pentru tine şi pentru mine?

Cel mai bun moment în care să asculţi vocea lui Dumnezeu este chiar atunci când auzi vocea

Lui. Cel mai bun moment să împlineşti voia lui Dumnezeu este atunci când afli care este voia Lui. Dacă alegem să rămânem în apele păcatului şi să ne jucăm cu Diavolul, crezând că ne vom putea elibera singuri atunci când vom dori, ne aflăm pe un teren periculos şi letal. Lipsiţi de intervenţia divină, nu se mai poate face nimic pentru noi.

Biblia lansează o întrebare la care eu nu pot să răspund. Este o întrebare la care nimeni nu poate să răspundă. De fapt, este o întrebare la care nici măcar îngerii sau Dumnezeu Însuşi nu pot răspunde. În Evrei 2:3 scrie: „Cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare?”. Dumnezeu Tatăl a golit cerul întreg atunci când L-a dat pe Fiul Său. Ce ar putea să dea mai mult de-atât?

Şi-atunci, de ce mai aşteptăm? Biblia, de la un capăt la altul, ne spune *astăzi*, *acum*, *imediat*. Nicăieri în Biblie nu ni se spune să venim la Isus când vom avea dispoziţia necesară sau când ne va fi convenabil, deoarece Diavolul va face în aşa fel încât niciodată să nu ne fie comod să venim la Isus şi să facem schimbările necesare.

Dumnezeu nu ne va forţa vreodată să venim la El. Noi suntem cei care trebuie să aleagă să se întoarcă la barcă şi la siguranţa mântuirii oferite de Dumnezeu.

Poate că te întrebi ce s-a întâmplat cu băieţii şi cu rechinii. Este doar o pildă.

Dar Isus S-a dat pe Sine în mod real pentru a atrage asupra Lui mânia Diavolului şi pentru a găsi o cale de scăpare pentru tine şi pentru mine. Finalul poveştii depinde de tine şi de răspunsul tău. Vino la El chiar acum şi roagă-te! Cere-I lui Isus să-ţi ierte trecutul şi să-ţi ofere har şi putere pentru viitor!

ALB CA ZĂPADA

În experienţa convertirii lui Isaia, potrivit Bibliei, de îndată ce profetul a mărturisit şi s-a pocăit, Dumnezeu l-a curăţit. Dumnezeu nu ne testează o perioadă ca să ne evalueze sinceritatea şi nici nu fixează un program de credit, urmând ca noi să lucrăm pentru a obţine salvarea. Mântuirea este un dar. Tot ce trebuie să facem noi este să întindem mâna şi să o primim. Isaia spune: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna" (Isaia 1:18).

Îmi amintesc de o dimineaţă când am fost trezit brusc de soneria ceasului. După ce am deschis ochii şi am oprit soneria, mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva în timpul nopţii. Nu se auzea zgomotul obişnuit al traficului din stradă. Clătinându-mă şi frecându-mi ochii pentru a alunga somnul, m-am îndreptat spre fereastră şi, când am aruncat o privire afară, am văzut că întregul oraş se transformase ca prin miracol. În timpul nopţii, se aşternuse un frumos strat de zăpadă, cu o grosime de 60 de centimetri. Întregul oraş fusese paralizat de frumuseţea aceea imaculată. Traficul era blocat. Nu se auzeau zgomote, aerul era curat şi tot mirosul greu şi noroiul fuseseră îngropate sub o pătură albă şi curată.

Pentru mine a fost uimitor să văd cum un lucru atât de simplu cum este zăpada a putut să purifice un oraş atât de mizerabil. Totul în jur era atât de curat şi de strălucitor! Totul era atât de liniştit şi de paşnic! Şi toate astea, din cauza zăpezii.

Isaia spune că, atunci când Dumnezeu ne curăţeşte, chiar dacă păcatele noastre sunt la fel de murdare ca străzile New Yorkului, chiar dacă inimile noastre sunt tot atât de bulversate precum este traficul din Los Angeles şi chiar dacă am fi la fel de neliniştiţi pe cât sunt străzile oraşului Chicago, El poate totuşi să ne acopere cu pacea Sa. Isus poate să ne curăţească şi să ne transforme la fel de repede precum un strat proaspăt de zăpadă poate acoperi un oraş murdar şi depravat.

Noi trebuie doar să-I cerem lucrul acesta şi să credem. Apoi, harul Lui se va aşterne lin peste noi.

CUI ÎI ESTE SETE?

În urmă cu mulţi ani, o corabie s-a scufundat în Oceanul Atlantic, în largul coastei de est a Americii de Sud. Trei sau patru dintre marinari au reuşit să se salveze cu ajutorul unei bărci de salvare. Au supravieţuit primului dezastru, dar au plutit în derivă pe apele oceanului timp de mai multe zile. Pentru o vreme, au supravieţuit prinzând din peştii care înotau în apropierea bărcii. Dar, în scurtă vreme, au început să sufere din cauza lipsei de apă potabilă. E foarte interesant faptul că organismul uman nu poate supravieţui fără sare şi nu poate trăi fără apă. Însă, dacă bei apă sărată, mori.

Timp de aproape patru zile cât au plutit pe apele oceanului, singura apă pe care au consumat-o a constat în câteva picături strânse în cămăşile lor, picături provenite de la o rupere de nori. Şi-au stors pur şi simplu picăturile acelea cu gust neplăcut în gură. În cele din urmă, au fost zăriţi de un alt vas şi au fost salvaţi. Când căpitanul de pe vasul care i-a salvat a întrebat de ce erau atât de însetaţi, ei au răspuns:

– Din cauză că n-am avut nimic de băut.

Atunci, căpitanul le-a spus:

– Cum adică… nimic de băut? Păi, vă aflaţi într-un ocean cu apă dulce!

Barca lor fusese dusă de curenţi într-un loc în care marele fluviu Amazon varsă apă dulce în Oceanul Atlantic pe o gură cu o lăţime de mai bine de 160 de kilometri. Bărbaţii aceia plutiseră pe o mare de apă potabilă. Dar fuseseră atât de siguri că apa era sărată, încât nici măcar nu încercaseră să bea din ea. N-ar fi trebuit decât să se aplece peste marginea bărcii şi să ia apa dulce de care aveau

nevoie. Fuseseră pe punctul de a muri de sete în timp ce pluteau pe o apă care le-ar fi salvat viaţa!

Isus a spus: „Cine vrea să ia apa vieţii fără plată!" (Apocalipsa 22:17). În ciuda acestui fapt, lumea moare de sete spirituală în timp ce pluteşte pe o mare cu apă vie.

Îmi amintesc că, pe vremea când trăiam în peşteră, prima dată când am hotărât să-mi predau viaţa lui Dumnezeu, Diavolul mi-a spus:

– Ţi-ai pierdut minţile? Ce te rogi aşa? Dumnezeu n-o să te ierte! Ai fost prea rău.

Dar am stat şi m-am gândit: *Ce am de pierdut? De ce să nu încerc? Oricum, am încercat atâtea lucruri până acum.* Aşa că mi-am întins mâna, iar El a apucat-o. Dumnezeu nu este niciodată prea departe! Este la fel ca şi cu femeia care, întoarsă acasă, şi-a dat seama că îşi uitase cheile la serviciu. Ştiind că fereastra băii de la etaj era deschisă, s-a căţărat pe acoperiş, urcând pe un zid din apropiere, şi a încercat să se strecoare în casă pe ferestruica de la baie. A reuşit însă să intre doar pe jumătate şi a rămas înţepenită acolo, fără nicio speranţă. Nu mai putea nici să intre, nici să iasă. Vecinii i-au auzit strigătul după ajutor şi au chemat pompierii. Au venit nu doar pompierii şi poliţia, ci şi presa locală, precum şi toţi vecinii din zonă. Au venit cu toţii să se uite la posteriorul ei şi la picioarele care îi atârnau în jos, bălăbănindu-se prin aer.

În scurt timp, femeia a fost salvată de un pompier care a intrat în casă şi a tras-o înăuntru. După ce s-a scuturat de praf, roşie la faţă, femeia l-a întrebat pe pompier cum a reuşit să intre în casă.

– Am intrat pe uşa din faţă, i-a răspuns el. Era descuiată.

Dar femeia nici măcar nu întinsese mâna ca să încerce clanţa.

Nu pot să nu mă întreb de ce atât de mulţi oameni au o reţinere în a exercita puţină credinţă şi a întinde mâna spre Dumnezeu. Chiar dacă avem o

credinţă firavă, trebuie totuşi să-I acordăm o şansă lui Dumnezeu. Biblia spune că, de îndată ce ne apropiem de Dumnezeu, Se apropie şi El de noi (Iacov 4:8).

Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi! ***(Matei 5:6)***

FALCON

Din povestea convertirii lui Isaia, vedem că Dumnezeu are nevoie uneori de foc pentru a topi inimile noastre de piatră şi pentru a ne ajuta să primim iertarea şi curăţirea oferite de El. În Biblie, această arşiţă sau acest foc simbolizează încercările şi suferinţele pe care Dumnezeu le îngăduie în viaţa noastră pentru a ne învăţa lecţia credinţei.

Fratele meu, Falcon, a murit în urmă cu mulţi ani. El se născuse cu o boală necruţătoare, numită fibroză chistică. Este o boală care afectează plămânii. Deşi speranţa de viaţă pentru cei afectaţi de boala aceasta este între 15 şi 18 ani, printr-o rezistenţă pe care fie a învăţat-o, fie a moştenit-o, sau prin harul lui Dumnezeu, Falcon a trăit până la vârsta de 35 de ani.

Pentru el, o zi obişnuită era o zi în care se trezea şi tuşea. Lua pastile cu pumnul, iar uneori le lua chiar fără apă pentru că se obişnuise deja cu ele. În plus, făcea terapie respiratorie, astfel încât să poată să respire în continuare. Restul zilei şi-l petrecea făcând exerciţii fizice şi inhalând aerosoli, toate acestea pentru a putea respira mai uşor. Era ca şi cum se lupta toată ziua să nu se înece.

Falcon era un om extraordinar. A organizat o tabără pentru copiii care sufereau de aceeaşi boală şi era preocupat întotdeauna de nevoile celorlalţi. Mare parte din sensibilitatea pe care o avea faţă de nevoile şi durerile celorlalţi rezulta din faptul că el însuşi suferise atât de mult. Chinurile la care îl supusese propria boală l-au învăţat să iubească.

Odată, pe când eram în Florida, am ieşit cu Falcon să alergăm. După ce am alergat vreo sută

de metri, el s-a oprit pentru o repriză de tuse. După ce s-a mai liniştit un pic, am continuat să mergem.

– Doug, mi-a spus el, viaţa este nedreaptă. Eu sunt atât de deştept, dar sunt bolnav… Tu eşti sănătos, dar eşti prost. (Doar fraţii pot scăpa basma curată dacă spun aşa ceva.)

Apoi, Falcon a continuat:

– Eşti norocos, Doug!

M-am întrebat la ce se referea oare. Eu renunţasem la şcoală şi dădusem bir cu fugiţii, în timp ce Falcon terminase facultatea şi începuse să lucreze pentru tata. Avea o casă nouă, chiar pe plaja din Miami, trei maşini noi şi o barcă.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat eu în timp ce ne-am oprit iarăşi pentru ca el să-şi tragă răsuflarea.

– Aş da tot ce am ca să pot avea plămânii tăi!

Dacă s-ar fi putut, şi eu i-aş fi dat plămânii mei. Era un mesaj ascuns în cuvintele sale. El îmi spunea, de fapt, că nu este nimic mai important decât viaţa. Falcon ar fi fost dispus să-şi sacrifice toate bunurile pământeşti sau poziţia socială pentru încă un strop din viaţa aceasta.

Pe de altă parte, noi, creştinii, ezităm uneori să renunţăm la vreun obicei păcătos pentru Isus şi *viaţa veşnică*. „Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26)

Deoarece Falcon văzute atâta ipocrizie în numele creştinismului, i-a fost greu să accepte religia. El era genul de om care spunea întotdeauna ce gândea. Adesea, mă tachina sau spunea ceva sarcastic atunci când mă ofeream să rostesc o rugăciune înainte de a mânca împreună.

Într-o zi, cei din familie m-au sunat să-mi spună că Falcon fusese internat la spitalul din Miami şi că probabil nu se va mai întoarce acasă. M-am îmbarcat repede în primul avion spre Florida, rugându-mă tot drumul să apuc să-l mai văd o dată pe fratele meu înainte ca el să moară.

Voiam să-i mai pot spune încă o dată că îl iubesc şi să mă rog împreună cu el.

Cei din familia mea nu erau deloc nişte oameni religioşi. Unii dintre ei erau fie agnostici, fie atei. Falcon cel puţin acceptase că există un Dumnezeu. Dar nu prea avea încredere în nicio organizaţie religioasă.

Când am ajuns în Florida, tata m-a aşteptat la aeroport şi de acolo ne-am dus direct la spital. Fratele meu era în pat, în şezut, aplecat peste una dintre mesele acelea care se pot roti, cu o pernă sub piept, luptându-se să respire. Stătea în poziţia respectivă de două zile. Ştia că, dacă s-ar fi întins pe pat, n-ar mai fi putut să respire. Medicul ne-a spus că doar o părticică a unuia dintre plămânii lui mai funcţiona. Falcon avea pe faţă o mască de oxigen, care opera la capacitate maximă. Când am intrat cu tata în salon, fratele meu şi-a deschis ochii şi a dat din cap.

Mult timp, am stat pur şi simplu acolo, ţinându-l de mână. Trebuie să mărturisesc că erau nişte clipe de mare încordare sufletească. Mama şi tata trecuseră printr-un divorţ amar în urmă cu 30 de ani. Niciodată nu se împăcaseră prea bine, dar acum trebuiseră să ajungă la un armistiţiu şi să stea în aceeaşi cameră datorită dragostei pe care amândoi i-o purtau lui Falcon.

În acelaşi fel, am văzut adesea că, datorită iubirii faţă de Hristos, creştinii pot să depăşească diferenţele dintre ei şi să se înţeleagă unii cu alţii. Ucenicii lui Isus au fost furioşi unii împotriva altora şi s-au luptat pentru poziţiile de frunte. Asta până când L-au văzut pe Isus murind pe cruce pentru păcatele lor. După aceea, îi regăsim rugându-se împreună, uniţi într-un singur gând (Luca 22:24; Faptele apostolilor 2:1).

Falcon se căsătorise cu o femeie minunată. Chiar dacă suferea de o boală incurabilă, Domnul îi dăruise o soţie care i-a fost alături şi l-a susţinut. Când mergeam câteodată în Florida, în vizită,

Sandy mă însoţea la biserică. Ea a fost cea care mi-a respectat religia şi valorile creştine mai mult decât oricine altcineva din familie. Ceilalţi mai băteau apropouri, uneori, că îmi irosesc viaţa în lucrarea asta de predicare a Evangheliei. Unii dintre ei chiar mă muştruluiseră pentru că nu am rămas să lucrez cu tatăl meu. Recunosc că, în unele momente, am fost tentat să fac lucrul acesta. Aş fi vrut să fiu alături de tata şi să lucrez împreună cu el. Dar ştiu că Domnul m-a chemat să fac altceva.

După o vreme, Sandy l-a întrebat pe fratele meu dacă îmi dădea voie să mă rog. Era prima dată când familia mea îmi cerea să mă rog. Falcon nu putea vorbi din cauză că avea masca de oxigen, dar a făcut semn din cap că era de acord.

Niciodată înainte nu-mi fusese atât de greu să mă rog şi niciodată nu fusese atât de important pentru mine să fac lucrul acesta ca în clipele respective. Am rostit atunci una dintre cele mai arzătoare rugăciuni din viaţa mea. Îmi amintesc că m-am rugat ca Domnul să fie alături de Falcon pentru ca el să aibă pace în inima şi în trupul lui. M-am rugat ca Domnul să fie alături de membrii familiei şi să se împlinească voia Lui.

Am simţit că Duhul lui Dumnezeu era în salonul de spital. Mama, care este o persoană foarte puternică de felul ei, a început să plângă în hohote. Sandy plângea şi ea. Falcon m-a strâns de mână. Deodată, mi-am dat seama că toţi înţeleseseră, datorită acestui necaz prin care treceam împreună, că Dumnezeu este, în ultimă instanţă, singurul răspuns la nevoile din viaţa noastră.

La scurt timp după ce m-am rugat, Falcon ne-a cerut să îl aşezăm pe spate. După ce stătuse în şezut vreme de două zile, ştiam că acum se resemnase cu gândul că trebuie să moară. Mi-am dat seama că se împăcase cu Dumnezeu în sufletul lui după ce ne-am rugat. El nu putea să vorbească

din cauză că avea masca de oxigen pe faţă, aşa că l-am ajutat să se întindă pe pat. Mi-a făcut semn cu mâna să îi ridic capul şi să las patul mai jos. Apoi, mi-a făcut semn că era într-o poziţie în care putea să respire cât de cât.

După ce restul familiei a ieşit din cameră, m-am aşezat lângă Falcon şi i-am spus:

– Vreau doar să-ţi vorbesc!

Mi-a făcut semn că mă ascultă.

I-am povestit câte ceva despre copiii mei. El nu avusese copii şi se interesase întotdeauna de ceea ce făceau ai mei. N-am simţit în clipele acelea că ar fi fost important să-l determin să ţină un mic discurs sau să rostească nişte cuvinte sau să aibă un fel de ceremonie de despărţire. Nu voiam decât să fiu alături de el şi să-i spun cât de mult îl iubesc. Simţeam pace în inima mea la gândul că şi el va fi în Împărăţia lui Dumnezeu şi că îşi pusese încrederea în Domnul.

Respiraţia lui Falcon a încetinit din ce în ce mai mult. Ştiam că avea să moară curând. Le-am chemat pe Sandy şi pe mama înapoi în salon şi l-am ţinut cu toţii de mână. În câteva minute, şi-a dat ultima suflare.

Deşi familia ştia că el suferea de o boală incurabilă, nimeni nu făcuse pregătiri pentru înmormântarea lui. Nimeni nu vrea să se gândească la faptul că va muri sau că o persoană dragă va muri.

Deodată, cei din familie şi-au dat seama că era nevoie de un pastor. Aşa că m-au întrebat dacă n-aş vrea să mă ocup eu de serviciul de înmormântare şi să fac toate pregătirile necesare. Am fost recunoscător pentru ocazia de a face ceva, pentru că, atunci când eşti îndurerat, trebuie să ai o activitate. Datorită acestei încercări de foc, când l-am văzut pe cel care ne era drag stingându-se din viaţă, ceilalţi şi-au dat seama de nevoia lor de Dumnezeu şi de importanţa lucrurilor spirituale.

Noi, cu toţii, suferim de o boală incurabilă. Viaţa se termină prin moarte. Boala de care suferim este păcatul. Chiar dacă Isus poate să ne ierte, noi vom muri cu toţii de prima moarte dacă nu vine Isus mai întâi, aşa că ar trebui să facem pregătirile de acum.

Ştiind că speranţa lui de viaţă nu era prea mare, Falcon muncise din greu pentru a avea grijă de trupul lui. Preţuise fiecare moment din viaţă şi trăise la superlativ. Dacă ne-am aminti că viaţa asta este prea scurtă şi nesigură, am preţui fiecare clipă şi am fi mai perseverenţi în a căuta Împărăţia lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu permite ca încercările să vină doar peste oamenii răi şi neconvertiţi. Şi oamenilor buni li se întâmplă lucruri rele. Amintiţi-vă de suferinţele lui Iov şi de Iosif care a petrecut mai mulţi ani în închisoare, timp în care Dumnezeu l-a pregătit pentru lucrarea cea mai însemnată a vieţii lui. Apostolii şi, nu în ultimul rând, Isus au suferit pentru că au făcut ceea ce era bine.

Veţi observa, cu siguranţă, că, după ce Isaia a mărturisit că are buze necurate şi că a păcătuit, Dumnezeu i-a pus un cărbune chiar pe buze. Fiecare dintre noi se confruntă cu diferite păcate şi ispite. Suntem cu toţii nişte păcătoşi, dar păcatele noastre sunt diferite. Unii se liniştesc cu gândul că, dacă n-au ucis, violat sau furat, sunt doar nişte păcătoşi mai „mici”. Însă, în ochii lui Dumnezeu, nu există păcătoşi „mici”. Noi toţi suntem nişte păcătoşi „mari”. Lucrul care ne spune că suntem nişte păcătoşi mari este faptul că avem cu toţii nevoie de un Mântuitor mare, care ne-a oferit o iertare mare. Toţi, indiferent cât de minuscule am crede că sunt greşelile noastre, am făcut păcate care sunt suficient de gigantice pentru a-L ţintui pe Isus pe cruce.

Isaia a spus: „Vai de mine!” pentru că el era un om cu buze necurate. Chiar dacă unii creştini se măgulesc pe ei înşişi, gândind că nu au comis

niciodată păcate grave, precum crima, adulterul sau furtul, Dumnezeu ne spune că mânia pe care o purtăm în propria inimă faţă de o altă persoană este unul dintre cele mai ofensatoare păcate. Vorbitul pe la spate şi bârfa sunt, de asemenea, crime. Domnul consideră păcatele acestea la fel de grave ca şi celelalte.

Unii dintre noi spunem: „Da, îmi iubesc aproapele", şi-apoi petrecem o grămadă de timp vorbind despre greşelile altora (Iacov 3:5-10). Avem nevoie să facem mărturisirea următoare: „Doamne, sunt un om cu buze necurate." Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să ne atingă cu „cărbuni aprinşi" acolo unde este nevoie.

Aţi observat, probabil, că Dumnezeu foloseşte cărbunii aprinşi pentru a-Şi curăţi poporul. Scriptura ne spune că Dumnezeu se va întoarce după o biserică fără pată şi fără vreo zbârcitură (Efeseni 5:27). Majoritatea petelor de pe haine pot fi îndepărtate cu ajutorul apei fierbinţi. Iar zbârciturile hainelor pot fi îndreptate cu fierul încins.

Mulţi creştini rămân surprinşi de faptul că Dumnezeu permite ca ei să treacă prin încercări de foc pentru a purifica credinţa lor şi pentru a le desăvârşi caracterul. Focul este însă metoda lui Dumnezeu de curăţire a poporului Său. Nu uitaţi că, uneori, este nevoie de o povară grea ca să vă aşeze pe genunchi. Poate că este nevoie ca Dumnezeu să te aşeze întins pe spate pentru ca să te poţi uita în sus. Şi, chiar dacă uneori te simţi ca un cărbune negru nefolositor, cu puţin foc şi presiune, Dumnezeu te va transforma într-un diamant.

> *Preaiubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi, dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos ca să vă*

bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui! ***(1 Petru 4:12,13)***

NU ZBURA GHIDAT DE SENTIMENTE

Cu mai mulţi ani în urmă, susţineam o serie de prelegeri biblice în Anderson, California. În perioada aceea, John Lomacang, prietenul meu care cânta la seriile de prelegeri evanghelistice, soţia lui, Angie, şi cu mine am fost invitaţi în Crescent City să facem pregătirile necesare pentru o serie de prezentări pe care urma să le începem acolo. Problema era că între Anderson şi Crescent City este o distanţă de 380 de kilometri, cele două oraşe fiind legate doar de o şosea întortocheată, cu numai două benzi. N-aveam cum să plec într-acolo de dimineaţă şi să mă întorc în Anderson în aceeaşi zi, pentru a continua prelegerile biblice.

Din moment ce am brevet de pilot de avion, m-am gândit că soluţia evidentă era să zburăm până la destinaţie. Aşa că am făcut pregătirile necesare pentru închirierea unui avion din Redding şi, în dimineaţa următoare, destul de devreme, John, Angie şi cu mine am ajuns la aeroport. Am sunat la Crescent City pentru a mă asigura că aeroportul lor era deschis şi disponibil. Cum răspunsul lor a fost afirmativ, am decolat.

Probabil că ar trebui să menţionez din start faptul că John şi Angie aveau o teamă de zbor imensă, mai ales John. Lui îi fusese frică să zboare chiar şi cu un Boeing 747, ce să mai vorbim despre un avion cu un singur motor! (Vă pot dezvălui cu bucurie că, în prezent, amândoi zboară cu regularitate în cele mai diverse colţuri ale lumii.) I-am asigurat pe cei doi că nu aveau de ce să se îngrijoreze şi, cu o oarecare reţinere, au urcat în avion.

În timp ce zburam, am făcut tot ce a depins de mine să-i reasigur de lucrul acesta. La urma urmelor, era o zi frumoasă şi un zbor lin. Dar, când ne-am apropiat de zona de coastă unde ar fi trebuit să se vadă Crescent City, am constatat că din ocean se ridicase un strat gros de ceaţă care acoperise toată coasta. Drept urmare, nu mai puteam să văd aeroportul. În fapt, întregul oraş dispăruse sub pătura aceea albă şi pufoasă. Tot ce puteam vedea erau sute de kilometri de zonă muntoasă care, încet-încet, dispărea în marea aceea albă de ceaţă. Apoi, spre uimirea mea, am descoperit că instrumentele de recepţie ale aeroportului din Crescent City nu funcţionau.

Ar trebui să mai spun că regiunea dintre Redding şi Crescent City este cea mai mare regiune sălbatică din California. Pe sute de kilometri pătraţi, în orice direcţie, nu vezi nimic altceva decât munţi şi păduri.

Mi-am amintit atunci că Crescent City era situat la capătul unui râu, aşa că am mers în sus şi în jos de-a lungul coastei, urmărind linia de ceaţă, în căutarea unui râu mai mare. Problema era că, zburasem atât de mult în cerc, încercând să mă decid ce să fac, încât îmi pierdusem orientarea şi nu mai ştiam nici măcar unde eram. În cele din urmă, am găsit râul şi m-am gândit că, dacă aveam să-i urmez cursul, zburând pe sub plafonul de ceaţă, în cele din urmă aş fi găsit Crescent City şi aeroportul. Ca să decolez mai târziu de pe aeroport n-ar fi fost nicio problemă. N-ar fi trebuit decât să zbor drept în sus prin norul de ceaţă şi, după câteva sute de metri, am fi trecut de ceaţă şi am fi ieşit în partea senină a cerului.

În timp ce am coborât avionul sub stratul de ceaţă pentru a urmări cursul râului, zburând printre munţii aflaţi pe ambele părţi ale apei, am încercat să par vesel şi liniştit. Era ca şi cum am fi zburat printr-un tunel cu tavanul vopsit în alb.

Am continuat să zburăm, urmărind cursul râului, până când am ajuns la locul unde crezusem că voi găsi Crescent City. Dar, în loc de oraş, sub noi nu era nimic altceva decât marea. Râul se revărsa în Oceanul Pacific. Eram în drum spre Japonia! Oricât mi-ar plăcea mie tempura cu legume, ştiam că nu aveam destul combustibil ca să ajung în Japonia. Plus că, în dimineaţa aceea, aveam o altă treabă!

Exceptând bâzâitul motorului, în cabină era destul de multă linişte. Mă întrebam cum reacţionează John şi Angie la aceste schimbări de planuri, aşa că am aruncat o privire în spate şi am văzut că Angie dormea liniştită. Aşa că i-am spus lui John:

– Mă bucur că soţia ta s-a relaxat şi poate dormi.

La care el mi-a răspuns repede:

– Nu e relaxată. A leşinat!

În momentul acela, chiar nu ştiam încotro sunt munţii. M-am gândit că poate era mai bine să zbor direct în sus, să trec de ceaţă şi să mă îndrept înapoi spre coastă. Nu eram calificat să zbor cu ajutorul instrumentelor de la bord, dar, pentru a obţine brevetul de pilot trebuia, oricum, să ai câteva ore de zbor în care să te fi ghidat cu ajutorul instrumentelor.

Când zbori prin ceaţă, pierzi orice simţ al orientării pentru că nu este nimic vizibil după care să te poţi ghida. De fapt, am auzit poveşti despre piloţi care, în timpul zborului, au intrat printr-o parte a norului şi, când au ieşit pe partea cealaltă, zburau cu susul în jos. Când zbori cu 190 de kilometri la oră prin nori, este greu să-ţi dai seama de poziţia ta faţă de sol şi să apreciezi unghiul de zbor.

În timp ce zburam prin norii de ceaţă, am crezut că ne îndreptăm drept în sus, dar când m-am uitat la instrumentele de zbor, acestea îmi indicau faptul că mergeam în jos. Întrebându-mă dacă doar

eu aveam impresia aceea, l-am privit pe John. Nu părea să fie mai îngrijorat decât de obicei şi nici că ar fi simţit că ne îndreptăm în jos şi că întoarcem. Mărturisesc sincer că a fost o luptă acerbă în sufletul meu pentru a mă decide dacă să mă orientez după instrumentele de zbor şi nu după impresiile mele. Tot trupul meu îmi spunea că ne îndreptam drept în sus, dar instrumentele spuneau că mergeam în jos şi că făceam cale întoarsă. Trebuia să aleg de ce anume să ţin cont: de instrumente sau de impresii?

Dacă învăţasem un lucru la lecţiile de zbor, acela era să nu zbor niciodată lăsându-mă ghidat de impresii. „Ai încredere în instrumente!" obişnuia să-mi spună instructorul iar şi iar. Aşa că, ignorând orice senzaţie aş fi avut în momentele acelea, am început să întorc avionul în acord cu ce îmi spuneau instrumentele. Apoi, am tras de manşă şi am accelerat motorul până când instrumentele mi-au indicat faptul că ne îndreptam în sus.

John şi Angie, care îşi revenise între timp, se uitau la mine, întrebându-se probabil ce fac.

– De ce întorci? m-a întrebat John.

Le-am explicat că trebuie să mă ghidez după instrumente. Şi am făcut bine aşa pentru că, după cele câteva momente în care m-am luptat cu impresiile mele şi am hotărât să mă ghidez după instrumente, am străpuns stratul de ceaţă şi am ieşit într-o zonă senină. Instrumentele avuseseră dreptate. Totodată, am fost foarte tulburat la vederea unui lung şir de munţi abrupţi chiar în stânga mea, adică exact acolo unde mă îndreptam ghidat de impresii. Dacă n-aş fi ascultat de instrumente, în mod sigur ne-am fi izbit de munţi sau ne-am fi prăbuşit în ocean.

La fel este şi în viaţa de creştini. Biblia este singurul ghid sigur de urmat. Nu ne putem încrede în ceea ce simţim. Nu este niciodată sigur să iei decizii pentru viaţa ta spirituală, bazându-te doar pe ceea ce simţi. Sentimentele pot fi influenţate de

mai multe variabile: hrana pe care ai consumat-o, starea de sănătate, schimbările hormonale, ba chiar şi de starea vremii. Toate aceste lucruri pot să varieze, dar Cuvântul lui Dumnezeu este ca o stâncă de neclintit. Este o ancoră rezistentă, care nu se clatină şi nu se schimbă niciodată.

Deciziile noastre trebuie să se bazeze pe ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, nu pe spusele celor din jurul nostru. Chiar şi normele şi tradiţiile bisericii, care au fost acceptate timp de mulţi ani, nu sunt un ghid de încredere. Biblia ne spune că multe lucruri care sunt foarte preţuite de oameni sunt o urâciune în faţa lui Dumnezeu (Luca 16:15). Dacă îţi urmezi sentimentele şi te iei după mulţime, te vei prăbuşi. Uneori, nu este sigur nici măcar să urmezi o mulţime mânată de religiozitate. Să nu uităm că o mulţime de oameni religioşi a fost aceea care L-a răstignit pe Isus.

Una dintre întrebările pe care le aud adesea de la noii convertiţi la creştinism este: Cum ştii care este interpretarea Bibliei pe care să o accepţi? Învăţăturile diverselor biserici sunt destul de diferite.

Eu cred sincer că bătălia cea mai mare pe care o avem de purtat în înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu este legată de dispoziţia de a face ceea ce spune acest Cuvânt. Dacă în mod deschis şi sincer dorim să facem orice ne-ar cere Dumnezeu şi dacă studiem Biblia, atunci este responsabilitatea lui Dumnezeu să ne ajute să înţelegem ce doreşte să facem. Mai mult decât de dorinţa de a îndeplini voia lui Dumnezeu, potrivit celor spuse de Isus, avem nevoie şi de dispoziţia de a căuta să cunoaştem voia Lui. Să întrebăm. Să batem la uşă. Şi nu doar aşa, o dată sau de două ori. Uneori, trebuie să batem până când ne amorţesc degetele!

Biblia spune: „Mă veţi căuta, şi Mă veţi găsi dacă Mă veţi căuta cu toată inima” (Ieremia

29:13). Probabil că aceasta este cea mai importantă poruncă în viaţa de creştin.

Unii se plâng de faptul că au încă probleme în ceea ce priveşte înţelegerea Bibliei.

Secretul pentru a auzi şi a discerne vocea lui Dumnezeu constă în consacrare şi ascultare. Când un om se naşte din nou, devenind creştin, când este curăţit, abia atunci poate auzi vocea lui Dumnezeu. Poate că, la început, nu o înţelege, dar, cu cât ascultă mai mult, cu atât înţelege mai mult.

Am putea să ilustrăm lucrul acesta gândindu-ne la un bebeluş. Părinţii se apleacă deasupra pătuţului şi îi vorbesc bebeluşului, spunându-i ceva de genul: „Mami şi tati te iubesc" sau „Ţi-e *fomică*?". La început, bebeluşul nu pricepe o boabă din ceea ce-i spun părinţii, dar ştie că ei îl iubesc. Cu cât ascultă mai mult şi cu cât creşte mai mare, cu atât înţelege mai mult din ceea ce i se spune. Ca prunci în viaţa de creştini, probabil că nu înţelegem totul din Cuvântul lui Dumnezeu. Înţelegem însă lucrurile de bază şi, cu cât ascultăm şi citim mai mult, cu atât înţelegem mai mult.

Când am citit pentru prima dată Biblia pe care am găsit-o în peşteră, erau foarte multe lucruri pe care nu le înţelegeam. Dar, după ce am citit Evangheliile, am înţeles că Dumnezeu mă iubeşte. Am înţeles că eu eram un mare păcătos şi că El era un mare Mântuitor. Iar acela a fost un punct bun de unde să încep. După aceea, pe măsură ce am continuat să studiez, am auzit mai bine vocea Lui şi am început să înţeleg voia Lui. Uneori, avem probleme în a înţelege ceea ce ne spune Dumnezeu pentru că, pur şi simplu, nu suntem dispuşi să-I ascultăm vocea.

O domnişoară a participat la una dintre seriile de prelegeri biblice pe care le susţineam. Seară după seară, vedeam cum i se luminează ochii. Stătea pe marginea scaunului, sorbind fiecare cuvânt rostit. Părea să se adape din Cuvântul lui Dumnezeu cu mare entuziasm. Apoi, cam după ce

am trecut de jumătatea prelegerilor, am observat o schimbare bruscă. Acum, stătea rezemată de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate şi sprâncenele destul de apropiate. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

Aşa că i-am făcut o vizită. Când am întrebat-o dacă îi plăceau prelegerile biblice, ea mi-a răspuns:

– În primele săptămâni, a fost extraordinar! Îl puteam auzi pe Dumnezeu vorbindu-mi. Deschideam Biblia şi reuşeam să înţeleg ce îmi spunea Dumnezeu prin ea. Apoi însă, ai abordat un subiect care pur şi simplu nu mi-a plăcut.

În timp ce stăteam de vorbă cu ea, am descoperit că Biblia se pronunţa împotriva unor obiceiuri din viaţa ei, pe care ştia că trebuie să le schimbe, dar pe care nu intenţiona să le schimbe. Aşa că, deodată, călcase frâna. Mi-a spus că, acum, i se părea că nu mai câştigă nimic din participarea la prelegerile biblice şi că, atunci când citea Biblia, nu vedea altceva decât cerneală neagră pe hârtie albă.

Aşa că am întrebat-o:

– Nu crezi că este posibil ca Dumnezeu să nu-ţi mai vorbească pentru că tu nu-L mai asculţi?

A fi creştin presupune parcurgerea unei serii de paşi progresivi. Câtă vreme suntem dispuşi să ascultăm, Dumnezeu este dispus să ne vorbească. Biblia spune că dacă ne întoarcem urechea ca să nu auzim legea, atunci până şi rugăciunile noastre devin o urâciune (Proverbele 28:9). Dacă din încăpăţânare nu-L mai ascultăm pe Dumnezeu, în cele din urmă, El va înceta să ne mai vorbească. Dacă sunt domenii în viaţa noastră în care ne astupăm urechile şi ne întoarcem privirea, atunci Domnul nu ne mai descoperă lucruri noi şi nu ne mai călăuzeşte paşii.

Încrede-te în instrumentele tale şi fă schimbările de direcţie care sunt necesare!

TRAVERSAREA RÂULUI

În iarna anului 1990, familia mea a înfruntat unul dintre cele mai teribile îngheţuri din istoria Californiei. Conductele se spărseseră peste tot. Lacul care se formase în faţa casei noastre îngheţase bocnă. O mare parte a săptămânii din preajma Crăciunului mi-am petrecut-o în subsolul casei, sudând ţevile sparte.

La câteva zile după „marele îngheţ", am mers să-i vizităm pe vecinii noştri care îşi aveau casa dincolo de râul Eel. Ei ne-au povestit despre cât de bine se distraseră pe râul îngheţat. Fusese pentru prima dată în ultimii 50 de ani când râul îngheţase complet. Era o imagine de-a dreptul spectaculoasă să vezi întregul râu îngheţat ca sticla, prin care puteai să observi frunzele şi peştii care pluteau pe dedesubt.

Băieţii mei, Micah şi Daniel, împreună cu Joe Boyle şi fiul lui Craig, au pus la cale un joc, vrând să vadă cine putea să traverseze râul fără să spargă gheaţa şi să cadă. După cum ştiţi, băieţii nu se distrează la fel de bine jucând vreun joc oarecare dacă nu există şi un element de pericol! În mare parte, râul nu era oricum foarte adânc. Cu toate acestea, ar fi fost o experienţă terifiantă să cazi în apa rece ca gheaţa într-o zi de iarnă, chiar dacă apa ţi-ar fi ajuns doar până la genunchi. După primii paşi făcuţi pe gheaţă, am auzit cum aceasta pocnea sub picioarele noastre. Craig şi Micah încercau să alerge pe gheaţă, dar, după cum era de aşteptat, intrau în apă până la genunchi şi ieşeau din ea târându-se în patru labe.

După vreo oră în care am tot încercat să traversăm râul fără să ne udăm, eu eram singurul care reuşise lucrul acesta. Şi asta pentru că eu cunoşteam un secret. De fiecare dată când auzeam gheaţa pocnind sub mine, mă aşezam în genunchi şi îmi puneam palmele pe gheaţă, împărţindu-mi greutatea corpului pe o suprafaţă mai mare. Probabil că arătam comic, dar a funcţionat. Am reuşit să ajung în partea cealaltă a râului fără să cad în apă.

Pentru a intra în ţara făgăduită, copiii lui Israel au trebuit să traverseze râul Iordan. În călătoria noastră către ceruri, şi noi avem un râu de traversat. Aşa cum gheaţa de pe râul Eel se crăpa în jurul nostru, şi în traversarea noastră vom întâlni pericole. Doar dacă vom petrece mult timp pe genunchi, studiind Biblia şi rugându-ne, vom putea să stăm pe picioare fără să cădem.

Acum, imaginaţi-vă că ar exista o armă secretă, un fel de buton mic şi roşu pe care să îl putem apăsa pentru a fi siguri că vom avea parte de viaţa veşnică. L-aţi apăsa? Sigur că da! Pare prea uşor, nu-i aşa? Ei bine, există un astfel de buton. Îl numim studierea Bibliei şi rugăciune. Noi trebuie să avem obiceiul de a ne citi propriile Biblii şi de a ne ruga neîncetat.

Daţi-mi voie să explic! Pentru a primi viaţa veşnică, trebuie să-L cunoaştem pe Dumnezeu şi să-L iubim. Nu îi putem iubi pe oameni dacă nu îi cunoaştem. Şi este imposibil să ajungi să cunoşti o persoană dacă nu vorbeşti niciodată cu ea sau dacă ea nu îţi vorbeşte. Modul în care comunicăm cu Dumnezeu este prin rugăciune. Modul în care El ne vorbeşte este, în special, prin Cuvântul Său scris.

Nu trebuie să aşteptăm ca gheaţa să se fisureze în jurul nostru pentru a primi binecuvântările şi puterea care vin din studierea Bibliei şi din rugăciune. Putem începe să facem lucrurile acestea chiar acum. Există un vechi

proverb care spune: „Omul deştept îşi cumpără umbrelă într-o zi însorită!”. Nu aştepta să cauţi ajutor la Domnul când lucrurile se vor fi înrăutăţit. Studierea Bibliei şi rugăciunea sunt umbrelele de care ai nevoie la fiecare pas.

LECŢIA UMILINŢEI

Dumnezeu ne vorbeşte în mai multe feluri. În primul rând, El ne vorbeşte prin intermediul Scripturii. Însă El ne mai vorbeşte şi prin prietenii noştri creştini, prin intermediul pastorilor, prin cărţi creştine, prin natură şi prin providenţă.

Biblia ne povesteşte despre noaptea în care Petru L-a văzut pe Isus umblând pe apă şi când Isus l-a invitat pe ucenicul Petru să I se alăture umblând pe apă (Matei 14:28,29). Când Petru a păşit afară din barcă şi a călcat pe valurile furioase, câtă vreme şi-a aţintit privirea spre Isus nu a avut probleme în a înfrunta furtuna din jurul lui şi a face imposibilul. A umblat pe apă! După aceea, cred eu, a devenit foarte mândru de realizarea lui. În loc să se uite la Isus, s-a uitat în spate pentru a vedea dacă prietenii lui îl priveau mergând pe apă. Când a făcut însă lucrul acesta, Petru a observat furtuna înfiorătoare şi valurile uriaşe. Şi a început să-şi spună în sine: *Dar asta e nebunie curată! Nimeni nu poate să umble pe apă. Aş putea să mă înec!* Apoi, credinţa lui a început să se scufunde. Şi, când credinţa lui a început să se scufunde, a început să se scufunde şi el în valurile năvalnice.

Apoi, Petru şi-a întors privirea spre Isus şi a rostit o rugăciune scurtă: „Doamne, scapă-mă!” (Matei 14:30).

Potrivit celor scrise de Marcu, de îndată ce Petru şi-a conştientizat greşeala şi a cerut ajutor, Isus Şi-a întins mâna şi l-a ajutat.

Împreună, au ajuns în siguranţă înapoi la barcă.

A trăi o viaţă evlavioasă de creştin în lumea aceasta coruptă, înconjurat de valurile năvalnice ale ispitei, este la fel de imposibil ca mersul pe

apă..., dacă nu îţi aţinteşti privirea spre Isus. Dumnezeu ne oferă o putere miraculoasă atunci când privim la Isus în fiecare clipă.

Când Petru a strigat după ajutor, Isus l-a apucat imediat de mână. În mod similar, de îndată ce Isaia şi-a mărturisit păcatul şi s-a pocăit, Domnul i-a trimis curăţirea şi iertarea de care avea nevoie (Isaia 6:7).

Fiecare om trăieşte într-un timp de probă, dar asta nu înseamnă că noi suntem testaţi înainte de a putea primi iertare sau ajutor. De îndată ce ne pocăim şi mărturisim cu sinceritate păcatele noastre, Dumnezeu ne oferă curăţirea, iertarea şi puterea de a trăi o viaţă diferită.

Puteţi să fiţi siguri că Petru nu a uitat niciodată experienţa mersului pe apă, experienţă care l-a învăţat două lecţii importante: în primul rând că, atunci când îţi iei ochii de la Isus, poţi fi înghiţit foarte repede de circumstanţe furtunoase şi, în al doilea rând, că, atunci când întinzi mâna spre Isus, începi să te ridici deasupra furtunii.

Una dintre primele ispite pe care le întâmpină o persoană care are parte de succes este mândria. La începutul activităţii mele, când tocmai începusem să predic Evanghelia, am cunoscut şi eu un oarecare succes. Începusem să cred toate lucrurile frumoase pe care oamenii mi le spuneau la ieşirea din biserică, după predică. Între timp, am învăţat să adaug acestor complimente şi puţină sare. Laudele prietenoase sunt precum parfumul. Adulmecă-le, dar nu le înghiţi, pentru că te vor îmbolnăvi! Uneori, oamenii spun tot felul de lucruri frumoase la uşa bisericii doar din politeţe sau, pur şi simplu, pentru că nu ştiu ce altceva să spună.

Într-o seară, pe când eram pe la jumătatea prezentării, iar biserica era plină ochi şi oamenii păreau foarte interesaţi, cred că devenisem puţin cam înfumurat datorită capacităţii mele de a captiva audienţa. În seara respectivă, îmi pusesem

tot sufletul în predică. Simţeam toată energia şi elocvenţa aceea pentru care se roagă pastorii. Cuvintele îmi curgeau lesne de pe buze şi observasem că toţi cei prezenţi păreau destul de captivaţi, stând pe marginea scaunelor, cu ochii larg deschişi. Aveam atenţia lor deplină!

După rugăciunea de final, m-am grăbit spre uşa de la ieşire, aşteptând să mă adăp din râul de complimente şi cuvinte de aprobare. În schimb, prima persoană care s-a îndreptat spre uşă a fost o doamnă de vârstă mijlocie, care s-a grăbit spre mine şi mi-a şoptit:

– Doug, m-am grăbit să fiu prima şi să-ţi spun... Cred că toţi ceilalţi se vor teme să-ţi spună ceva ca să nu te simţi jenat. Ai avut toată seara fermoarul de la pantaloni descheiat!

Ups! Dacă vrei să vorbeşti despre o experienţă umilitoare, vorbeşte despre a auzi vocea lui Dumnezeu prin intermediul providenţei! Dumnezeu, în dragostea Sa, m-a trecut prin incidentul acela pentru a mă mustra cu blândeţe şi pentru a mă învăţa o lecţie pe care nu o voi uita niciodată. Mi-a amintit că El se poate folosi de aproape oricine. Dacă doreşte, El poate să vorbească chiar şi printr-un măgar (Numeri 22:28).

Am învăţat din întâmplarea respectivă că Dumnezeu poate să lucreze în viaţa noastră chiar şi atunci când nu mai putem fi controlaţi. Şi atunci tot Lui Îi aparţinem. El promite să ne tempereze şi să ne aducă cu picioarele pe pământ, indiferent ce ar implica lucrul acesta.

Acum, când predic şi mi se pare că oamenii mă ascultă şi că le-am captat atenţia, nu mă mai îngrijorez din pricina mândriei. În schimb, îmi fac griji pentru fermoarul de la pantaloni.

PASUL 7 • SĂ MERGI ÎN NUMELE LUI DUMNEZEU

MAREA MOARTĂ SAU MAREA GALILEEI?

În Palestina, sunt două mări principale. Deşi în cele două se revarsă acelaşi râu, ele se deosebesc foarte mult una de cealaltă. Una dintre ele este, desigur, Marea Galileei. Cealaltă este Marea Moartă.

Râul Iordan se revarsă în Marea Galileei venind dinspre nord şi iese din ea mai departe, înaintând spre sud. Galileea este plină de viaţă, în ciuda faptului că, timp de sute de ani, oamenii au pescuit în apele sale. Secretul stabilităţii şi abundenţei vieţii ei constă în faptul că are întotdeauna apă proaspătă, de la un capăt al său la celălalt.

Însă, mai la sud, se află cel mai jos punct al planetei Pământ. La 396 de metri sub nivelul mării se găseşte Marea Moartă, locul în care, cu multă vreme în urmă, s-au aflat cetăţile nelegiuite Sodoma şi Gomora. Marea aceasta este numită Marea Moartă pentru că este complet lipsită de viaţă. Nimic nu poate trăi în apele ei sărate, nici plante, nici vieţuitoare marine.

Râul Iordan se revarsă atât în Marea Galileei, cât şi în Marea Moartă. Una este plină de viaţă, iar cealaltă este plină de moarte. Ce anume face diferenţa?

Cheia problemei este că râul Iordan nu doar intră, dar şi iese din Marea Galileei, în timp ce din Marea Moartă nu mai iese nimic. Datorită faptului că regiunea respectivă este una deşertică, foarte caldă, apa se evaporă extrem de repede, înainte ca să se poată umple bazinul şi să se reverse. Din cauză că Marea Moartă primeşte întotdeauna, dar

nu dă mai departe niciodată, ea bălteşte şi moare. Este doar o mlaştină plină de minerale şi săruri. Niciun mormoloc sau vreun peşte nu poate supravieţui acolo.

Acelaşi principiu se aplică şi vieţii de creştin. Nu poţi să supravieţuieşti şi să prosperi în viaţa de creştin dacă nu împărtăşeşti cu ceilalţi ceea ce ţi-a dat Domnul. Principiul acesta poate fi aplicat aproape în orice aspect al vieţii umane. Atunci când avem o mână deschisă pentru a primi de la Domnul, trebuie să ţinem mâna cealaltă deschisă către lume pentru a dărui.

După cum inima noastră primeşte şi pompează sânge mai departe şi după cum plămânii noştri inspiră şi expiră aerul, tot aşa o viaţă de creştin sănătoasă este aceea în care există un ritm constant al primirii şi al dăruirii.

Creştinul nu-şi poate păstra prospeţimea decât dacă devine un canal de binecuvântări pentru alţii. Dacă primim Evanghelia şi planul mântuirii şi nu facem altceva decât să le ducem cu noi la biserică, experienţa noastră creştină va seca şi va muri. Cred că acesta este unul dintre motivele pentru care un procent atât de mare de creştini începători eşuează în viaţa de credinţă. Ei sunt învăţaţi să accepte veştile bune, dar nimeni nu îi implică în transmiterea acestor veşti mai departe.

Poate că un creştin proaspăt convertit ar putea spune: „Dar eu nu ştiu destul de multe lucruri pentru a le spune şi altora.” Ei bine, nimeni nu ştie totul. Dumnezeu ne cere să împărtăşim cu ceilalţi doar ceea ce ştim. O parte din procesul de creştere al unui creştin constă în a le spune şi altora despre mântuire. Ani de zile m-am simţit vinovat când Îl propovăduiam pe Isus pentru că gândeam că nu sunt demn să fac lucrul acesta, întrucât aveam prea multe defecte şi greşeli în caracterul meu. Cum putea să mă folosească Dumnezeu pentru a duce mesajul vieţii altcuiva, când, în caracterul meu, erau încă atâtea defecte?

Dar mai apoi am citit un pasaj din Biblie în care ni se spune că, într-o zi, Isus l-a privit pe apostolul Petru şi i-a spus: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta şi, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi" (Luca 22:31,32).

Versiunea King James a Bibliei spune (în loc de „şi, după ce te vei întoarce la Dumnezeu"): „şi, după ce te vei converti". Lucrul acesta se întâmpla cam la trei ani după ce Petru începuse să lucreze împreună cu Hristos. Isus îi trimisese pe Petru şi pe ceilalţi ucenici în mai multe campanii de evanghelizare, ocazii în care aceştia au făcut chiar şi minuni, şi, cu toate acestea, Isus i-a spus lui Petru: „După ce te vei converti."

Să însemne asta că Domnul poate să folosească şi oameni care nu sunt convertiţi pe deplin? Da, cred că acesta este exact lucrul pe care Biblia vrea să ni-l transmită. O parte a procesului convertirii noastre constă în a lucra pentru Domnul şi în a le împărtăşi altora ceea ce ştim deja.

Petru îşi luase angajamentul de a crede în Isus şi de a-L urma, dar el nu era convertit pe deplin. Nu ştiu dacă există vreun creştin care să poată susţine că este desăvârşit. Desigur, predicatorii şi membrii laici ar trebui să trăiască în armonie cu predicile lor, dar propovăduirea Evangheliei în orice ocazie care se iveşte devine parte a procesului nostru de convertire.

În ce mă priveşte, deseori iau persoane la ocazie atunci când merg cu maşina, ca un gest de mărturisire personală. De-a lungul vieţii mele de creştin, am luat la ocazie nenumărate persoane şi am avut parte de experienţe dintre cele mai diverse, majoritatea experienţe bune. Vă dau şi câteva motive pentru care fac lucrul acesta. Ştiu cum este să stai la ocazie, pentru că şi eu am făcut lucrul acesta în trecut. Şi, în plus, audienţa îmi este „prizonieră". Părerea mea este că ar fi bine să

aştepţi să ajungi pe autostradă şi să ai o viteză de peste 100 de kilometri la oră înainte de a începe să le prezinţi Evanghelia. (Glumesc!)

Îmi amintesc de o întâmplare… Conduceam pe drumul plin de curbe de la Covelo, California, şi eram singur în maşină. Tocmai trecusem printr-o serie de necazuri personale şi începusem să-mi plâng de milă. Cred că toţi mai avem şi zile când ne gândim că vom da greş în viaţa de creştini şi suntem pe punctul de a ne da bătuţi. Ne simţim descurajaţi, simţind că sunt prea multe schimbări pe care ar trebui să le facem.

Eram în această stare de deprimare când am ajuns la intrarea pe Autostrada 101. În momentul acela, am văzut un tânăr pe marginea drumului, aşteptând o maşină de ocazie.

Deşi am avut o oarecare reţinere, am tras pe dreapta şi l-am luat în maşină. Mă întrebam dacă aveam dispoziţia necesară din punct de vedere spiritual pentru a ajuta pe altcineva, însă mâna mea întinsă cu degetul cel mare ridicat, de om care a stat la ocazie şi a parcurs astfel mii de kilometri, ştie cum e să stai în drum ore întregi, în speranţa că se va găsi cineva care să te ia şi pe tine. Aşa că am oprit.

Când tânărul s-a urcat în maşina mea, s-a arătat foarte recunoscător şi sociabil, gata să stăm de vorbă. Când a aflat că sunt pastor, a venit cu o listă lungă de întrebări. „Ce înseamnă mai exact să fii creştin?” „Tu în ce crezi?” „La ce biserică mergi?” Sincer vă spun, nu aveam dispoziţia necesară de a vorbi, dar el era prietenos, iar eu voiam să fiu politicos.

Puţin câte puţin, în timp ce încercam să răspund întrebărilor lui şi auzindu-mi propria voce explicând Evanghelia, am simţit că ies din starea aceea de deprimare. După 20 de kilometri, când l-am lăsat să coboare unde avea nevoie, ajunsesem să-L laud pe Domnul pentru ocazia de a împărtăşi

vestea bună altui suflet, chiar dacă într-un mod atât de neînsemnat.

Metoda pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a-mi aminti că El este real a fost aceea de a vorbi eu însumi despre credinţa mea. Acesta este unul dintre motivele pentru care lucrez pentru Dumnezeu. Nu doar că primesc binecuvântări atunci când îi văd pe ceilalţi că vin la Hristos, dar sunt ţinut în viaţă prin faptul că împărtăşesc „vestea bună" altor oameni. Metoda aceasta va funcţiona şi în cazul tău! „Fii cu luare-aminte asupra ta însuţi şi asupra învăţăturii pe care o dai altora; stăruieşte în aceste lucruri, căci, dacă vei face aşa, te vei mântui pe tine însuţi şi pe cei ce te ascultă" (1 Timotei 4:16).

SCOŞI DIN FOC

Pe Tommy Brown l-am întâlnit pentru prima dată pe vremea când locuiam în Texas. El, împreună cu soţia lui, Louise, şi copiii lor au devenit în scurt timp prieteni de familie cu noi. Ei îşi exprimaseră dorinţa de a se muta la ţară şi, dat fiind că eu şi familia eram mai tot timpul pe drumuri, susţinând seminare biblice, i-am invitat să vină să stea în casa noastră, undeva în dealurile Californiei de Nord.

Într-o zi, pe când eram şi noi în California, mai multe familii s-au adunat pentru o tabără în mijlocul naturii. În seara aceea, aproape douăzeci de copii erau strânşi în jurul unui mare foc în aer liber. Pentru a se bucura de câteva momente de linişte, părinţii stăteau puţin mai în spate, vorbind despre lucruri de-ale părinţilor.

E lesne de închipuit că majoritatea copiilor nu pot să stea pur şi simplu lângă un foc şi să se uite la el. Copiii adunaseră crenguţe şi stârneau focul, aruncând în el nuiele şi frunze. Fiica mea cea mare, Rachel, care avea nouă ani pe-atunci, stătea într-un scaun de grădină, privindu-i pe ceilalţi cum se joacă. La un moment dat, s-a aplecat să arunce ceva în foc, dar, când a făcut lucrul acesta, scaunul ei s-a prăbuşit, aruncând-o în mijlocul focului.

Şi iată-mă pe mine, la 15 metri depărtare, ştiind că, şi dacă voi sări către ea cu o viteză supersonică, Rachel va suferi totuşi arsuri grave. Am văzut toată întâmplarea de parcă ar fi fost în reluare, cu încetinitorul, iar inima mi-a stat în loc.

Tommy Brown stătea aproape de copii şi, într-o fracţiune de secundă, a sărit în foc, a apucat-o pe Rachel de jachetă şi de pantaloni şi a scos-o de-acolo. Geaca i se topise, părul îi era pârlit şi

avea câteva arsuri minore, dar, în afară de acestea, nu a suferit nicio leziune majoră.

Doar un părinte poate înţelege mulţumirea, uşurarea şi bucuria care vin după ce copilul său a trecut atât de aproape de dezastru. Eram nespus de recunoscător pentru că Tommy fusese acolo pentru a-mi scoate fetiţa din foc!

De fapt, Tommy era pompier de profesie. Nu la multă vreme după această întâmplare, în California ne-am confruntat cu câteva incendii majore în pădure. Întreaga jumătate de nord a statului California fusese asediată de o secetă cumplită şi sute de mii de hectare de pădure ardeau necontrolabil. Timp de mai multe săptămâni, tot ce puteam să vedem atunci când priveam pe fereastra casei noastre din Covelo era fumul de la incendii. Într-unele dintre nopţi, puteam zări vârful unora dintre munţii din jurul nostru fiind în flăcări. De fiecare dată când un brad era cuprins de flăcări, se vedea ca şi cum ar fi erupt un vulcan.

Ei bine, foarte curând am aflat că Tommy se afla pe unul dintre munţii respectivi. Într-o zi, în timp ce se luptau cu flăcările, Tommy şi o echipă de alţi patru pompieri au rămas blocaţi într-un canion. Vântul şi-a schimbat direcţia pe neaşteptate, iar focul a început să-i urmărească pe deal, în sus, mai repede chiar decât puteau ei să alerge. Focul înaintează foarte repede în susul dealului, mai ales dacă sunt şi tufişuri pe-acolo. Ei ştiau că nu puteau să întreacă focul, aşa că s-au adăpostit într-o zonă defrişată, care arsese deja şi care era înconjurată de arbuşti, încercând să-şi instaleze echipamentul pentru situaţii de urgenţă, în timp ce focul se dezlănţuia în jurul lor.

Pompierii se simţeau ca nişte cartofi puşi la copt în cuptor, în corturile lor speciale. În timp ce chema ajutoare prin staţia radio, Tommy se ruga cu stăruinţă ca Dumnezeu să le salveze viaţa. Totuşi, când a sosit elicopterul, aerul pe care îl făceau elicele sale a intensificat focul, fiind aproape

imposibil să aterizeze. În următoarele 45 de minute, elicopterele au încercat cu disperare să-i salveze pe bărbaţi, aruncând apă direct pe corturile lor. În tot acest timp, piloţii puteau auzi prin staţiile radio strigătele disperate ale pompierilor care aveau parte de dureri groaznice.

În cele din urmă, focul din jurul lor a fost stins şi au fost salvaţi toţi în afară de unul. În ce îl priveşte pe Tommy, acesta a suferit arsuri severe. El a trecut prin operaţii de transplant de piele timp de mulţi ani. Uneori, călătoreşte pentru a le povesti şi altora despre minunea harului lui Dumnezeu care i-a salvat viaţa.

Încă mă întristez adânc atunci când mă gândesc că, în momentul în care fetiţa mea a avut nevoie de ajutor, Tommy a fost acolo să o scoată imediat din foc, dar atunci când el a avut nevoie de ajutor imediat, nu a fost nimeni care să-i poată sări în ajutor.

Oare cum se simte Tatăl nostru ceresc când, în fiecare zi, suntem înconjuraţi de copiii Lui care suferă din cauza poverii păcatului şi a vinii, în timp ce noi, cei care avem apa vieţii, nu acordăm atenţie strigătelor lor după ajutor. Noi, creştinii, avem leacul pentru boala de care moare această lume. În Iacov 5:20 ni se spune: „Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte şi va acoperi o sumedenie de păcate.” Zilnic, mii de suflete se îndreaptă spre veşnicie fără să fie pregătite. A trăi o viaţă creştină şi a le vorbi altora despre creştinism nu este doar cel mai mare privilegiu, ci şi cea mai mare responsabilitate a noastră.

PIERDUTĂ PRINTRE LUMINI

Într-o seară friguroasă de decembrie, în New York, o familie care avea mai mulţi copii a ieşit în oraş pentru cumpărăturile de Crăciun. Aşa cum se întâmplă adesea, tatăl voia să-i cumpere mamei un cadou fără ca ea să ştie, iar mama, la rândul ei, voia să-i cumpere tatălui un cadou fără ca el să ştie şi s-au gândit să aplice metoda „dezbină şi cucereşte”.

Tatăl a luat o parte dintre copii, iar mama i-a luat pe ceilalţi. Apoi, s-au despărţit şi au luat-o în direcţii diferite ale străzii aglomerate, urmând să se reîntâlnească la un timp şi un loc stabilite dinainte.

Ce nu şi-au dat ei seama a fost că fiecare dintre ei credea că celălalt a luat-o pe fetiţa cea mică, de doar trei anişori, care era atât de captivată de toate decoraţiunile minunate de sezon care umpleau vitrinele magazinelor, încât nici nu îşi dăduse seama de faptul că părinţii ei plecaseră. Aşa că, atunci când cei doi au pornit de-a lungul străzii, tatăl era sigur că fiica lui cea mică era cu mama ei, iar mama era sigură că fetiţa era cu tata.

Fetiţa, acum înconjurată de o mulţime de oameni, nu realiza încă faptul că rămăsese singură. Era captivată de lumini şi de imaginile strălucitoare şi a continuat să rătăcească pe stradă, privind vitrinele atât de însufleţite.

O familie, în drum spre biserică, pentru a participa la un program de Crăciun, s-a oprit la semafor, iar soţia şi-a întrebat soţul:

– Fetiţa de acolo, care stă în faţa vitrinei, nu este cumva fata cea mică a soţilor Miller?

Soţul a răspuns:

– Tot ce pot spune este că, în mod sigur, arată la fel ca ea.

Soţia a adăugat:

– Oare unde or fi părinţii ei?

– Oh, nu te îngrijora! a liniştit-o soţul. Soţii Miller n-ar lăsa-o singură pe stradă.

Şi, întrucât erau deja în întârziere pentru programul de la biserică, cei doi soţi au plecat mai departe grăbiţi.

În dimineaţa următoare, fetiţa aceea a fost găsită moartă din cauza îngheţului, sub scările unei clădiri din cărămidă.

Cum credeţi că s-au simţit părinţii ei? Cât de fierbinţi credeţi că au fost lacrimile lor atunci când au aflat că prietenii lor le văzuseră fetiţa pe stradă – în frig, singură şi pierdută – şi totuşi îşi continuaseră drumul spre biserică, neoprind s-o ajute?

Ilustraţia aceasta este potrivită pentru a descrie situaţia multor creştini. Suntem atât de preocupaţi de biserică, încât uităm scopul acesteia, şi anume acela de a vorbi despre harul lui Dumnezeu unei lumi pierdute.

Aceasta nu este doar o responsabilitate a creştinului, ci şi un privilegiu al său. De asemenea, este esenţial pentru propriul lui bine să le arate bunătate şi milă celor din jur.

Aşa că, implică-te!

MIRACOLUL BUNĂTĂŢII

Sunt convins că Dumnezeu are şi simţul umorului. Mai multe lucruri spuse de El în Biblie par să ilustreze lucrul acesta. De exemplu, imaginaţi-vă o persoană care are o bârnă într-unul dintre ochii săi, dar care încearcă să scoată un fir de pai din ochiul unui prieten. Sau închipuiţi-vă că un om ar încerca să treacă o cămilă prin urechea acului. Amuzant, nu?

Îmi amintesc de o zi toridă, când stăteam la o maşină de ocazie. În momentele acelea, mă rugam din toată inima să oprească o maşină care să aibă şi aer condiţionat. Ei bine, am ajuns la destinaţie în remorca unei camionete care avea aer condiţionat mai mult decât mi-aş fi dorit.

Într-o altă ocazie, în timp ce conduceam singur din Texas spre California, având şi o rulotă ataşată de maşină, m-am rugat ca Dumnezeu să-mi scoată în cale pe cineva căruia să-i pot da mărturie despre Hristos. Rostisem rugăciuni de felul acesta de multe ori. Este o modalitate bună de a-ţi ocupa timpul, pentru că nimic nu face ca timpul să treacă mai repede, pentru mine, ca atunci când îi vorbesc despre Isus unei alte persoane.

La scurt timp după ce m-am rugat, am văzut un tânăr, de origine hispanică, cu pletele negre atingându-i umerii, stând pe marginea drumului. Era îmbrăcat puţin mai ciudat. Deşi temperatura de afară era sub cea de îngheţ, el purta doar nişte tenişi, o pereche de blugi albaştri şi o cămaşă albă.

Am tras pe dreapta, iar el a urcat într-o clipită. Dat fiind că îşi freca palmele una de alta şi tremura, am dat căldura la maximum, în

Chevroletul meu din 1951, pentru a-i asigura cât de multă căldură posibil. Nu mi-a trebuit multă vreme pentru a-mi da seama care era povestea lui. Era evident că tânărul trecuse graniţa dinspre Deming, New Mexico, şi că intenţiona să-şi găsească ceva de muncă în „Ţara Făgăduinţei".

Am încercat să leg o conversaţie cu el, dar m-am prins destul de repede că nu ştia o boabă de engleză. Iar singurele cuvinte pe care le ştiam în spaniolă erau: *si, uno, dos, tres... tostada, burrito* şi *enchilada*. Mi-am zis în sinea mea: *Doamne, Îţi mulţumesc din inimă! E tare amuzant! Eu m-am rugat pentru cineva căruia să-i pot da mărturie, iar el nu pricepe o iotă din ce-i spun.*

Mi-am zis că dacă a existat vreodată o persoană care să aibă nevoie de darul vorbirii în limbi, eu eram persoana aceea, la momentul respectiv. Aşa că I-am cerut Domnului să mă ajute să îi pot transmite Evanghelia şi acestui tânăr în timpul pe care urma să-l petrecem împreună.

Printr-o serie de minuni, am reuşit să înţeleg treptat că el căuta de lucru şi, cumva-cumva, am reuşit să-i spun că i-aş putea oferi eu ceva de lucru, pentru că, la data aceea, aveam o afacere cu lemne pentru foc. Tânărul a fost extrem de încântat. Cred că nu îşi dăduse seama că trebuia să mergem trei zile cu maşina pentru a ajunge acolo unde locuiam eu.

Nu vorbisem limba spaniolă până atunci, dar, până am ajuns în California, puteam să vorbesc suficientă spaniolă, încât să-i împărtăşesc Evanghelia tânărului respectiv. El m-a însoţit şi a locuit la noi câteva luni, ajutându-mă în afacerea cu lemne de foc. Totodată, a participat la serviciile religioase de la biserică şi, în cele din urmă, a fost botezat. Chiar înainte de botez, s-a ridicat în picioare în faţa bisericii pentru a rosti câteva cuvinte. Cu ajutorul unui traducător, ne-a oferit o mărturisire sinceră şi ne-a spus deschis că, atunci când eu am oprit să-l iau în maşină, îşi făcuse

planul să mă jefuiască, pentru că observase că aveam un teanc de bancnote în buzunarul hainei. În oraşul Chihuahua, din Mexic, se ocupase cu furtişaguri şi ştia cum să procedeze.

Şi-a continuat mărturisirea şi ne-a spus că, de fiecare dată când opream undeva, eu mă ofeream să-i cumpăr ceva de mâncare sau de băut şi că, atunci când am observat că avea nevoie de haine mai călduroase, am oprit undeva şi i-am făcut rost de nişte haine de la o biserică ce se ocupa cu acţiuni de binefacere. La final, a mărturisit că nu a mai vrut să-mi facă vreun rău, pentru că fusesem atât de bun cu el şi îi dădusem tot ce avea nevoie.

E limpede că bunătatea nu doar că îi câştigă pe oameni pentru cauza lui Hristos, dar poate chiar să ne salveze viaţa.

Când Lot i-a invitat pe îngeri la el acasă, a făcut lucrul acesta deoarece era preocupat pentru siguranţa lor, fără să-şi închipuie vreo clipă că ei se aflau acolo pentru a-i salva lui viaţa (Geneza 19). Când Rebeca a adăpat cămilele lui Avraam, nici n-a visat că, datorită acestei fapte nesemnificative de bunătate, urma să fie aleasă ca soţie pentru Isaac (Geneza 24). Rahav a fost salvată de la moarte prin faptul că a arătat bunătate faţă de două iscoade (Iosua 6:25). Iar când văduva i-a oferit profetului Ilie ultima ei turtă de pâine, nici ea şi nici fiul său nu îşi închipuiau că, printr-o minune, aveau să aibă hrană pentru restul perioadei de foamete (1 Împăraţi 17:8-16).

Cele două porunci majore din Biblie se referă la iubirea faţă de Dumnezeu şi la iubirea faţă de aproapele nostru (Matei 22:37-39). Modul în care ne putem arăta dragostea faţă de aproapele nostru este prin fapte de bunătate şi de milă.

Mulţi oameni nici măcar nu-şi dau seama de rolul vital pe care îl vor juca bunătatea şi mila la judecata finală. Isus îi va separa pe cei salvaţi de cei pierduţi pe baza modului în care şi-au iubit sau nu aproapele.

Biblia spune: „Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi Împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin şi M-aţi primit; am fost gol şi M-aţi îmbrăcat; am fost bolnav şi aţi venit să Mă vedeţi; am fost în temniţă şi aţi venit pe la Mine.»

Atunci, cei neprihăniţi Îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând şi Ţi-am dat să mănânci sau fiindu-Ţi sete şi Ţi-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin şi Te-am primit sau gol şi Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniţă şi am venit pe la Tine?» Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut.»” (Matei 25:34-40)

De asemenea, citim în Scriptură: „Ţi s-a arătat, omule, ce este bine! Şi ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8).

Prietene! Ai înţeles semnificaţia acestor pasaje biblice? Ele ne spun că lucrul care contează la judecată este felul în care am pus dragostea în practică, în viaţa noastră. Este una să spui „Îl iubesc pe Dumnezeu şi îmi iubesc aproapele”, dar este cu totul altceva să demonstrezi iubirea prin fapte de bunătate.

Isus a petrecut mai mult timp vindecând, ascultând şi hrănind oamenii decât ţinându-le predici. Cei care experimentează iubirea Lui sunt adesea mai dispuşi să asculte şi cuvintele Lui.

Există o aplicaţie practică, dar şi spirituală referitoare la pilda de mai sus:

Noi ar trebui să le dăm pâine celor flămânzi, dar trebuie să le oferim şi „pâinea vieţii”.

Noi ar trebui să le dăm apă celor însetaţi, iar celor cu sufletul uscat ar trebui să le oferim „apa

vieţii”.

Cei care sunt goi au nevoie de haina neprihănirii lui Hristos, iar cei bolnavi de păcat au nevoie de leacul alinător din Galaad.

Cei străini de dragostea lui Dumnezeu au nevoie ca noi să-i conducem la casa Lui, iar cei închişi din cauza nelegiuirilor au nevoie ca lanţurile lor să fie sfărâmate de marele Eliberator.

Oamenii au nevoie de adevărul care poate să îi elibereze (Ioan 8:32).

CONCLUZIE (1)

TRAGE DOPUL!

Când aveam în jur de 14 ani, locuiam cu tatăl meu în Miami Beach, Florida. Avea o casă chiar în golful Biscayne, un yacht şi o barcă cu motor. Din când în când, tata avea destulă încredere în mine, încât să mă lase să iau barca cu motor şi să ies cu prietenii la plimbare, dar întotdeauna mă avertiza să nu ies din golf.

– Să nu ieşi cu barca în largul oceanului! îmi spunea mereu.

După cum v-aţi dat deja seama, în anii adolescenţei nu mă oboseam întotdeauna să urmez instrucţiunile primite.

Într-una dintre ocaziile acelea, am hotărât să ignor interdicţia tatălui. Eram împreună cu câţiva prieteni în barcă şi ne-am îndreptat spre ieşirea din golf, trecând pe sub un pod. Apoi, am străbătut canalul şi am ieşit în apele oceanului. Nu eram pregătit pentru înălţimea valurilor de-acolo şi, în timp ce încercam să urcăm pe valuri şi să prindem viteză pentru a trece de istmul care separa apele golfului de ocean şi să ieşim în larg, barca a intrat într-o zonă cu valuri înalte şi, foarte repede, apa a început să inunde mica noastră barcă de nici cinci metri lungime.

Puteam să văd spaima întipărită pe feţele prietenilor mei în timp ce mă străduiam să întorc barca şi s-o îndrept înapoi spre golf. Barca leneşă era însă atât de plină de apă, încât abia mai puteam să folosesc cârma. Era ca şi cum aş fi navigat într-un jacuzzi cu motor, singura diferenţă fiind că apa era rece. Prietenii mei se foloseau, cuprinşi parcă de nebunie, de tot ce aveau la îndemână pentru a scoate apa din barcă. Unul folosea o mască de scufundări, iar altul, o cană de cafea. Ştiam însă

că, în ritmul acela, era ca şi cum am fi golit o albie cu ajutorul unei linguriţe.

În timp ce mă chinuiam să navighez pe sub pod, înapoi spre golf, am strigat la unul dintre prietenii mei:

– Trage dopul!

Toate bărcile cu motor au un dop în partea cea mai joasă, care poate fi scos pentru a lăsa apa să se scurgă atunci când barca se află pe uscat.

Prietenul meu s-a uitat la mine plin de neîncredere şi mi-a spus:

– Ce?

Eu am strigat iarăşi:

– Trage dopul! Trage dopul!

La care el a strigat către mine:

– Suntem pe punctul de a ne scufunda, iar tu vrei să trag dopul?

Nu aveam timp să-i explic fenomenul fizic pentru ceea ce voiam să fac.

– Ai încredere în mine! am spus. Trage dopul!

A avut ceva de furcă până să dea la o parte toate canistrele care pluteau şi mizeria, să se aplece în apa care îi ajungea la genunchi şi să găsească dopul acela micuţ din spatele bărcii. Când prietenul meu a reuşit să-l găsească, s-a uitat la mine încă o dată, de parcă ar fi vrut să mă întrebe: „Eşti sigur?”. Eu am dat din cap aprobator.

De îndată ce a tras dopul, am accelerat motorul la maximum şi avântul pe care l-a luat barca a forţat apa să se retragă treptat spre spatele bărcii şi să se scurgă prin gaura respectivă. În scurtă vreme, navigam iarăşi în apele liniştite ale golfului, apa fiind scursă complet. Atunci, nerăbdătorul meu prieten a pus dopul la locul lui.

Când apa începe să-ţi inunde barca nu-ţi irosi timpul încercând să scoţi apa cu linguriţa. Soluţia este să tragi dopul şi să accelerezi. Dacă vom face ceea ce Isus ne-a spus să facem, problemele noastre vor „dispărea” de urgenţă.

Când vizitez diferite biserici, sunt mâhnit să descopăr că mulţi creştini sunt atât de preocupaţi de problemele interne ale bisericii, făcând din ţânţar armăsar şi despicând firul în patru, încât pastorii ajung să joace rolul de arbitru şi să-i „scarpine” pe sfinţi. În bisericile de felul acesta se face foarte puţină evanghelizare şi muncă pe teren.

Când intru într-o astfel de biserică şi încep o serie de prezentări biblice, în seara de deschidere, de obicei, scaunele sunt pline cu oameni din biserică, care caută ceva mai bun. Este uimitor să vezi transformarea care are loc printre membrii bisericii.

Dintr-odată, încep să pună preţ pe ceea ce le-a dat Hristos. Văzându-i pe oamenii din afara bisericii care vin la întâlniri seară de seară, sorbind şi apreciind adevărurile pe care ei le luaseră de bune de multă vreme, simt o reînviorare în inima lor.

Isus ne spune că noi trebuie să fim în lume, dar că lumea nu ar trebui să fie în noi (Ioan 17:14-16). E ca şi cum ai fi cu barca în largul oceanului. Este un lucru normal ca barca să plutească pe apă. De fapt, o barcă arată puţin ciudat atunci când se află pe uscat. Necazul apare însă atunci când intră apă în barcă.

Nu cred că forţele din exterior sunt cea mai mare ameninţare pentru biserică. Nu ciocănitorile de afară produc cele mai mari pagube, ci termitele din interior.

În urmă cu multe decenii, Abraham Lincoln era în campanie electorală, candidând pentru prima dată la preşedinţie. Împreună cu un prieten, călătorea printr-un ţinut din sud şi, la un moment dat, au ajuns într-un oraş unde fuseseră scoşi la licitaţie sclavi negri. Furios, Lincoln i-a cerut vizitiului să oprească trăsura şi a stat de a privit scena pentru câteva momente. I se făcuse părul măciucă văzând cum erau cumpăraţi şi vânduţi

oamenii aceia. S-a întors spre prietenul lui şi i-a spus:

– Acum nu pot face nimic cu privire la treaba asta, dar, într-o bună zi, voi putea… Şi când am să lovesc, am să lovesc straşnic!

Aceasta este filosofia pe care ar trebui să ne-o asumăm când devenim creştini. Dacă intenţionezi să fii creştin, atunci fii creştin cu toată inima. Loveşte cu putere! Fii creştin cu toată inima, cu tot cugetul şi cu tot sufletul. Biblia spune: „Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta!" (Eclesiastul 9:10).

Nu te poţi raporta la propria experienţă de creştin ca şi cum ar fi vorba de vreun experiment neînsemnat, de parcă ai spune ceva de genul: „Mă întreb dacă va funcţiona" sau „Cred că voi încerca asta pentru o vreme". Trebuie să te dedici cu trup şi suflet. Când David a ieşit în faţă să lupte cu Goliat, nu doar a „încercat" să doboare uriaşul. El n-a stat să se întrebe dacă era capabil sau nu să-l înfrângă. Conform celor relatate în Biblie, Goliat a ieşit în întâmpinarea lui David, iar David a *alergat* spre Goliat (1 Samuel 17:48). Trebuie să ai credinţă şi încredere că poţi face tot ceea ce îţi spune Dumnezeu să faci, apoi, trebuie să te dedici cu toată inima ta. Dacă ai pus mâna pe coarnele plugului, nu te mai uita înapoi, tânjind după lume (Luca 9:62)!

Isus spune că totul este cu putinţă pentru cei care cred (Marcu 9:23). De obicei, experienţa noastră de creştini reflectă credinţa pe care o avem. Relaţia noastră cu Domnul este direct proporţională cu credinţa noastră în El şi, totodată, cu încrederea pe care o avem în El.

Să nu mă înţelegeţi însă greşit! În lupta noastră împotriva inamicului, credinţa nu este singura unealtă disponibilă. Pe lângă credinţă, cred că Dumnezeu i-a dat fiecărei persoane o voinţă liberă şi nu ar trebui să subestimăm puterea

voinţei. Trebuie să *vrei* să faci ceva. Trebuie să simţi dorinţa de a face.

Uneori, când lucrez cu diverşi oameni, încercând să-i ajut să biruie un obicei rău, precum consumul de alcool sau fumatul, ei spun ceva de genul:

– Pur şi simplu nu mai rezist! Trebuie să fumez o ţigară!

Aşa că îi întreb:

– Cât crezi că ai rezista fără o ţigară dacă ţi-ar pune cineva pistolul la tâmplă şi ţi-ar spune că apasă pe trăgaci dacă aprinzi ţigara?

(Ştiu că este o ilustraţie prostească.)

Ei cântăresc situaţia şi întrebarea pentru câteva momente, după care îmi răspund:

– Cred că aş rezista vreme bună fără să fumez!

Ce anume face diferenţa? Motivaţia lor se consolidează extraordinar când se gândesc că de alegerea lor depinde propria viaţă.

În lupta noastră împotriva răului, trebuie să ne amintim mereu că acestea sunt chestiuni de viaţă şi de moarte. În primă fază, Isus le-a spus ucenicilor: „Veniţi la Mine" (Matei 11:28). Apoi, mai târziu, le-a spus că El are toată puterea, aşa încât ei să poată merge la oameni: „Duceţi-vă!" (Matei 28:18,19).

Întreaga Evanghelie se poate rezuma la Marea Chemare şi Marea Trimitere. Noi venim la Isus pentru a primi har, milă şi iertare. După aceea, El ne dă puterea Duhului Sfânt pentru a merge şi a trăi o viaţă nouă şi pentru a le vorbi şi altora despre viaţa veşnică. Adu-ţi aminte! Mai întâi, venim la El, iar după aceea, mergem pentru El!

CONCLUZIE (2)

ÎNVAŢĂ SĂ MERGI!

Puţini oameni au avut vreo contribuţie mai importantă asupra timpurilor moderne decât cea a lui Thomas Edison. Într-o viaţă de om, el a lăsat ca moştenire generaţiei noastre o serie de invenţii miraculoase care au schimbat lumea. De la bec până la fonograf, micuţul laborator al lui Edison a continuat să meşteşugească minune după minune până când, în cele din urmă, a apărut Corporaţia General Electric.

Edison era recunoscut la vremea lui drept un geniu rar şi remarcabil. Ca răspuns faţă de această recunoaştere, el spunea că majoritatea invenţiilor lui presupuneau 1 la sută inspiraţie şi 99 la sută transpiraţie. În încercarea de a perfecta o invenţie, el eşua de multe ori, dar niciodată nu se dădea bătut. Tot Edison este cel care a spus: „Cel care se teme de eşec, se teme de succes.” Ori de câte ori încercăm să atingem un obiectiv înalt, riscăm să avem parte de o cădere abruptă.

Într-un mod similar, multor oameni le este teamă să urmeze paşii mântuirii, deoarece le este frică de eşec. Aşa că niciodată nu ating marele potenţial pe care Dumnezeu l-a aşezat în ei. Sau, dacă au încercat o dată şi au eşuat, se tem să încerce din nou.

Biblia ne reaminteşte că şi cei mai mari eroi ai credinţei au avut momente de eşec şi de descurajare. Dar apoi, au făcut un efort şi s-au îndreptat către Dumnezeu pentru resurse şi pentru a-şi aduna puterile ca să continue şi să schimbe cursul istoriei. Şi tu poţi face acelaşi lucru!

Pe vremea când copiii mei erau încă bebeluşi, am descoperit că este nevoie de o serie de etape pentru a învăţa să mergi. Prima dată, se

rostogoleau. Apoi, avansau până acolo încât stăteau în şezut şi treceau mai departe de la „târâit” la mersul de-a buşilea. În cele din urmă, începeau să stea pe propriile picioare tremurânde, sprijinindu-se de mobilier. După aceea, renunţau la a se ţine de mobilier şi se aventurau spre marele necunoscut. De obicei, aveau parte de nişte lecţii pline de hopuri datorită legii gravitaţiei, dar asta nu-i împiedica să încerce din nou şi din nou.

Când copiii mei învăţau să meargă, iar eu îi vedeam împiedicându-se şi căzând, vă închipuiţi cumva că îi ridicam şi, dându-le câte o palmă la funduleţ, le spuneam: „Copil neîn-demânatic ce eşti! Ai căzut. Să nu se mai întâmple!”? Sigur că nu făceam aşa ceva. De fapt, eram de-a dreptul încântat că ei încercau să facă paşi spre mine.

Învăţându-i să umble, am învăţat un secret. Le întindeam câte jucărie micuţă şi o ţineam de un capăt în timp ce ei o apucau de celălalt. Apoi, făceam câţiva paşi împreună şi, fără ca ei să observe, dădeam drumul jucăriei şi mă îndepărtam de ei. După o vreme, ei se uitau la mine, văzând că eram în celălalt colţ al camerei, apoi se uitau la jucăria din propria mână. Şi, cu o privire speriată, dar zâmbind, continuau să înainteze împleticindu-se către braţele mele deschise. De obicei, după câteva zile de căzături, ridicări şi încercat din nou, ajungeau să poată face singuri câte şase sau şapte paşi. Şi-atunci, puteam să spun că merg pe propriile picioruşe. Îi luam în braţe şi îi lăudam, iar ei ţipau şi chicoteau, după care îi aruncam în aer şi îi prindeam iarăşi, bucurându-ne împreună.

La fel, Tatăl tău ceresc te aşteaptă cu braţele deschise. El te va ajuta să rămâi pe picioare atunci când vei fi aproape de cădere. Te va ajuta să-ţi depăşeşti punctele slabe. Dacă vei cădea, nu te descuraja! Ridică-te din nou, scuturã-te de praf şi continuă să mergi spre braţele deschise ale Mântuitorului iubitor! Pe măsură ce te vei apropia de Dumnezeu, El se va apropia de tine (Iacov 4:8).

În timp ce citeşti cuvintele acestea, El este Cel care îţi ajută plămânii să respire şi care îţi face inima să bată în piept. El te iubeşte atât de mult, încât a preferat mai degrabă să moară decât să te vadă pierind. El Se oferă să te ducă înapoi într-un loc în care nu există nici păcat, nici durere, nici moarte, nici întristare, să îţi ofere o viaţă veşnică, plină de bucurii fără sfârşit (Apocalipsa 21:4).

Dacă toate acestea sunt adevărate, nimic nu este mai important decât să-L cunoşti pe Dumnezeu, să te pregăteşti şi să-i ajuţi şi pe ceilalţi să se pregătească pentru revenirea Sa. Dacă toate acestea nu sunt adevărate, atunci nimic nu mai contează cu adevărat.

Dar eu ştiu că totul este adevărat. Apocalipsa 22:6 ne spune: „Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate."

Cei şapte paşi prezentaţi în această carte, pe care i-am văzut şi în convertirea lui Isaia, scot în evidenţă ştiinţa mântuirii – formula credinţei. Să-i recapitulăm:

Trebuie să Îl vedem pe Dumnezeu la momentul jertfei de pe cruce. După ce vedem bunătatea lui Dumnezeu, răspunsul nostru natural va fi să...

Ne vedem pe noi înşine şi să observăm cât de răi suntem. Apoi, bunătatea lui Dumnezeu ne va conduce la...

Pocăinţă şi...

Mărturisirea păcatelor noastre. Imediat după aceea, trebuie să...

Primim curăţirea şi puterea pe care Domnul ni le oferă fără plată. După naşterea din nou, noi avem dorinţa şi capacitatea de a...

Auzi vocea lui Dumnezeu şi, în cele din urmă, să...

Îl urmăm oriunde ne conduce El şi să **mergem** oriunde ne trimite El.

Aceşti paşi sunt cu mult mai mult decât un simplu proces pe care îl experimentăm o singură dată, la începutul vieţii noastre de creştini. Noi trebuie să privim zilnic la Domnul şi să ne examinăm propria viaţă. Trebuie să simţim zilnic nevoia de a ne pocăi şi de a mărturisi, după cum ne spune şi rugăciunea „Tatăl nostru". În fiecare zi, putem să primim iertarea Sa, putem să ascultăm vocea Sa şi putem să ne aşezăm la dispoziţia Lui pe deplin, rostind rugăciunea pe care a rostit-o şi Isus: „Facă-se voia Ta!" (Matei 26:42).

„Cereţi, şi vi se va da; căutaţi, şi veţi găsi; bateţi, şi vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate i se deschide" (Matei 7:7,8).

Prietene, nu vrei să faci şi tu paşii aceştia acum şi pentru totdeauna? Viaţa veşnică şi pacea sufletească sunt doar la o rugăciune distanţă. De ce să nu te rogi chiar acum şi să primeşti viaţa nouă pe care Ţi-o oferă Isus?

LASĂ-MĂ, DOAMNE!

Doamne, lasă-mă să privesc prin ochii Tăi
La mine şi la cei ce-mi ies în cale.
Cu ochii Tăi pot răzbi prin bezna adâncă,
Lasă-mă să privesc printre genele Tale.
Doamne, lasă-mă să vorbesc cu buzele Tale,
Şi bunătate să am în orişice cuvânt,
S-audă o lume întreagă de speranţa veşniciei,
Cu dulcele buzelor Tale departe să m-avânt.
Şi lasă-mă, o, Domnul meu, ca Tine să iubesc.
Îmi toarnă-n suflet apă vie, dar ceresc,
Şi din minunea asta dă-le şi altora ceva,
O dragoste precum a Ta, asta-mi doresc.
Lasă-mă, Doamne, cu picioarele Tale să merg,
Chiar dacă drumul fi-va strâmt sau drept,
Şi de va trebui să urc un deal, cu-o cruce-n spate,
Încălţat cu sandalele Tale, voi lua orice în piept.
Mă lasă, Doamne, să dăruiesc cu mâna Ta,

Fără să uit vreo clipă ce-ai dat Tu.
Ca să trăiască alţii, m-aş dărui chiar şi pe mine,
Căci mâna Ta nu ştie a spune nu.
Învaţă-mă, Doamne, să iubesc aşa, ca Tine,
Şi sfarmă-mi inima de piatră,
Şi din minunea asta dă-le şi altora ceva.
O, pune-mi inima la copt pe-o vatră!

Doug Batchelor

DE ACELAȘI AUTOR:

CEL MAI BOGAT OM DIN PEȘTERĂ

Prezentare:

- O AUTOBIOGRAFIE cum rar ai citit
- O CARTE care te va emoționa
- O POVESTE care îți va schimba perspectiva

Ce s-ar putea spune despre viitorul unui adolescent cu un tată miliardar și o mamă celebră în lumea showbizului? În nici un caz că va ajunge să trăiască într-o peșteră sau că va mânca resturi din gunoi. Și totuși aceasta este povestea lui Doug – Doug Batchelor.

În adolescență, a cochetat cu ideea sinuciderii. A fumat marijuana, a consumat alcool, s-a drogat, le-a făcut zile negre părinților, a fugit de-acasă, a ajuns în spatele gratiilor și, în cele din urmă, s-a retras să trăiască pustnicește într-o peșteră. Acolo însă, în peșteră, acoperită de un

strat gros de praf, a găsit Cartea care i-a schimbat viața.

Povestea lui Doug Batchelor te va pune serios pe gânduri și îți va dovedi că Dumnezeu nu plutește în vreo galaxie îndepărtată, ci este chiar aici, lângă tine.

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi
achiziționate
prin rețeaua sa națională de librării
www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:
Editura Viață și Sănătate
Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34
E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro
Site: www.viatasisanatate.ro

Table of Contents

Cel mai bogat om din peșteră
Introducere
Pasul 1 – Să-L vezi pe Dumnezeu
O viziune despre Dumnezeu
Ești ceea ce privești
Pas cu pas
Dovezi ale existenței lui Dumnezeu
Pasul 2 – Să te vezi pe tine însuți
Curcubeul negru
În umbră
Știi că ești gol?
Pasul 3 – Să te pocăiești
Doar un șoricel
Părerea de rău și pocăința
Dă-i drumul!
Pasul 4 – Să mărturisești
Doamne, iartă-mă!
Probleme insuportabile
Mai bine acum decât mai târziu
Pasul 5 – Să-L primești pe Dumnezeu
Alb ca zăpada
Cui îi este sete?
Falcon
Pasul 6 – Să Îl auzi pe Dumnezeu
Nu zbura ghidat de sentimente
Traversarea râului
Lecția umilinței
Pasul 7 – Să mergi în numele lui Dumnezeu
Marea Moartă sau Marea Galileei
Scoși din foc
Pierdută printre lumini
Miracolul bunătății
Concluzie (1)
Trage dopul!
Concluzie (2)
Învață să mergi!

Table of Contents

Cel mai bogat om din peșteră 137
Introducere 5
Pasul 1 – Să-L vezi pe Dumnezeu 10
O viziune despre Dumnezeu 11
Ești ceea ce privești 15
Pas cu pas 18
Dovezi ale existenței lui Dumnezeu 25
Pasul 2 – Să te vezi pe tine însuți 31
Curcubeul negru 32
În umbră 36
Știi că ești gol? 39
Pasul 3 – Să te pocăiești 43
Doar un șoricel 44
Părerea de rău și pocăința 50
Dă-i drumul! 54
Pasul 4 – Să mărturisești 59
Doamne, iartă-mă! 60
Probleme insuportabile 67
Mai bine acum decât mai târziu 75
Pasul 5 – Să-L primești pe Dumnezeu 81
Alb ca zăpada 82
Cui îi este sete? 84
Falcon 87
Pasul 6 – Să Îl auzi pe Dumnezeu 95
Nu zbura ghidat de sentimente 96
Traversarea râului 103
Lecția umilinței 106

Pasul 7 – Să mergi în numele lui Dumnezeu 109
Marea Moartă sau Marea Galileei 110
Scoși din foc 115
Pierdută printre lumini 118
Miracolul bunătății 120
Concluzie (1) 125
Trage dopul! 126
Concluzie (2) 131
Învață să mergi! 132